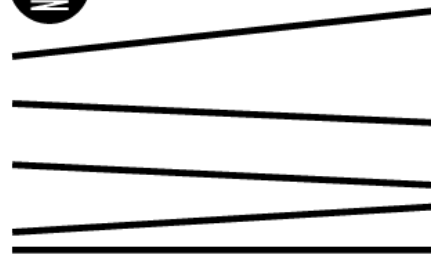

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Schoppe, Amalia.; af Amalia Schoppe, født Weise ; oversatte af F[rederik] C[hristian] Kielsen.

Titel | Title:

Erindringer af Ungdomslivet : i lærerige Fortællinger og Eventyr helligede Ungdommen af begge Kjøen, fra det 10de til det 14de Aar

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. Steens Forlag, 1838

Fysiske størrelse | Physical extent:

225 s., 4 farvelagte tvl.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

15.-239.-8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020102196

4 færelagte Kobbene 12-2-83
FvH.

Blackburne

Erindringer
af
Ungdomslivet,

i
lærerige Fortællinger og Eventyr.

Helligede Ungdommen af begge Køn,
fra det 10de til det 14de Aar,

af
Amalia Schoppe, født Weise.

Oversatte af
F. C. Kielsen,
Overtølerer.

Med 4 Kobberer.

Kjøbenhavn, 1838.

Paa Bogs og Papirhandler C. Steens Forlag.
Trykt i Bendixsens Enkes Bogtrykkeri, ved M. C. Werner.

I.

Den Forfvundne.

En Fortælling.

En stiv Mill nedenfor Hamborg ligger det venlige Fiskerleie Blankenese. Fra Elbens Bredder hævede smaae Boliger og Huse sig opad nogle Bakker, fra hvis Toppe Man nyder den herligste Udsigt. Flækken med sine røde Tegltage er omgivet af grønne Trægrupper, og fjernt og nær skuer Man skønne Haveanlæg.

Afsondret fra Fiskerleiet laa ved Bredden et lidet Huus, hvis reentlige, hvide Vægge og hyggelige Udseende robede dets Beboeres Velstand og Kjærlighed til Orden. Uden for Døren stode to store Lindetræer, og bag ved det lille Huus laa en zierligt og net indrettet Have, hvori endogsaa den mindste Plet var benyttet med viis Sparsomhed.

Morgensolen kastede et rødtligt Skjær paa Elbens Bolger; en frisk Lustning blæste over fra de sorte Bjerge paa Flodens hiinsides Bred, og Farvandet oplivedes nu af mangfoldige Gjenstande, idet snart et stolt Fregatsskib udfoldede sine hvide Seil, snart en Fiskerbaad med sine røde Seil foer forbi.

I det omtalte lille Huus syntes Beboerne endnu at sove; thi Døren og Vinduesstodderne vare tillukkede, da en liden Baad lagde til Land, og en rank, ung Mand sprang ud af den og ilede hen mod Huset.

Men fire Personer traadte ham allerede imøde i Døren, nemlig eet aldrende og tre unge, smukke Fruentimmer, der omfavnede Ynglingen og trykkede ham til deres Bryst. Moderen gav den ældste Datter et Bink; denne gik atter ind i Huset, bragte et Bord uden for og satte det under Lindetræerne; hvorpaa hun satte Kaffetoi og en stor Kage paa det, og, da dette var skeet, tog det lille Selskab Plads ved Bordet. Saavel af Familie-Physiognomiet, som af de unge Fruentimmers Omhed kunde Man slutte sig til, at den unge Mand maatte være dem nær beslægtet; og saaledes forholdt det sig ogsaa: han var en Søn af Enken Weiß, der med sine tre Døttre beboede det lille Huus, og han besøgte i Dag sin kjære Familie for sidste Gang for sin Afreise til Sydhavet.

Med Bemodighed, men tillige med uendelig Godhed skar Moderen ret store Stykker af Kagen, og nødte sin Ernst at spise og drikke; Søstrene holdt hans Hænder og trykte dem kjærligen og vemodigen til deres Bryst.

Da en Time var — kun alt for hurtigt — gaaen hen under fortrolig Samtale, slog Nyrnberger-

uhret inde i Huset fer. — Vor unge Mand maatte nu stille sig fra sin Familie og vende tilbage ombord paa sit Skib. Alle reiste sig nu langsomt op; Ernst omfavnede sine grædende Søstre, den Ene efter den Anden, og holdt længe sin blege, hulkende Moder i sine Arme, kyskede hende mange Gange paa Mund og Hænder, og vendte sig høist vemodigen tilside, bedækkende sit Ansigt med sit Tørklæde for at skjule sine hyppige Taarer. Enhver af hans tre Søstre overrakte ham en liden Foræring og Afskedelse, der bestod i Noget af deres Hænders Arbejde, som han modtog med stor Glæde og lagde ind paa Brystet under sin Matrosjakke.

Skilsmisssens Time var kommen, det sidste Minut allerede forløbet, og den lille Kreds af disse gode Mennesker stod endnu imellem Blomsterne i den lille Have, da Ernst fattede sig, raabte endnu een Gang Leve! og med et Spring var nede ved Stranden i sin Baad og roede hen til sit Skib, der laa for Anker i Nærheden. Da Ernst var kommen ombord, blev det mere liveligt paa Dækket; hans Følge blev hisset op, fire Matroser stillede sig i Spillet og hejsede under en rask Opsang det svære Anker op af Vandet; andre Matroser klattrede op i Masterne, hvor de ordnede Tougværket og Seilene, og løsenede det store, hvide Seil paa Stormasten. Sagte og langsomt bevægede den store Masse sig af Stedet,

men snart opsvulmede en frisk Sydøstvind Seilene, og stolt og rask seer nu Skibet ned ad Elben.

Bagud paa Dækket stod den unge Mand og skuede bevæget endnu een Gang hen til Huset med Lindetræerne ved Bredden, hvor paa en Sandbanke fire grædende Fruentimmer stode, der viftede med deres Lommestørklæder og tilraabte ham det ene Levvel og lykkelig Reise efter det andet. Den unge Matros svingede sin Hat, kyskede paa Fingeren ad dem, og Skibet seilede hurtigere, Flodbredderne fjernede sig stedse mere, Personerne bleve mindre synlige, indtil de tilsidst ganske tabtes af Syne. Sorgmodigen vendte Moderen tilbage til Huset med sine tre Døttre; de satte sig ved Vinduerne, saae ud paa Elben og brast i Graad. De toge fat paa deres huuslige Arbejder, men intet vilde standse deres Sorg; det havde aldrig været dem saa øde og tomt i deres venlige Stue som nu. Deres Hjerte var saa fuldt, deres Bryst saa beklemmt, og, hvor ofte de ogsaa, for at adsprede sig, ledte Samtalen paa andre Gjenstande, kom de dog altid tilbage til Ernst igjen, om han vel snart vilde komme lykkelig og sund tilbage i deres Arme.

Det raske Liv ombord paa Skibet, Synet af det store, hvide Hav opvakte stærke, modige Følelser i vor Ynglings Bryst; han sagde ved sig selv: „Du maa blive Herre over dit bløde Hjerte; Du kan vise

din Moder og dine Søstre Omhyggelighed og Hengivenhed, men Du tør ikke hensynke i uvirksom Sorgmodighed; Du maa som en Mand bekjæmpe Livets Gjenvordigheder; Du skylder Dig og din Fremtid at skride modig og virksom frem paa den nye Bane, thi i Faren og Nøden viser sig Mandens Værd."

"Levvel!" sagde han halvsagte ved sig selv, "Fædreland, Moder og Søstre! Mit Hjerte tilhører Eder; min Kraft, min Forstand, min Virksomhed tilhøre mig, og jeg vil redeligt holde Huus med denne min Eiendom. Vi drage nu til et fjernt, hødt Land; men jeg vil være virksom og benytte min Tid; ethvert Dieblif er en Guldgrube for den Forstandige; hvo, der veed at benytte Dieblifke, bygger sig Steen for Steen et Pallads, som han i Alderdommen kan beboe, for at leve lykkelig."

Ernst blev stedse disse Grundsætninger tro; hans Flid, hans Kjærlighed til Orden, og, frem for Alt, hans Hjertensgodhed, forenet med en ædel Frimodighed og en betænksom Tilbageholdenhed, forskaffede ham alle hans Kammeraters Hengivenhed; Capitainen tog ham ofte og gierne ned i sin Kabinette og underholdt sig med ham om berømte Forfatters Skrifter. Han var ogsaa i høi Grad Styrmandens Yndling; han sad hele Timer hos ham og nød hans Underviisning i Styrmandskunsten, eller de sadde sammen paa Dækket i de skjønne Nætter og

betragede Stjernerne, hvilken Videnskab havde en særdeles Interesse for Grnst.

Flere Maaneder vare henløbne i denne behagelige Forsatning; de havde allerede tilbagelagt en stor Strækning paa det umaalelige Ocean, og de vare Alle sunde og raske, endsskjøndt Heden havde naaet den høieste Grad og undertiden var utaalelig.

En skøn Morgen, da Solen just hævede sig som en Ildkugle op af Havets Bølger, lod Matrosernes Stemme fra Merset: Land! Land! Alle sprang op paa Dækket, Capitainen lod sig bringe sin Rikfert og sagde dem, at det maatte være Bjergene paa Otahetiti. Hele Skibsmandskabet frydede sig ved Synet af Den, og Man styrede lige imod den, da Capitainen havde isinde at kjøbe nogle Sviin og indtage frisk Vand.

De nærmede sig først Den Morvee og seilede langs hen med Rysterne. Skuet af dette blomstrende Paradis var ubeskriveligt skønt; fra den flade Strandkant af til op paa Toppen af de høie Bjerge stode høie, grønne Palmetræer med Blomster og Frugter; fra de grønne Partier fremstyrkede vældige Vandfald, der løb ned over Bakkerne og igjennem Dalene ud i Havet. Oboernes simple Hytter laae imellem grønne Palmer ved Bredderne af Bækkene eller nede ved Strandkanten; den skønne, klare Luft, Solens glindsende Belysning, Pragten af den orangefarvede

Planterverden, hvis Duft udbredte sig langt ud over Havet, opvakte den muntreste Stemning hos hele Skibsmandskabet.

Da Bølgerne brøde med stor Hestighed imod Klipperne paa Kysten, var det umuligt at lande. Skibet søgte derfor, idet det stedse seilede Landet saar nær muligt, at finde en beqvem Ankerplads. Saasnart Oboerne bemærkede Skibet, satte de deres Pirogver i Havet og roede ud til dem. Disse Vildes Færdighed opvakte Europæernes Beundring, da de i deres lette Fartøier med Raskhed og Sikkerhed roede gjennem de voldsomste Brændinger. Disse Canoeer, som de Vilde kaldte deres Baade, bestode blot af Træstammer, der vare udhulede ved Ildens Hjælp og tilbannede med skarpe Stene: de vare 24 Fod lange og 3 Fod brede og dybe, og til at styre dem udfordredes hele en Otaheitiers Duelighed, for at roe gjennem Brændingerne og foretage sig med dem flere Miles Reiser paa Havet. Der var otte Pirogver, som nærmede sig Skibet, og i hver Pirogve sad tre Vilde, der med deres brune, nøgne Arme holdt de Svøm fast, som de vilde sælge Europæerne imod derfor at faae Pynt og Jernartikler. De viste ligesaa megen Standhaftighed som Mod i at overvinde alle Farer; thi, da Vinden blæste stærkt, maatte Capitainen krydse frem og tilbage langs med Kysten, uden at det lykkedes ham eller de Vilde at lægge bi. Ved disse

de Vildes Bestræbelser for at lægge bi, frembød det et comist Syn, naar, som ofte skete, en Pirogve fantrede, hvorpaa da een af Mændene svommende afsted med Svinet, medens de to andre Vilde, ligeledes svommende, vendte Canoen om, øste Vandet ud og toge roligt Plads i den igjen, som om Intet var forefaldet. Endeligen lagde Vinden sig noget, saa at Otahetitierne kunde lægge sig paa Siden af Skibet og komme ombord med deres Sviin og Cocosnødder.

Disse Vilde vare ret velstkabte, godmodige Mennesker; nysgierrige og forundrede betragtede de vel Alt ombord paa Skibet, men viste dog derfor megen Anstand. Men da det igjen begyndte at blæse, og Capitainen havde tilhandlet sig, hvad han behøvede, betydede han Øboerne, at de nu maatte igjen begive sig i deres Canoer og bortffjerne sig. Kun ugjerne adløde de denne Befaling og bortffjernede sig med tydelige Tegn paa deres Sorg herover. Snart blæste Vinden stærkere og stærkere, Bølgerne gik høit, og Skibet fløi for fulde Seil afsted fra Ven.

Da det nærmede sig mod Aften, blev Himlen stedsse mere graa og blyfarvet, Solen skinnede blodrød igiennem den Taagemasse, som havde leiret sig ved Horizonten; Alt forkyndte en stærk Storm, og Styrmanden yttrede høit, at det vilde blive en flem

Nat. Paa Skibet herskede derfor den største Virksomhed; Tongene og Seilene bleve bragte i den bedste Orden; Seilene bleve surrede fast; Pomperne bleve eftersete, og Enhver blev paalagt at være meget opmærksom paa sin Post. Da det blev mørkt, syntes det imidlertid ikke, at der vilde komme noget Uveir; Maanen kom frem med sit blege Skin, og Skyerne fløi rask forbi dens gule Skive. Frygten for et Uveir forsvandt; Alle bleve rolige og begave sig i deres Køier; kun Styrmanden og Ernst bleve tilbage paa Dækket som Vagt. Denne værdige Mand talte i Dag til Ernst med en egen vemodig Følelse og Alvortlighed, og sagde iblandt Andet til ham: „Bort Kald paa Havet svæver stedse mellem Liv og Død. Jeg har efterladt hjemme min Kone med vore to Børn og igjen foretaget mig en lang Reise. Om Gud vil, seer jeg snart igjen Kone og Børn; er det ei hans Villie, vil han troste mine Efterladte. Har De nogensinde været i Hamborg?“ — Ernst svarede Ja dertil. Styrmanden tog hans Haand og blev ved: „De har et saa ærligt Ansigt, at jeg af ganske Hjerte skjænker Dem min Tillid. I denne Aften har jeg især følt Trangen til at vælge Dem til min Ven og meddele Dem min sidste Villie. Bistnok ere vi Alle paa et og samme Skib og derfor underkastede en og samme Skjæbne; dog bevarer Herren ofte sine Børn paa en vidunderlig Maade,

og jeg tvivler ikke paa, at De er en ret god og
 kjærlig Søn." Ved disse Ord saae han Ernst skarpt
 og gjennemtrængende i Dinene. Kort indtil Laarer
 svarede Ernst: „Det har altid været min Bestræ-
 belse at følge Guds Bud og min gode, brave Mo-
 ders Lærdomme; aldrig har det manglet mig paa
 en oprigtig Villie dertil!" — „Det er jeg overbevist
 om," svarede Styrmanden, og, idet han leverede
 Ernst en i Læder indsyet Pakke, som han viste ham,
 hvorledes han skulde bevare den paa sit Bryst, sagde
 han: „Har Himmelen besluttet min Død, og De kom-
 mer frisk og vel til Hjemmet, saa reis til Ham-
 borg, opsøg der min Kone og mine Børn og bring
 dem denne Pakke; den indeholder mit redeligen er-
 hvervede Gods og Eiendom. Naar De taler med
 dem, saa siig: Johan hilser dem tusinde Gange; han
 havde mangen Nat paa det vilde Hav tænkt paa
 dem og haabet, engang at tilbringe sine gamle Dage
 i Fred og Ro der hjemme og fortælle sine Børn om
 sine udfandne Farer og Eventyr. Nu, Guds Villie
 er uforanderlig og retfærdig: vi kjende ikke selv vort
 Bedste og seile, naar vi ere utilfredse og klage. Kys
 ogsaa den lille Peter og Hanne, mine Børn, og
 siig dem, at deres Fader kysser dem ved Gder. Siig
 min Kone, at hun skal opdrage Børnene i Guds-
 frygt: det er den eneste Vej til Lykke; Guds og Rig-
 domme kan jeg ikke efterlade dem; men, naar de have

arbet mit Hjerte, saa besidde de Lyst til Arbeide, og da vil det gaae dem vel!" — Ernst var inderligt rørt, da han saa Styrmanden saa hoitideligen stemt; han gav ham Haanden og lovede punktlig at opfylde hans Villie, ifald Gud lod ham blive ilive.

Imedens de endnu roligere talte sammen, forandrede Himmelen sig paa eensgang. En tæt Masse af Skyer indhyllede hele Luftkredsen, Havet kom i endnu stærkere Bevægelse end forhen; Stormen begyndte at hyle og brød snart løs med en saadan Hæftighed, at Master og Planker bragede og knagede. Hele Skibsmandskabet blev strax vækket, og Enhver ilede paa sin Post. Stormen blev stedse frygteligere og frygteligere; snart styrtede Søen ind over Dækket og rev Alt med sig ud i Havet. Mørket tog stedse til; Stormen tudede; en skræffelig Vdelæggelse var allerede anrettet paa Skibet; alle Seil, Master og Tongværket vare allerede revne overbord; — da knækkedes Roret, og som en Bolt for de rasende Elementer drev Braget omkring paa de skummende, tordnende Bølger: ingen Redning eller Hjælp var mere at vente.

Skibsmandskabet havde samlet sig i Kabinen omkring Capiteinen; alle vare blege og maallose af Skæk; Kampen skinnede svagt og truede ved hver Svingning af Skibet at gaae ud. Fattet men alvorlig stod Styrmanden der; han havde foldet sine

Hænder, og hans Læber bevægede sig, som om han bad ved sig selv. Da lød en forfærdelig Bragen igjennem hele Skibet, en lydelig Hvinen og Brusen fulgte derpaa, Capitainen udstødte et dybt Suk — og fra alle Sider styrtede Volgerne ind i Kahytten og over de Ulykkelige.

Ernst vaagnede op; en tung Steen syntes at tynde paa hans Bryst; Solen skinnede varmt paa ham, men han kunde ikke aabne sine Dienlaage, og, omendskjøndt han længe besindede sig, formaaede han dog ikke at komme til nogen klar Bevidsthed af sin nærværende Tilstand eller af, hvad der var foregaaet med ham. Da han endeligen fik saa mange Kræfter, at han kunde aabne Vinene, da oplyste et eneste Djekest ham om hans Tilstand og om hele Begivenheden. Han laa paa Strandbredden; det umaalelige Hav udbredte sig for ham, Solen stod høit paa Himmelen; men intet Skib var at see. — Da han med Besværlighed reiste sig op, blev han vaer nogle af sine Kammeraters Lig liggende ikke langt fra sig, og mange Dele af det strandede Skib bedækkede Strandkanten eller dreves omkring af de oprørte Volger. Men intetsteds var der noget Spor af noget levende Menneske; han var altsaa den Gæste af hele Besætningen, der var levende kastet op paa Kysten og her hensunken i en bedøvende Søvn.

Han besluttede nu at gjøre sig noget bekiendt

med det Land, hvori han befandt sig saa hjælpeløs og forladt, og det Første, som han til sin store Glæde og Beroligelse opdagede, var, at der viste sig i det Indre af Den høie, grønne Coccostræer og Palmetræer, og gjennem en grøn blomstrende Eng, der strakte sig ned til Kysten, løb en klar Bæk. Var Den altsaa, som det lod til, ubeboet, saa var den dog hverken øde eller ufrugtbar, men lovede ham Midler til hans Næring og Underholdning.

Ernst knælede derpaa ned, foldede sine Hænder og takkede Gud med den varmeste Andagt for sin vidunderlige Redning; han lovede ogsaa i enhver Nød stedse at holde sig til ham, sin himmelske Fader, og tillidsfuld at underkaste sig hans Tilskikkelser.

Efterat han derpaa havde vederqvæget og styrket sig ved en Drif Vand og en Cocosnød, var det hans første Beskjæftigelse, med en Jernhakke, som han fandt opkastet af Bolgerne ved Strandkanten, at danne i det løse Sand en stor Grav, hvori han begravede Eigene af sine Kammerater; han betegnede Stedet forelobigen med et Stykke Træ af en Skibsplanke, men senere plantede han en Bananos paa Graven.

Derpaa begav han sig forsigtigen paa Veien, for nærmere at undersøge det Indre af Den; han trængte nogle Mile ind i Landet og fandt intetsteds noget Spor af Indvaanere, men overalt viste sig

den yppigste, herligste Rigdom paa Planter; de skjønneste Enge afverlede med skyggesfulde Skove, der indeholdt en Overflødighed af-Cocospalmer og andre Sydfrugter. Omendskjøndt han intetsteds havde opdaget nogen Fare for sig, vilde han dog ikke i Dag gaae videre, men vende tilbage til Strandkanten; han leirede sig derfor i Skyggen af et Træ for at udhvile sig og samle nye Kræfter til Tilbagetouren. Da Ernst hvilede her under et Palmetræ og betragtede de ham omgivende Gjenstande, røstes hans Hjerte af dybt Remod. Han tænkte paa sin gamle Moder og sine kjære Søstre og alle deres Drømme og Forhaabninger om, at han snart vilde vende tilbage i deres Arme; til sin egen Smerte udmalte han stedse tydeligere Billedet, hvorledes de stirrede paa ethvert Skib, som sejlede op ad Elben, hvorledes de bestræbte sig for at gjenkjende Flaget og Navnet paa Skibet under Bugsprydet og, stedse skuffede, sørgmodigen vendte tilbage til Huset i den Tanke, at de aldrig mere vilde faae deres Ernst at see. Han blev meget sørgmodig, da han tænkte: Din Moder bliver syg, lægger sig til at døe; hendes sidste Ønske, for hun for stedse lukker sine Dine, er endnu een Gang at see sin Ernst og trykke ham til sit Hjerte! — Ogsaa dine Søstre blive gamle, — her standsede han i sin Tankegang; han kom til at tænke paa sin gode Ven, Styrman-

den, og hvorledes denne, da han havde anbefalet ham sin Kone og Børn, havde sagt til ham: „Vi ere vel alle paa eet Skib; dog Gud bevarer ofte sine Børn paa en vidunderlig Maade!“ — Disse Ord, sagte af en Mand, som endnu i Gaar havde talt saa ven- skabeligt med ham, og som nu laa saa dybt begravet paa Havets Bund, gave vor Ernst hans Sjælsstyrke tilbage; han saae op mod Himlen og, i sin faste Tillid til Forsynet, gjorde han følgende for sig trøste- fulde Slutning: „Har Forsynet reddet dig alene af Alle fra den visse Død, saa vil den samme almæg- tige Haand ogsaa fremdeles bevare dig, og du vil igjen saae din Moder og dine Søstre at see!“

Styrket paa ny stod han op og tiltraadte Til- bageveien til Strandkanten. Da han paa Veien overtænkte sin nærværende Forsatning, indsaae han, at hans første Omfarg maatte nu være at forskaffe sig et sikkert Tilflugtssted; thi, omendskjøndt han end- nu ikke havde opdaget noget Spor af Mennesker, var det dog ikke rimeligt, at denne blomstrende Ø var ganske ubeboet, især da den efter hans Bereg- ning ikke kunde ligge langt fra Selskabsøerne. Han besluttede derfor at opsoge sig en Bolig i Nærheden af Strandbredden.

En steil Klippe hævede sig paa den ene Side af Øen; vældige Klippemasser steg højt og her i Vej- ret, i hvilke der havde dannet sig allevegne ved mæg-

tige Naturrevolutioner Huler og Fordybninger. Grust klattrede op ad en Klippe og fandt snart en Klippehule, der, ligesom formet af Menneſkehænder, dannede en langagtig Firkant; men hvad der endnu mere glædede ham end ſelve Voligen, var den frie Udsigt til Havet, da han fra dette Sted kunde iagttage ethvert Skib, ſom ſeilede forbi Den. Han beſluttede derfor at indrette denne Hule til ſin Volig og gjorde ſig Umage for at opſøge ſig en beqvem Bei til Hiin; hans ſkarpe Syn opdagede snart en Sti, der ſnoede ſig imellem Klipperne, ſænkede ſig lidt efter lidt og førte ned til Skoven. Han opſatte Forfølgelſen af denne Opdagelſe til næſte Dag og henvendte ſin Omſorg nu paa en anden ikke mindre vigtig Omſtændighed. Da Stranden nemlig var bedækket med mange Bræder, Planker og Kiſter fra det ſtrandede Skib, vilde han bjerger ſaa meget deraf ſom muligt, førend Stormen og Volgerne førte det bort igjen. Han klattrede altsaa ned til Stranden, udvalgte ſig de vigtigſte Sager og flæbte dem med Anſtrængelſe af alle ſine Kræfter høiere op paa Landet, hvor de for det Førſte kunde ligge ſikre for ei at ſkylles bort af Havet; iſær var der tre ſtore Kiſter, ſom han flæbte afſted; Plankerne, Bræderne og Skibsredſkaber lod han ligge til næſte Dag, og da Mørket allerede var indtraadt, og Grust formedelſt Træthed neppe kunde ſtaa paa Benene, lagde han

sig ned i Græsset, med Himlen og Stjernerne over sig, befalede sig Gud i Vold og sov ind.

Da Grnst næste Morgen vaagnede af en dyb, sød Sovn, steg Solen op over det store Hav; tusinde Purpurfunter bævede som en Støtte paa det vide Vandspeil; Strandmaager og Uveirsfugle sloie skrigende hen over Bølgerne; over Den selv laa endnu en dyb, hellig Stilhed; Morgenluftens sagte Susen i de høie Palme- og Cocostræer var kun den eneste Lyd, der lod sig høre. Grnst takkede først Gud og gik derpaa frisk og munter til sit Dagværk. Da han ikke kunde bringe de fyldte Kister op til sin Hule, maatte han aabne dem og tomme dem; han tog en stor Steen og forsøgte at sprænge Laasen med den; den sprang op, og Indholdet laa aabent for hans Blik. — Længe stod han betænksum for den; derpaa tog han Stykke for Stykke ud; den sidste Gjenstand var en Meerskumspibe med et svært Solvbeslag. Under Udpakningen rystede Grnst ofte paa Hovedet og syntes at være ueens med sig selv: nu sagde han høit til sig selv: „Nei, brave Styrmand! af dit Guds vil jeg ikke tilegne mig Noget. Du har efterladt Dig Kone og Børn hjemme; dem vil jeg tro og redelig tilstille Alt, isald Gud fører mig engang igjen til Hjemmet.“

Med sagte Hjertebanken aabnede han derpaa den anden Kiste; den var let at aabne og indeholdt

Tougværk og Garn til at bøde paa Seilene med. Han gav sig derpaa ifærd med den tredie Kiste; deri befandt sig Skibsapotheket, altsaa heller ikke Noget, der var ham af nogen særdeles Nytte i hans nærværende Stilling. Uagtet alle sine skuffede Forventninger, tabte Ernst dog ikke Modet; Luften var varm og mild, han kunde derfor tilnød undvære al Vekslædning; Træerne hængte fulde af Frugter; en klar Bæk løb igjennem Engen; Forsynet havde altsaa sørget mere end tilstrækkeligt for hans vigtigste Fornødenheder; og til Forsynet satte han ogsaa i enhver Henseende sin faste Tillid.

Da Styrmændens Kiste var meget stærkt forarbejdet og meget tæt, var ingen Fugtighed trængt ind i den, som kunde beskadige dens Indhold; han bar Alt, hvad der var i den, omhyggeligen til sin Bøllig, pakkede det der ned igjen i den tomme Kiste, som han ligeledes havde slæbt derop, og betjente sig derpaa af den som et Bord. Derpaa bragte han ogsaa Skibsapotheket, Tougværket og Garnet i Sikkerhed, hvorvel han ikke vidste, hvad han skulde bruge disse Sager til.

Derpaa ilede han til Stranden for at indsamle Træ- og Jernsager, der for ham vare af megen Værdi; Lykken syntes herved at være ham gunstigere; han samlede en Mængde Som og Nagler, mange brugbare Planker og Bræder, og foruden Jernhafften

sandt han endnu et Værktoi med et langt Stak, der siden kom ham meget tilgode. Med denne Beskæftigelse var en Dag igjen hengaaen; det blev Aften, og da der blæste en stærk Paalandsvind, som gjorde Luften meget kold, lagde han sig ned i Hulen for at sove, endskjøndt den haarde Kiste, hvorpaa han udstrakte sig, ikke afgav saa behageligt et Leie, som det bløde Moos.

Den næste Morgen bestod hans første Arbeide i, at han af Bræderne i Kisterne dannede sig paa Gulvet i Hulen et Slags Sengested, som han derpaa fyldte med Blade og Græs, og skaffede sig nu saaledes et saa behageligt Leie, som han i sine Omstændigheder kun kunde ønske sig. Han tomrede sig ogsaa af Bræder en Bænk og en Art Dør, for i ondt Veir at kunne lukke for Hulen. Efterat han havde tilbragt Dagen med Indretningen af sin huuslige Beqvemmelighed og begyndte at sove sig ret vel i sin Hule, besluttede han næste Dag at foretage sig en Undersøgelsesreise i det Indre af Øen, for at forskaffe sig noiere Kundskab om sin Stilling og de Midler, der vare til hans Underholdning.

Han vaagnede den næste Morgen frisk og styrket; da han traadte ud af sin Hule, blæste en kold Morgenvind ham imøde; store Dugdraaber hængte som Perler paa Bladene og Blomsterne; Solen steg klar op af Havet og oplivede den stille Natur med sin

Straaleglands. Ernst valgte sig den Sti, som førte fra Klippen ned over Sletten til Skoven, og snart ydede denne ham Skygge og Røselighed. Ernst betragtede med Forundring de rige Planteskatte, som udfoldede sig for ham med en Pragt og en Skønhed, der var ham ganske fremmed og ny. Høie Cocospalmer hvælvede deres Toppe, fulde af Blomster og Frugter over hans Hoved; Paradiis-Figenen og det otahitiske Vbletræ fandtes i Mængde, og paa alle sadde Knopper, Blomster og Frugter i fortroligt Naboskab paa een og samme Stamme, og ydede et Billede af Paradiis.

En Opdagelse, som Ernst gjorde i det Indre af Den, forskaffede ham især en stor Glæde. Det var Brodfrugttræet, som han fandt; Stammen hævede sig skjønt i Beiret til en Højde af 40 Fod; dets Krone udbredte sig vidt og bredt og gav megen Skygge; Lovet var af en frisk, saftig Farve, og i Spidsen af Grenene viste sig den lange Brodfrugt. Dette Træ lovede ham den behageligste og sundeste Næring, og han saa sig saaledes for Fremtiden sikket for enhver Mangel.

Da Ernst om Middagen udhvilede sig i Skyggen under Træerne, blev hans Hjerte frydet ved et Syn, der erindrede ham om hans Hjem. Det var et Par Svaler, der qvibdrende floie omkring imellem Træerne, og forekom ham som kjære Gjæster fra

Hjemmet, da han tænkte paa, at disse Fugle maaskee til en anden Aarstid have slagret omkring hans Moders Huus. Han blev ogsaa en Mængde vilde Duer vaer, der havde deres Neder i Skoven og opfyldte den med deres Kurren. Hvor meget alt Dette end glædede ham, blev dog ogsaa derved hans Vængsel efter Hjemmet opvakt, og han vandrede derfor rørt og i en noget sorgmodig Stemning videre.

Fra dette Streiftog, hvorpaa han havde seet og opdaget endnu meget andet Nyt, dog intet Spor af Indvaanere, vendte han sildigt om Aftenen tilbage, og den pragtfulde, klare Nathimmel spillede sig allerede i Havet, da han naaede sin Hule og udmattet søgte sit Leie.

Flere Maaneder havde nu Ernst tilbragt i eensformig Rolighed; dagligen havde han arbeidet paa sin Boligs Udbedring og Forskjønnelse; han havde gjort Veien igjennem Klipperne bekvemmere, og for Udgangen til Skoven havde han lagt en stor Steen; ikke langt fra Udgangen havde han paa en skjon Slette anlagt sig en Have, som han omgierdede med Bananostræer; Jorden havde han opgravet med den ved Stranden fundne Hakke, og en Spade havde han selv forfærdiget sig af Træ og Nagler; ved Jordens store Frugtbarhed befandt dette lille Anlæg sig snart i den skønneste Flor, og forskaffede ham en stor Glæde i hans Gensomhed. Han havde heller

ikke forfomt at gjøre sin Hule bekvemmere; de fugt-
tige Klippevægge beklædte han med Maatter, som
han flettede af det her vildtvorende Sufferrors Blade
og af de boielige Trævler af Barken paa Brødfrugt-
træet, og Gulvet bestroede han hver Morgen med
frisk Løv og Blomster. Havde hans Hjerte ikke sav-
net det, som alene kan gjøre Menneſket lykkeligt,
vilde han have fundet ſig fuldkommen tilfreds paa
sin D.

Da han en Morgen traadte ud af ſin Hule,
for at gaae til ſin Havn og ſine ſmaa daglige For-
retninger, blev han vaer paa Havet en Canot, ſtyr-
rende mod Kysten, og hvorudi ſadde to Bilde, der,
ſom det ſyntes, ſpeidede efter ham og hans Bolig.
Uden egentlig at frygte for to Bilde, holdt han det
dog for klogere at trække ſig tilbage til ſin Hule,
hvor han lagde ſig lyttende ned paa Gulvet for ro-
ligen at oppebie Udfaldet. Han ſaae nu, at de to
Bilde landede, trak Pirogven op paa Land og, ſtedſe
ſeende op til Klippen og viſende derop, kom nær-
mere og derpaa virkelig beſtege Klippen. Grnſt
reiſte ſig nu ogſaa op; det kunde gjælde hans Liv,
og han havde faſt beſluttet at ſælge det dyrt;
han bevæbnede ſig med en Jernhakke og ſtillede ſig
ved den indvendinge Sidevæg af Hulen, for, hvis
En af de Bilde ſkulde trænge ind i fiendtlig Hensigt,
at modtage ham tappert. En rum Tid forblev han

i denne Stilling; een Gang hørte han nærvæd Hulen sagte Mennekestemmer, men de bortfjernede sig strax igien, og en lang Pause indtraadte, der just ikke var Ernst behagelig, da han hverken ved utidig Nysgjerrighed vilde tildrage sig de Vildes Opmærksomhed, heller ikke gad ved alt for stor Forsigtighed forblive længe i denne Uvissheds Tilstand.

Endeligen, da vel een Time var forløben, og han intet mere hørte, traadte han forsigtigen ud af sin Hule, men fandt intet Spor af de Vilde, omendsskjøndt deres Baad laa endnu som før ved Strandkanten. Idet han spejdede videre omkring, blev han tilsidst de to Mænd vaer paa Toppen af en høj Klippe, der stod lodret i Havet; han saae, hvorledes de slyngede et Toug omkring en Klippeblok, og hvorledes derpaa den Gne, siddende paa en Stok, der var befæstet til Enden af Touget, ved Hjælp af den Anden, lod sig hidse ned fra Klippen og greb snart her, snart der ind i Klippehullingerne for at faae fat paa sit Bytte. — Som Ernst senere erfarede, søge Stahetierne paa denne Maade at gribe de tropiske Fugle med de prægtige Fjer i deres Næder, byggede i Klippehullerne, hvorpaa de udrive deres skønne Svingfjer og sætte dem derpaa igien i Frihed.

Da vor Ernst havde betragtet dette deres Foretagende en god Tid, hørte han pludseligen den oven

paa Klippen staaende Vilde udstøde et høit, gjen- nemtrængende Skrig; han saae derhen, og han skjæl- vede af Forfærdelse, da han bemærkede, at en uhyre- Vandslange hævede sig høit i Veiret af de skummende Bølger, greb fat paa den over Vandet ubekymret, spærende Indianer og trak ham med sig ned i Ha- vets Dybde. Den Vilde oven paa Klippen vred sine Hænder af Smerte og styrtede derpaa med saa- dan en Fart ned fra Toppen, at Grust snart tabte sig af Syne imellem Klipperne; Touget paa Klip- pen svingede, bevæget af Vinden, endnu stedse over Havet, der var saa stille og glat, som om den hele Begivenhed havde været en Drom.

Grust vendte nu tilbage til sin Hule, og ventede, at den Vilde, naar han var kommen ned fra Klip- pen, vilde igjen roe bort derfra i sin Baad; men da en temmelig lang Tid var hengaaen, og intet Men- neske viste sig, gik Grust atter ud for at see sig omkring. Men til hans Forundring var og blev Alt stille; han besluttede derfor, bevæbnet med sin Jernhakke, at stige op paa Klippen, for med egne Øine at skaffe sig Underretning om Aarsagen til den Vildes Udebliven. Det kostede ham mere Umag og Anstrængelse, at klatre op ad den steile Klippe, end han havde forestillet sig; uhyre Dybder og Af- grunde laae ved Siden af steile, lodrette Klippevægge, og smalle, bratte Veie førte ofte først igiennem Dyb-

den til den opstigende Høide. Endeligen kom han til en vild Steenegn, hvor Steenblokke laae optaarne paa hverandre, og den ene Afgrund ved Siden af den anden, og da han med Anstrængelse af alle sine Kræfter vilde arbejde sig videre frem, bemærkede han den stakkels Vilde, der sandsynligviis, idet han i sin Flugst vilde ile ned ad Klippen, var gleden ud, og laa nu i en dyb Klost med sonderknuste Lemmer og stønnende som en Doende. Grnst betænkte sig ikke længe paa, hvad der her var at gjøre; han støttede sig forsigtigen paa sin Jernhakke, som han klemte ind imellem Klipperidserne og kom paa denne Maade ned til den Vilde. Det stakkels Menneske, der laa svømmende i sit Blod, syntes at være uden Bevidsthed og ikke at lægge Mærke til, hvad der foregik omkring ham. Grnst løstede ham sagte i Beiret, tog ham derpaa op paa sine stærke Skuldre og steg med megen Besværlighed op af Fordybningen; da han befandt sig ovenfor, gik han Skridt for Skridt videre, hvorved Jernhaken var ham til stor Nytte, da den tjente ham til Støtte paa den steile Klippesti; den Vilde gav intet andet Livstegn fra sig, end en dyb Stønnen, og laa forresten som død paa Grnst's Skuldre.

Efter tvende frygteligt morskommelige og farefulde Timer naaede Grnst endeligen sin Bolig og lagde med et dybt Suk sin Vyrde ned i sin bløde Lovseng,

hvorpaa han satte sig ganske udmattet paa en Kiste
 for at udhvile sig nogle Diebliske; men snart hen-
 vendte han igjen paa ny sin Omsorg paa den stat-
 fels Vilde, undersøgte hans Saar, og fandt, at han
 havde faaet det venstre Laar knust, men Hovedet kun
 ubetydeligt beskadiget, omendskjondt det blødte stærkt,
 hvoraf Menneskets Vedovelse og Bevidstløshed for-
 modentligen reiste sig; hans Liv syntes dog ikke
 at være i Fare. Med stor Forsigtighed vaskede
 Ernst først hans Hoved, og lagde plukket Lærred
 paa Saaret for at standse Blodet. Derpaa under-
 søgte han Laaret og fandt udvendigen paa det en be-
 tydelig, dog ikke meget farlig Beskadigelse. Inderli-
 gen glad tog han nu det lidet Skibsapothek frem,
 og takkede Gud, fordi han havde ladet ham bjerger
 denne nu saa velkomne Skat. Han streg nu et
 stort Plaster, og lagde det varsomt paa det beska-
 digede Been; derpaa tog han en stærk Extract
 af lægende Urter og hældte dem i Munden paa
 den endnu stedse bevidstløse Vilde. Neppe havde det
 stakkels Menneske faaet disse Draaber i sig, for-
 end haa begyndte at røre sig og til Ernsts store
 Glæde at aabne Øinene. Men dennes Overra-
 skelse lader sig ikke beskrive med Ord, da han
 nu ganske fik sin Bevidsthed tilbage og saa den
 hvide Mand ved sit Leie og sig selv i en Svagheds-

tilstand, i hvilken hans Liv syntes alene at være afhængig af den hvide Ubekjendtes kjærlige Omsorg.

Det lykkelige Smil paa Ernst's Ansigt indskjød Indianeren Tillid; han greb sin Belgjorers Haand og trykkede den til sin Pande, hvorved han hvidskede nogle Ord, som Ernst dog ikke forstod. Denne fandt forresten i sit Hjerte fuldkommen Belønning for sin Daad; han saae heller intet videre deri end en Pligtopfyldelse, og han var ærlig nok til at henføre den hele Tildragelse til sin egen ulykkelige Stilling, hvor, ifølge Trangen til Omgang med Menneſker, ethvert saadant Tilfælde maatte være velkomment. Ved Tegn og Miner søgte han saa godt, det vilde lade sig gjøre, at betyde Indianeren, at han maatte holde sig ganske rolig og stille, hvis han ønskede snart at komme sig, og at det fra hans Side ikke skulde mangle paa Opmærksomhed og Pleie. Den Vilde syntes at forstaae hans Tegn; thi han lagde sig stille tilbage og lukkede Dinene til Beviis paa, at han vilde forholde sig roligt. Ernst beredte sig om Afte-
nen et Leie af Blade og Græs paa Gulvet i Hu-
len; men Omsorgen for hans Patient lod ham kun finde liden Ro om Natten, da han hvert Dieblis løf-
tede Hovedet op og lyttede til Indianerens Ande-
dræt for derefter at bedømme hans Befindende.

Da Dagen brød frem, slog den Vilde Dinene op, og syntes at have faaet nyt Liv; Ernst undersøgte

strax hans Saar og fandt dem i en meget god Tilstand, og forsynede dem med et frisk Omslag. Man maa ogsaa sikkert tilskrive hans uafbrudte Pleie og Omsorg, at Indianeren inden meget kort Tid kom sig, og allerede efter otte Dages Forløb kunde staae op fra sit Leie, og i Selskab med sin Ven og Belgjører, Ernst, sole sig uden for Hulen.

Trangen til Meddelelse imellem tvende Mennesker i en saa isoleret Tilstand ansporer alle Sjælekræfterne i en Grad, der synes os utrolig, og dog gave ogsaa disse to Mennesker os et Exempel derpaa; thi, efterat de havde tilbragt neppe fire Maanedes i venstkabelig Omgang med hinanden, talte den Bilde saa godt Tydsk, at Ernst kunde uden Vanskelighed underholde sig med ham om alle Gjenstande. Indianeren var nu ogsaa ganske helbredet, og ledsagede Ernst ei alene paa alle hans Spadseretoure og Streiferier, men hjalp ham ogsaa troligen ved de smaae huuslige Arbejder, især i Haven. Naar de da udhvilede sig efter Arbejdets Besværighed, sadde de udenfor Hulen Haand i Haand paa en Steenblok og skuede ud over det vide Hav. Ernst fortalte sin Ven om sit Fædrelands Kunstværker, og dette Naturmenneske horte til med den største Forundring; men tilsidst gik Talen sædvanligen over til vor Ernst's huuslige Forhold, og han udmalede da med en kjærlig Søn og Broders varme Indbildningskraft Billedet

af sin Moder og sine Søstre, ligesom ogsaa af deres
 fjærlighedsfulde Bængsel efter ham. Omendstjondt hans
 Taarer randt rigeligen ved denne Materie, var det
 ham dog den behageligste Trost, at kunne udtale sine
 Følelser for et Menneske, især da han bemærkede, at
 Olu — saa hed den Vilde — tog saa megen An-
 deel i hans Sorg.

Men naar da Grnst stedse henseant i dyb Sorgmo-
 dighed, søgte den gode Olu at opmuntre ham, ved at
 fortælle ham om sit Land, sine Landsmænds Levemaade,
 Religionsffikke og Statsindretning. Dette forseilede
 ogsaa kun sjældent sin Virkning; Grnst fattede sig, søgte
 at blive Herre over sin Sorg og hørte med Opmærks-
 somhed paa sin Ven, eller udspurgte selv denne om
 Dette eller Hiint, der kunde give ham et mere bestemt
 Begreb om den omtalte Gjenstand. Saaledes roste
 Olu meget den Kunstfærdighed, som Fruentimmerne
 paa hans O og Nabooerne vare i Besiddelse af, og
 Grnst yttrede megen Forundring derover, og sagde
 tilsidst: „Altsaa elcke Fruentimmerne her, ligesaavelsom
 i Europa, Pynt og Stads, og søge ved Kunsten at
 forhøje deres naturlige Skønhed!“

Olu. Ja! vore Fruentimmer ere meget ferme;
 de forarbeide af Barken paa Brodfrugt og Papiir-
 Morbærtræet Toier, der ere 45 Allen lange, og
 6 Allen brede; de have saa megen Færdighed i
 dette Slags Arbeide, at de indvøve forskjellige Gjen-

stande, saasom Fiske, Blade og deslige, som Monstre i disse Toier; Farverne, hvormed de give disse Billeder et skjønt, liveligt Udseende, uddrage de af forskellige Slags Bær eller af Barken af visse Træer.

Ernst. Men hvori bestaaer nu især en Stahetierindes Pynt?

Ol u. I hendes Haar. De ordne disse med den største Omhyggelighed og salve dem med Cocosolie eller Balsom af Sandeltræet; dernæst pynte de sig med en Slags Hue, som de flette sig af fintspaltede Cocosblade, og herved lægge de især deres Smag for Dagen, idet de hver tredie Dag paasætte sig en ny Hue af en ganske anden Façon.

Ernst. Hvormed beskæftige da Jere Mandfolk sig?

Ol u. De bygge Hytter af Rør; de fælde Træer i Skovene og danne Skibe deraf; de forarbejde deres Baaben, saasom Spyd og Slynger; de forfærdige Fiskenet, Kurve og Medekroge; dernæst øve de sig uafsladeligen i at svømme og i alle Slags Legemsøvelser.

Ernst. Men dyrke I da ei paa Jere Marker de Frugter, som ere nødvendige til Jer Underholdning?

Ol u. Nei! hos os gjør Naturen Alt; den paatager sig selv Om sorgen for disse Fornødenheder. Brødsfrugttræet vorer paa alle vore Øer, og mang-

ler det ogsaa paa en Plet, saa finder Man det paa et andet Sted i Overflødighed. Cocosnødder have vi hele Aaret igjennem, og snart er Pisangen moden, snart et andet Træ; altsaa ere vi til enhver Tid forsynede.

Ernst. Til hvilken Tid har Brødsfrugttræet modne Frugter?

Olu. Fra October til April har ethvert Brødsfrugttræ modne Frugter. Omendskjøndt Frugten er det Nyttigste, benyttes dog ogsaa hele Træet, da det anvendes til alle Slags nyttige Ting. Jellebævet, der ligger under Barken, benytte vi til Fletningsarbejde, hvoraf vi gjøre Klæder; Bladene tjene os til Fade og Tallerkener, hvorpaa vi lægge vor Mad; de tørrede Blomsterhylstere bruge vi til Cunter, for stedsse at have Ild ved Haanden, og Saften, der flyder ud af Grenene, naar Man gjør Indsnit i dem, giver os en Slags Harpir eller Gummi, og endeligen bruge vi de gamle, hule Stammer til Canoer.

Ernst. Hvor megen Umage og Anstrængelse maae mine Landsmænd ikke gjøre sig for at forskaffe sig alle de Fornødenheder, som et eneste Træ her forskaffer. Oh! drager end mit Hjerte og min Kjærlighed til Mine mig evigt tilbage til Hjemmet, kan jeg dog ikke undertrykke det Ønske, at jeg maatte tilbringe mine Dage her i Skjødets af en rig Natur, imellem uskyldige, ufordærvede Menneſker,

fjernt fra alle de fremkunstlede Fornødenheder, som Livet i Europa udfordrer! Gre her vel ingen Opera- eller Skuespilhuse; Solen opserer hver Morgen og hver Aften det herligste Skuespil, idet de mangefarvede Skjemasser med deres Nuancer af Farver, snart fra Violet til den meest brændende Purpur, snart i Villa blandet med det milde Rosenkfar, fremvise det skønneste Malerie, imedens i enhver Trætop, under Duften af de meest aromatiske Blomster, saa forskjellige og skønne Fuglestemmer lade sig høre, saa at ingen Concert, endog i den rigeste Stad, kan sammenlignes dermed.

Dette skønne, rolige Forhold havde allerede været i adskillige Maanedes. Ernst forglemte i Omgangen med Olu stedse mere og mere sin Smerte, og søgte at opmuntre sig ved den Tanke, at Intet i Verden udrettes ved Klagen og Jamren, men kun ved Mod og Stanhaftighed. Han sagde til sig selv: „Du kan vel med din Sorgmodighed forbittre dine Dage, men ikke tilveiebringe noget Skib, der kan føre Dig til dit Hjem!“ — Derfor var han altid paafærde og i Virksomhed, og arbejdede stedse paa at forbedre sin Bolig og sin Have; han plantede unge Brødfrugttræstammer og Bananas, gik paa Jagt med Olu og skød med Bue og Pils vilde Duer, som de da lode sig smage vel om Aftenen.

Da Regntiden nærmede sig, vare de begge ret

flittige i at indsamle saa megen Frugt, som de behøvede til deres Underholdning i de fire næste Maaneder. De lagde deres Brødfrugter og Cocosnødder lagvis imellem Blade, og ordnede Alt paa det meest oeconomiske; hver Aften betragtede de med Velbehag deres forøgede Forraad, og for Olu var denne Forsynlighed noget Nyt, da hans Landsmænd, vante til af Naturen at overvældes med dens Gaver, undlade endog denne lille Uleilighed, og i Regntiden heller nære sig alene af Fiske eller vel endog hungre, end at de i Overflodighedens Tid skulle indsamle Frugter.

Begge vore Venner vare een Gang ganske tidlige gaaene ind i det Indre af Landet, for at hente frisk Brødfrugt, og Ernst havde sendt Olu hjem med en frisk Dragt heraf, imedens han selv blev tilbage og plukkede af et Træ den meest udsøgte Frugt, som han kastede i en Bunke neden ved Stammen. Der var allerede forløben en god Stund over den Tid, da Olu kunde være kommen tilbage: Ernst sad endnu paa de høie Grene, uden engang at tænke paa, at Olu blev usædvanligt længe borte, men tilsidst, da mere end en Time var gaaen, blev han opmærksom, saae sig omkring, lyttede, om han ikke kunde høre Skridtene af sin sig nærmende Ven, men til hans store Urolighed lod ingen Olu sig see eller høre. Ernst steg da med beskemt Bryst ned af Træet, tog

en Dragt Brødfrugt med sig og begav sig paa Veien til sin Hule. Jo længere han gik, og endnu ingen Oslod sig see, desto mere steg hans Angest, Byrden af Frugten blev ham for tung, han fastede den fra sig, da desforuden hans Fodder ikke vare istand til at følge hans Tankers raske Gang. Aandepustende naaede Ernst endeligen sin Høve, som han saa smukt havde indrettet til deres Fornøielse og Nytte — men hvilket et Syn fremstillede sig ikke der for ham! Alle Bærter, Træer og Blomster vare tilintetgjorte og oprevne; der var ikke en Plet, som jo var i Bund og Grund ødelagt. Ernst stod bedøvet, med Armene over Brystet, han var ikke istand til at ordne sine forvirrede Tanker; endeligen fattede han sig, og ilede i største Hast ad Klippestien, der førte til hans Hule, for at erfare Alt, endog det Skrækkeligste. Da han kom nærmere, mødte ham en varm Brandlugt, en skræffelig Anelse bevingede hans Gang, han boiede om et Klippehjørne og stod endeligen uden for sin Hule, da en tyk Røgstøtte slog ham imøde. Nogle Diebliffe vare tilstræffelige till at underrette ham om den skræffelige Tildragelse; han forsøgte først at trænge ind i Hulen, for at redde i det Mindste Styrmandens ham saa hellige Eiendom, men han maatte snart opgive dette Forehavende; thi det Indre af Hulen stod i lys Lue, og alle Gjenstandene vare

allerede angrebne af Flammerne, og der var ikke mere at tænke paa nogen Redning.

Førend Ernst endnn havde samlet sine Tanker noget, for at udgrunde Aarsagen til denne Begivenhed, fremstillede sig for ham et Syn, der gav ham nærmere Oplysning, og tillige opfyldte hans Hjerte med Raseri, Kjærlighed og Fortvivlelse. Han saae ud over Havet og blev vaer sex Canoeer med Indianere, der i samme Dieblif stodte fra Land og førte hans troe Ven Olu lænk bunden med sig. Hans Venstebud lod ham forglemme sin egen hjælpeløse Stilling og Usmagt; han søgte efter sin Jernhakke, for bevæbnet dermed igjen at frarive Fjenden det ham saa dyrebare Kov; men han overbeviste sig snart om, at Alt var rovet og ødelagt, og intet Middel til Forsvar var levnet ham; med rasende Diefkast forfulgte han de bortilende Indianere og fældede Fortvivlelsens Taarer. De Vilde havde vel tilbagelagt en halv Mil paa Havet, da Ernst bemærkede i den Baad, hvori hans Olu laa bunden, og som han især havde holdt Die med, en levende Bevægelse, og horte en høi Skrigen; i dette Dieblif saae han Olu springe over Borde og tre Vilde efter ham.

Det varede en god Stund, førend Noget igjen kom tilsyne; thi Olu var strax dukket under og havde svømmet hen under Vandet for at undgaa sine Forsølgere; men disse, som alle Australiens Indbyggere,

ligesaa dygtige i at svømme, dukkede ligeledes under og forfulgte deres Bytte ogsaa i Havet. I denne Mellemtid havde Ernst bevæbnet sig med en ung Træstamme, var stegen ned fra Klippen og havde stillet sig ved Strandkanten, for, saasnart hans Ven naaede Vandet, at beskytte ham med Liv og Blod eller ogsaa med ham at ligge under for Fjendens Overmagt.

Da han var kommen Stranden endeel nærmere, bemærkede han et bruunfarvet Hoved med glatte Haar at hæve sig over Havet for at trække Veir; han gjenkjendte sin troe Olu og skreg høit til ham paa Tyssk, idet han svingede med sin Rulle: „Hold Dig tappert, Olu! Gud vil beskytte Dig.“ I samme Dieblif dykkede ogsaa de tre andre Bilde op af Havet tæt ved Olu; de skreg høit af Glæde over, at deres Bytte ikke mere skulde undgaae dem. Olu dykkede strax ned igjen, og de tre Bilde fulgte hans Exempel; imidlertid roede de øvrige Bilde i deres Canoer hurtigt tilbage til Den. I dette Dieblif horte Ernst tæt ved Strandkanten en Pladsk i Vandet, og strax efter dykkede to Mennesker op af Vandet, der i vild Kamp havde omslynget hinanden. Ernst saae, hvorledes Olu forgjæves bestræbte sig for, at rive sig ud af sin Fjendes stærke Arme, da denne intet videre havde at gjøre end at holde sin Modstander fast paa een og samme Plet, indtil hans to andre Landsmænd

kunde forene sig med ham. Men Dødsangesten gav den ellers fiintbyggede Olu Hjæmpekræft; han gav sin Modstander et saa voldsomt Slag med Haanden, at Blodet strømmede denne ud af Næse og Mund, saa at han afmægtig maatte lade sit Bytte fare. Nu stræbte Olu rask fremad og svømmede i Overfladen af Vandet lige mod Kysten; men i den Mellemtid, da han hjæmpede med den ene Vilde, havde de to andre vundet et betydeligt Forspring, de holdt sig nu ogsaa i Overfladen af Vandet og søgte at spærre Olu Landingen saalænge, indtil de andre Vilde med deres Baade kom til. I dette skrækkelige Dieblif løb Grust som rasende frem og tilbage paa Strandkanten uden at kunne hjælpe sin Ven; fem Minuters Forspring, og de vare sikke og reddede; thi i de tykke Skove i det Indre af Øen kunde de let undslippe deres Fjenders Forfølgelse. Med den størst mulige Kræft slyngede Grust Stene ud mod sin Vens to Forfølgere; men Afstanden var for stor; Stenene faldt i Vandet uden at gjøre nogen Skade.

Olu giennemskuede snart Faren; han dykkede endnu een Gang under for ved denne List at undslippe sine Fjender. Med stor Opmærksomhed svømmede begge de Vilde stedse langs med Vens Landingsplads, for paa denne Maade at forhindre Olu fra at undslippe dem; nu kom ogsaa Baadene nærmere, og adskillige Vilde sprang med usvækket Kræft

i Vandet for at gribe deres Bytte. Under disse Omstændigheder var Ernst færdig at fortvivle, men han besluttede at værges sig imod Fiendernes Overmagt saalænge, som der endnu var Livsagnist i ham. Han veg noget tilbage for at søge sig et Brystværn bag Klipperne; da bemærkede han til sin uudsigelige Glæde, at Olu havde skuffet sine Fiender, og af alle Kræfter svømmede hen imod Dens Klippefyst, der, hvor hans Kammerat var bleven opslugt af Vandslangen. Ernst ilede, drevet af Kjærlighed, skyndsomst hen over Klipperne, og ankom i samme Øjeblik som Olu til en fremspringende Klippe, hvor hans næsten til Døden udmattede Ven sank i hans Arme.

Dog — denne ubeskrivelige Følelse af at være reddede varede ifkun saa Øjeblikke. De Vilde, der vare landede, trængte under høit Skrig ind paa dem fra alle Sider; paa Flugt var der ei at tænke; Havet og Stien ved Stranden var spærret for dem, og den steile Klippevæg bag ved dem over deres Hoveder frembød ingen Sti, hvorpaa de kunde redde sig. Ernst reiste sig modigen og kraftigen op, bad sin Ven at sætte sig ned bag ved ham paa Klipperne og udhvile sig, og svingede med lynende Dine sin tykke Træstamme mod Fienderne. Da omtrent ti Vilde forgjæves havde søgt at trænge ind paa ham med deres Røller, trak de sig tilbage til en Klippe ved Stranden, hvor de raadsloge med hinanden; thi

det syntes, at den ene Europæer havde indjaget dem Frygt. Tilslødt fremstod en Mand iblandt dem, der var større og stærkere end de andre; han oploste et høit Skrig, hvori de alle istemmede, og derpaa bombarderede de vore to tappre Venner med en Steenhagel. Ernst blev ubeskadiget af Stenene, der surrede omkring ham, men hans Ven Olu blev saa stærkt truffen af en Steen i Hovedet, at han sank maalloos og blodende til Jorden. Da forglemte Ernst sin egen Fare; han bukkede sig ned over sin Ven, tog ham i sine Arme, bedækkede ham med sine Kjærtegn og gjorde sig al Umage for at standse det fremstrømmende Blod; forgjeves, Saaret var dødeligt, endnu een Gang hæstede Olu sit troe Die med et smerteligt Smitil paa sin Ven, udstødte et Suk og laa død i hans Arme!

Da Olu havde draget det sidste Mandedræt og lukket sine Dine, blev Ernst først igjen sig sin egen Tilstand bevidst. Han lagde sig ned paa Klippen og beredte sig til det sidste fortvivlede Modværge. I dette Dieblif lagde han Mærke til, at de Vilde havde vendt sig fra ham, og alle saae ud paa Havet med største Opmærksomhed. Da forkyndte et stærkt Kanonskud, der gjenlød overalt, at et europæisk Skib var nærved Den; og med dette Jordenskrald af Kanoner blev hele Scenen, ligesom ved et Trylleslag, ganske forandret. De Vilde styrtede sig først til Jorden, reiste

sig derpaa op og flygtede alle i største Hast til det Indre af Den, uden at tænke paa deres Pirogver ved Stranden.

Imidlertid havde Skibet endnu mere nærmet sig Den; det tog Seilene ind og kastede Anker; derpaa blev der fra Skibet udsat en Baad, som, bemanded med nogle Matroser, styrede lige mod Kysten.

Med en Følelse, der ikke lader sig skildre, stod Ernst endnu der en Stund fordybet i Tanker; der rørte sig i hans Bryst Følelser, som han hidtil med mandig Kraft havde undertrykt; det skjønte Haab atter at see sit uforglemmelige Hjem og alle sine Kjære beruste ham nogle Dieblikke saa stærkt, at han glemte Alt omkring sig, endog det ved Siden af ham liggende Liig af hans Ven, der havde levet saa tro og lykkeligen paa denne D. Men da han nu bemærkede, at Mandskabet i Baaden steg iland og udloshed tomme Fade, da kom han til sig selv igjen og vendte med sine Tanker tilbage til det Nærværende. Han tog sin Duls Liig paa sine Skuldre og skred med det hen over Klipperne de Ankommende imøde.

Disse Folks Forundring var stor, da de saae Ernst med hans Byrde; den unge Mand's Udvortes havde lidt en betydelig Forandring, efterat han var kommen paa denne D; hans europæiske Klædning var for længe siden opslidt; han var iført en Kappe og Noget, der lignede Beenklæder, af et Trævlevæv

af Brodfrugttræet, og hans Skjæg, Hovedhaaar og Negle vare vorne saa stærkt, at det virkelig maatte overraske Enhver, der saae ham. Da Matroserne og Baadsmanden vare komne sig noget af deres Forundring, stod Ernst for dem og lagde Eget ned paa Jorden; derpaa greb han Baadsmandens Haand, trykkede den og græd som et Barn af Glæde, uden i Forstningen at kunne finde Ord til at underrette dem om sin Skjæbne. Endeligen forsøgte han at gjøre sig forstaaelig for dem i deres Sprog — det var Englændere fra det ostindiske Compagni — og at forklare dem sin Tilstand og sit Forhold til den Vilde, hvis Eig de saae. Matroserne forstode ham, og gavede sig nu ifærd med at grave den stakkels Olu en Grav: Ernst hentede Blade og Blomster, hvormed han bestroede sin Vens sidste Leie.

Derpaa gav Ernst sig til at hjælpe sine nye Kammerater med at fylde Badsfadene med frisk Vand og plukke en dygtig Portion Cocosnoder, hvorpaa de alle tilligemed Ernst seilede tilbage til Skibet. Alt Mandskabet havde nysgjerrigen forsamlet sig paa Dækket og modtog vor Gæster med Forundring og Glæde; Styrmanden, der talte temmelig godt Dyst, var Tolk, og igiennem hans Mund erfarede de Øvrige vor unge Vens Eventyr. Man søgte at holde Ernst skadesløs for alle hans Lidelser og Savn; Styrmanden lod ham komme ned i sin Ka-

hytte, hvor han blev barberet, hans Haar og Negle klippede, og han blev iført ret fine Klæder, som Capitainen forærede ham. Saaledes equiperet kom han igjen op paa Dækket, hvor Matroserne modtog ham med et høit Hurra. Nu lettedes Ankerne, Seilene bleve hissede, og med stærk Hjertebanken saae Ernst snart Dens Ryster stedse mere og mere at fjerne sig og endeligt ganske at forsvinde.

Skibet, hvorpaa Ernst befandt sig, var ladet med kostbare Vare, og var paa sin Tilbagereise til England. Foruden det behørigte Mandskab befandt sig ogsaa ombord paa Skibet adskillige Passagerer iblandt hvilke en temmelig aldrende, velklædt Mand især betragtede vor Ernst med stor Opmærksomhed. En Dag, da Ernst stod fordybet i Tanker og skuede ud over Havet, tog den Fremmede Plads ved Siden af ham og saae ligeledes ud over Havet; tilsidst, da Ernst vendte sig om, sagde hiin til ham paa Tyssk: „De har vel deres Tanker langt borte herfra; sikkert tænker De paa Deres Hiem!“ Ernst saae sig forundret om, da han endnu ikke havde hørt noget Ord, mindst tyssk, af den Fremmedes Mund, og svarede noget studsende:

„Ja, min Herre! jeg glæder mig i Tankerne over igjen at see mit Fædrenehuus og min Moder.“

Den Fremmede: Har da Deres Fader ingen Plads i Deres Hjerter?

Ernst: Jeg har aldrig kjendt ham; allerede i min tidlige Ungdom gif han med en Ostindiefarer, som sandsynligvis er forulykket, da vi aldrig siden have hørt Noget fra ham.

Den Fremmede: Er Deres Moder ikke gift igjen?

Ernst: Nei! Hun elskede sin Mand, vor Fader, alt for inderligt, til at hun vilde indlade sig i et nyt Egteskab.

Den Fremmede: Har hun da Noget at leve af?

Ernst: Hun havde endnu en liden Formue efter sine Forældre; den har hun sparet paa og holdt godt Huus med. Desforuden har hun et lidet Huus i Blankenese ved Elben, og mine tre Søstre fortjene det Dyrige ved deres Haandarbejder.

Den Fremmede (glad og forundret): I Blankenese ved Elben! Har tre Døttre og een Søn! Hvad er da deres Moders Navn?

Ernst: C. E. Weiß, Enke.

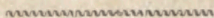
„Allmægtige Gud i Himlen!“ udbød nu den Fremmede, idet han udstrakte sine Arme mod Ernst, „saa er det sandt: Du er min Søn, jeg er Din Fader.“ Ernst stod et Dieblisk som forstenet, sluttede derpaa den Fremmede i sine Arme, men, kjæmpende med Tvivl, trak han sig strax igjen ærbødigt tilbage. Da Hr. Weiß mærkede dette, tog han Ernst med sig

ned i sin Kabinette, hvor han lukkede en stor Kiste op og tog nogle Papirer med hans Moders Haandskrift ud af den. Ernst kunde nu ikke længere nære nogen Tvivl om Sagens Rigtighed, og nu omfavnede han sin Fader paany med en kjærlig Sønns hele Jnderlighed.

Da de begge havde fattet sig, kom det til en nærmere Forklaring. Hr. Weiß var tilligemed sit Skib og dets Mandskab bleven optagen af en malayisk Sørover, og med mange af Mandskabet slæbt ind i det Indre af Landet, hvor de bleve solgte som Slaver, og hvor snart alle, paa ham nær, døde som Offere for den grusomme Behandling. Hr. Weiß overlevede dem alle, og efter flere Mars skrækkelige Mishandlinger lykkedes det ham endelig at undslye og at finde Beskyttelse og Understøttelse i et engelsk Fort. Alle Breve, som han herfra havde skrevet til Europa, vare blevne ubesvarede, og da det var lykkedes ham at stifte heldige Handelsforbindelser, hvorved han snart vandt betydelige Summer, benyttede han disse lykkelige Omstændigheder saa heldigen, at han efter flere Mar kunde vende tilbage til sin Kone og sine Børn som en rig Mand.

Denne Beslutning havde han nu udført; han havde gjort sin hele i Ostindien erhvervede Formue i Penge, og vendte nu som en særdeles velhavende Mand tilbage til Europa paa dette Skib.

Efterat Ernst længe havde underholdt sig med sin Fader, rev han sig løs fra ham, gik op paa Dækket, og overlod sig her, alene omgivet af den stille Nat, til sine fromme Følelser, idet han kastede sig paa sine Knæ og takkede Gud med dybtbevæget Hjerte, for ei alene at have reddet ham fra Skibbrudets Farer, men ogsaa giengivet ham paa en saa vidunderlig Maade en for lang Tid siden forsvunden Fader. Derfor faldt ham den gamle Styrmands sidste Ord i Tanke, og han fældede Glædens Taarer over, at han nu vilde være istand til at kunne erstatte hans fattige Familie deres opbrændte Eiendom, da han endnu stedse bar den ham af Styrmanden betroede Pengebørs fastbunden om Livet. — Derpaa begav han sig til Rolighed og drømte om sin Moder og sine Søstre.

Det havde været en regnfuld Foraarsdag, men nu, nogle Timer før Solens Nedgang, skiltes Skyerne ad, og Solen trængte igjennem med sine klare Stråler og indhyllede Landskabet i en skøn Belysning. Siinsides Elben over de sorte Bjerge bag Haarburg hang endnu svære Regnskyer, men fra Vesten glindsede over Elben en bred Guldstrøm paa de sorteblaae Bølger og farvede med Edelsteensfarver Dugperlerne paa Blomster og Blade.

Igjennem det duftende Vindeløv uden for Enken Weiß's lille Huus kastedes endnu Aftenrodens Straaler ind i de smaae Værelser og afmalede paa Væggene ligeover for Vinduerne de sig bevægende Blade af Vindetræerne. Moderen sad med Hovedet i Haanden i Vinduet og skuede ud over Elben; Taarer glindsede i hendes graae Dienhaar; den yngste Datter lagde ikke saa snart Mærke til det, for hun løb hen, lagde sin Haand paa Moderens Skulder og, idet hun kyskede sin gamle Moders blege Væber, sagde: „Sorg dog ikke og græd dog ikke saa meget, min bedste Moder! Jeg er overbevist om, at Ernst vil komme frisk og vel tilbage: jeg drømte om ham endnu i Nat.“ Moderen rystede vemodigen paa Hovedet og sagde: „Saaledes er Fader forulykket og saaledes er det ogsaa gaaet med Ernst! Jeg skulde aldrig have tilladt ham at vælge sig denne farefulde Bane. Han kunde jo have valgt en anden Vej, hvorved han kunde have levet tilfreds og lykkelig hos os.“ I det Datteren vilde svare derpaa, og i det Samme saae ud af Vinduet, udbrod hun med Get: „Gode Gud! to fremmede Herrer! Mo'r, de bringe os Efterretning fra Ernst!“ Da hun havde sagt det, var hun ogsaa allerede ude af Stuen for at komme de Fremmede imøde.

Moderen blev sat i stor Bevægelse ved Datterens Udraab; hun lagde Brillerne tilside, og gik med

bankende Hierte henimod Stuedøren; men, førend hun naaede Forstuen, tonede hende Dottrenes Udraab imøde: „Ernst, Ernst!“ og hun kunde neppe blive Herre over en Afsmagt, som overfaldt hende ved disse Ord. Dog i det samme Dieblis stod ogsaa hendes Son hos hende, omslynget af hans tre Søstre, der førte ham til Moderen, som nu grædende og leende paa een Gang sank hen til sin eneste Son og Yndlings Bryst.

Den Fremmede, der var kommen med Ernst, og havde bivaanet denne Scene, havde al sin Fatsning nodig for at undertrykke Udbruddet af sine Følelser. Efterat den første Glædens Tummel havde lagt sig noget, toge de Alle Plads omkring Bordet, og Ernst maatte nu fortælle dem sin Skjæbne. Men da han mærkede Utaalmødigheden hos den Anden, der ønskede en Ende paa denne piinlige Tilstand, ledte han snart Talen paa den forsvundne Fader og forberedte dem paa snart at faae ham at see. — De gode Folks Forundring lader sig ikke beskrive, og da Moderen stod op og aabnede sin Secretair for at udtage sin Mands Portræt, da kunde Faderen ikke holde sig længere — han omfavnede sin troe Hustru, kyssede sine tre smukke Døttre og var næsten som beruset af Glæde.

Swad skal jeg endnu fortælle om disse lykkelige Mennefters Gjenforening? Vi ville hellere

forlade dem her i den skønneste Lyksalighed, som kan gives paa Jorden, for at gjemme dette saa velgjørende Indtryk i vort Bryst.

Iffun maa jeg endnu fortælle, at Ernst op-
søgte Styrmandens Enke i Hamborg, underrettede
hende om sin Mands Død og overleverede hende
tillige den ham betroede Pengeskat, som indeholdt en
ikke ubetydelig Pengesum. Men han gjorde endnu
mere: han sørgede ei alene anstændigt for Enken,
men udsatte ogsaa en egen Capital til Børnenes
Opdragelse.

II.

Reisen til Slaraffenland.

Et Eventyr.

I.

En skjønnere og mere forfriskende Maidag kunde der ikke gives, end den var, paa hvilken de to forældreløse Børn, Hans og Marie, sadde under et stort, paa Marken eensomt staaende Træ og snakkede fortrøligt med hinanden, medens deres Dine ufravendt fulgte den græssende Hjord, som de skulde bevogte. Ved Siden af Hans sad den ligesaa kloge som tro Spids, Phylar, og Marie havde lagt sin Haand paa Ryggen af Bergman, der laa henstrakt ved Siden af hende, og som var næst efter hendes Broder hendes kjæreste Ven paa Jorden.

Man saae paa begge Børnenes alt for tynde og hist og her hullede Klæder, at Moderomsorg og Faderkjærlighed ikke mere vaagede over dem; men smudsede vare de ikke, fordi det beroede paa dem selv at holde sig reenlige, og, saalænge deres gode Forældre, fattige Bønderfolk, levede, havde disse hver Morgen omhyggeligen vasket og redet dem, hvilket nu var blevet dem til en skøn Vane. Saasnart

Solen om Morgenenen udsendte sine første Straaler, forlode begge Børnene deres haarde Leie, opsendte først deres Tak til deres kjære Fader i Himlen for den roligere tilbragte Nat, og ilede derpaa hen til den Kilde, der løb forbi Hytten, hvori de boede, for at vaske Hoved, Ansigt Bryst og Hænder rene. Naar Dette var gjort, smagte først Frokosten dem, der bestod i Mælk og Brød, hvorved de gottede sig mere, end de Nige ved deres lækreste Retter.

Efter deres Forældres kort paa hinanden følgende Død af en paa den Tid herskende Smitte, havde en godhjertet Slægtning, Moder Else, taget dem til sig, uagtet hun selv var en fattig Kone, der levede af, hvad christelig Kjærlighed og Medlidenhed meddeelte hende, hvorfor det kjære Brød ofte manglede hende selv, saa at hun ei altid gik mættet til sengs. Dog var denne Armod ikke hendes egen Skyld, men snarere en Tilfælfelse fra Himlen, hvilken hun som en god Christen bar med Taalmod og Hengivenhed.

Moder Else, der i sin Ungdom havde været et af de arbejdsforeste Fruentimmer i Landsbyen, kunde nu saa meget mindre udholde anstrængende Arbejde, som ei alene Alderdommen, men ogsaa Gigtten nedtrykkede hende og havde udtæret hendes sidste Legemskræfter. Hun maatte altsaa indskrænke sit Arbejde til Spinderocken, og hun spandt for Penge Uld,

Hør og Hamp, alt eftersom det faldt. Med den største Flid kunde hun ifkun fortjene et Par Mark om Dagen, og endda sandt hun ikke altid Arbeide. Denne Armod afholdt hende alligevel ikke fra at tage de tvende Forældrelose til sig, og i sin i Sandhed christelige Tillid til sin himmelske Fader sagde hun ved denne Leilighed: „Gud vil nok hjælpe! Jeg kan dog ikke lade Børnene omkomme af Hunger og Mangell!”

Og Gud hjalp!

Indvaanerne i Landsbyen, hvor Moder Else levede, var størstedelen retsindige, brave Folk, der havde den sande Tro, den Tro, der ytrer sig i gode Handlinger; thi fornuftige Folk sætte ikke megen Pris paa den Tro, der kun udtaler sig i fromme Ord, men kalde den den falske Tro.

Det traf sig just paa den Tid, da Moder Else tog de ovennævnte Børn til sig, at Byens Hyrde, en ældgammel Mand, døde. Da traadte de vakke Bymænd sammen for at raadslaae om Valget af en ny Hyrde, og eenstemmigen blev det besluttet, at Man skulde overdrage denne Bestilling til Moder Else, for at hun i det Mindste kunde have Noget at leve af med Børnene. „Vistnok,” bemærkede En af de Tilstedeværende, „kan hun ikke selv drive Hjorden ud paa Fælleden, da hun er gammel og

næsten lam; men de to Børn kunne jo gjøre det, og saaledes ere alle tre hjulpne."

Denne Mening fandt almindeligt Bifald, og Man forsoiede sig hen til Moder Elses Hytte for at kundgjøre hende hendes Lykke, og Man opfordrede hende til at flytte ind i den afdøde Hyrdes Fribolig og ved Hjælp af Børnene at tiltræde Tjenesten.

Hvo var vel gladere ved denne ganske uventede Efterretning end Moder Else? Ja hun var saa rørt af Glæde, at hun aldeles forstummede, indtil hun havde givet sine Følelser Lust ved en Strøm af hede Taarer. Hun takkede først Gud af sin Sjæls hele Fylde, dernæst de brave Mænd, der virksomt havde taget sig af hende.

Bistnok var Hyrdetjenesten i Waldbach ingen glimrende Post, men dog altid stor nok for Elses beskedne Dasker; thi foruden fri Bolig og en derved liggende Kjøkkenhave indbragte den tyve Rdlr. i rede Penge foruden to Kander Mælk, som hver Dag bleve bragte hende af Byens Folk efter Omgang. Desforuden vidste hun nok, at de godhjertige Indvaanere ved indtræffende Veilighed heller ikke vilde forglemme hende, og ei alene som forhen bringe hende Arbeide, men endogsaa i Høstens Tid Korn, Kartofler, naar disse bleve tagne op, og ved Mortensdag og Juletid, da forsynlige Huusmodre pleie at indslagte, sende hende et Stykke Kjød, Flesk eller en Polse, li-

gesom det kunde falde sig. Hun saae altsaa med et glad Hjerte en sorgløs Fremtid imøde for sig selv og de kjære Børn, da disse vare artige og velopdragne.

Imidlertid er ingen Lykke fuldkommen, som Ordspøroget siger, og dette viste sig ogsaa med Else. Den første Vinter, efterat hun havde tiltraadt Hyrdetjenesten i Landsbyen, var saa stræng og vedholdende, at det ikke var den stakkels Kone muligt, at forskaffe sig endog kun en taalelig Varme i Hytten, uagtet Børnene i hele Høstens Tid havde i enhver Fritime flittigen indsamlet Dviste og opstabled dem i en stor Høb. Følgen af den strænge Vinter var, at Gigten saaledes tiltog, at hun hverken kunde røre Hænder og Fødder og følgelig heller ikke spinde. Det bedrøvede hende inderligen, at hun nu ikke mere kunde sørge for Bødningen paa Børnenes Klæder; thi med de krumme og ganske stive Fingre kunde hun ei længere føre Syer eller Stoppenaalen, og hun maatte altsaa lade det komme an paa, hvorledes Gud med sin Faderomsförg vilde afhjælpe denne Nød.

2.

Men nu var det, som allerførst er bemærket, ikke mere Vinter, tværtimod fuldkomment Foraar. Den kjære Jord grønneedes igjen, og mange brogede Blomster viste sig allerede ved Randen af Vækken eller paa

det skjønnne Grønsværstæppe; Grenene paa Piletræerne, Elletræerne og Bøgetræerne vare beklædte med skjønt Løv, saaat Man vel kunde skimte de mørkere Grene og Træernes Stamme, men dog allerede fandt Skygge, og selve Egen, der mere end Skovens andre Træer synes at skye Frostene, viste nu de stærkt opsvulmede Knopper. En heel Flora var allerede afblomstret, som f. Ex. den blye Fiol, der udsøger sig de luneste og tryggeste Steder, for eengang at være den første Blomst i Vaarens hulde Krands; den gule Rodriver i Skoven, den rødbræmmede Tusindskjøn paa Engene, den blaae og den hvide Anemon o. fl.

Børnene, som stedse levede i den frie Natur, havde seet alle disse blomstre og allerede frydet sig hjerteligen derved, medens det endnn var fuldkommen Vinter i Stæderne; men nu forekom dog Naturen dem skjønnere end tidligere, da Solen hvert Dieblif udsolbede for dem nye Undere og de ligesom kunde see Planterne vore. Tillige gjorde den mildere Luft dem det mindre besværligt og ubehageligt at være klædte saa tyndt; thi opvarmede af Solstraalerne fros de ikke mere, og ingen skarp Vind trængte mere igjennem Risterne paa deres usle Klædning.

Som Børnene nu sadde der og frydede sig ved Livet og den skjønnne Mai, rullede paa nogen Afstand fra dem en med fire brune Heste forspændt

Offenhakker hen ad den brede Landevei. Da Veiret var saa smukt, havde Man slaaet Kaleschen tilbage, og saaledes saae Bornene en Herre med en guldgaloneret Uniform sidde deri ved Siden af en ligesaa prægtigt klædt Dame; bagpaa stode to Tjenere med vaiende Gjere i deres trefantede Hatte, og disse saavelsom Rudsken og Forrideren havde mere Guld paa Sømmene af deres Kjoler, end Hans og Marie nogenfinde havde seet i deres Levetid.

— „Min Gud,” sagde Hans, som bestandigt fulgte Bognen med Dinene, „hvad det dog maa være fornemme og rige Folk, Marie!”

— „Du skal see, Hans! det har været en Konge med sin Dronning.”

— „Du har vist Ret, Søster! thi andre Folk pleie jo ikke at være saa prægtige.”

— „Og begge Herrerne bag paa, Hans! lagde Du ogsaa Mærke til dem?”

— „Ja vistnok, Marie! de maae ogsaa være fornemme og rige, da de kunne klæde sig saa prægtigt; prægtigere end Adelsmanden derovre paa Slottet, som jo ogsaa skal være rig og fornem.”

— „Dog vist ikke saa rig og fornem som disse.”

— „Hvem der dog eengang kunde blive rig!” sukkede Broderen.

— „De Folk maae have det godt i Verden,”

svarede Marie; „ganske anderledes end vi; det er vist nok. De kunne spise og drikke, hvad de ville; behøve ikke at arbejde; kunne gaae ind i deres Huus naar det regner, tordner, lyner eller stormer; de kunne fjøre, naar de ikke mere have Lyst til at gaae, og hvad Guld og Sølv angaaer, da troer jeg, at de maae have hele Dynger deraf og kunne tage deraf saameget, de lyste.”

— „Oh! de maae være lykkelige!” sagde Hans, og sukede igjen.

— „Ets! Ets! Ets!” lod det pludseligen ved Siden af Bornene, der forskrækkede saa sig om efter den, der nos, da de havde troet sig ganske alene.

— „Ets!” lod det nok een Gang, og igjen og atter igjen; men den nysende Person var en fattigen klædt Kone, der nepe ti Skridt fra dem sad i Græsset og just var i Begreb med at spise et Stykke Ost og Brød.

— „Hvorledes er hun dog kommen herhen?” hvidskede Marie, med et Blik paa den Gamle, til sin Broder.

— „Det maa Gud vide,” svarede denne, „hun maa være voren op af Jorden som en Paddehat, da vi hverken have seet eller hørt hende komme, og for et Dieblis siden, da jeg sendte Phylar efter den brune Eise, som vilde løbe bort, var hun der ikke.”

— „Ja! og det er besynderligt, at hverken Phylax eller Bergmann givede ad hende, da der ikke kan røre sig en Muldvarp i Jorden, uden at de strax give Hals!”

— „Ttsch! Ttsch! Ttsch!” lod det nok eengang, og begge Børnene, vante til Høflighed, sagde uvilkaarlig Profet til den Gamle.

— „Mange Tak — Ttsch. — — Tak, Børn! Ttsch! Ttsch!” svarede den Gamle under bestandig Nysen.

— „Hun synes at have faaet en dygtig Snue, stakkels Moder,” tog Marie medlidende Ordet, idet hun reiste sig og gif hen til den Gamle.

— „Ganske rigtigt,” sagde den Gamle, „i min Alder fryser Man og forkjøler sig let: de gamle Knogler have intet Kjød paa sig, og den ringeste Vind trænger let igjennem den bare Hud.”

Dyb, hjertelig Medlidenhed malede sig i Børnenes Miner, endsskjøndt de ikke med Ord udtalte den.

— „Sætter Jer hos mig Børn,” tog den Gamle igjen Ordet, „og sladdrer et Korn med mig, indtil jeg har tilstrækkeligen udhvilet mig og igjen kan tage fat paa min Vandringstav; jeg sladdrer gjerne engang imellem og hører endnu hellere Andre sladdre.”

— „Skal Hun endnu i Dag gaae langt, Moder?” spurgte Marie medlidende.

— „Oh! meget langt, Barn! Længere end Du kan forestille Dig.”

— „Jeg vilde ønske, at jeg kunde gaae Veien for Hende,” tog Hans Ordet; „mine Fodder ere raske, og jeg kan løbe dygtigt.”

— „Det kom dog an paa en Prøve, hvo der kunde løbe hurtigst,” sagde den Gamle med et besynderligt Smil.

Samtalen fortsattes saaledes endnu en Stund, men efter nogle faa Minuters Forløb overfom der Børnene en saadan Træthed, at de neppe formaaede at holde Dinene aabne, og at de kun svarede den Gamle stammende paa de Spørgsmaal, hun gjorde dem; endeligen faldt de i en dyb Søvn.

Nu reiste den Gamle sig op, svingede med en sort og hvidstribet Stok, som hun tog frem under sin Klædning; en besynderligen dannet Vogn, trukken af tvende bevingede Løver, dalede ned fra Luften; den Gamle løftede Børnene, eet efter det andet, op fra Jorden og bar dem ind i den som en gylden Muslingskal dannede Vogn, svingede sig selv derind, og rask gik det afsted høit op i Luften.

3.

Begge Børnene maatte have sovet længe; thi, da de endeligen opvaagnede, følte de sig saa styrkede, saa muntre og vederkvægede, som paa en Søndag-

morgen, paa hvilken de turde sove en Time længere end paa Sognedagene, da de paa disse maatte staae op med Solen for at drive Hjorden ud paa Fælleden.

— „Hvor ere vi dog?“ spurgte Hans, idet han gned Dinene, og saa sig om til alle Sider.

— „Jeg veed det ikke, Broder!“ svarede Marie, idet hun ligeledes opvaagnede. „Sadde vi ikke hos den Gamle, der nos saa stærkt og saa tidt, og horte paa hendes Fortælling?“

— „Rigtigt, Søster! og saa blev jeg saa søvnig, at jeg ikke længere kunde holde Dinene aabne . . .“

— „Egessaadan gif det mig,“ afbrød Marie ham.

— „Men hvor ere vi nu?“ spurgte Hans, idet han stod op og betragtede de ham omgivende Gjenstande med Opmærksomhed og stigende Forundring.

— „Jeg troer, Hans! at vi endnn sove og drømme,“ sagde Marie; „thi det, vi see, kan jo dog ikke være virkeligt. Denne Egn er os jo ganske ubekjendt, og hvor skulde vor Hjord være bleven af?“

— „Alf Gud! derpaa har jeg endnu ikke tænkt,“ svarede Hans ganske forstræffet. „Den er vel løben bort, medens vi sov; den brune Lise søger stedsse til Skoven, hvor det hvide, skønne Græs voxer, og de andre Køer have vel fulgt den. Det bliver en slem Streg, og naar Sognefogden opdager det, vil det ikke gaae os godt. Men hvad der forundrer mig meest, er, at Phylax og Bergmann ikke ved deres

Gioen vækkede os, da Hjorden løb sin Vej; sandsynligviis ere de dog afsted for at drive den tilbage."

Børnene udtømte sig endnu længe i Formodninger og Udraab, og bleve først afbrudte heri ved Synet af en engelskjen og herligt klædt Dame, som kom dem imøde med lette, næsten svævende Skridt, og hilste dem venligt.

Den Fremmedes Klædning var af himmelbaat Silke, rigt broderet med Diamanter, Rubiner, Smaragder, Topaser og Saphirer: hun havde et Væste af Guld og Edelskene om Livet; paa Hovedet bar hun et Diadem, der syntes at være gjort af en eneste Diamant, og som funkede og straalende saaledes, at Børnene neppe kunde udholde at see derpaa. Paa Fødderne havde hun gyldne Sandaler, der vare indfattede med en smal Kant af Rubiner og befæstede med Guldbaand.

— „Gud velsigne Eder, Børn!“ sagde det straalende, indtagende Bæsen med blid og melodisk Stemme.

Men Børnene vare saa forundrede, saa forvirrede og saa blandede af hendes Glæde, at de uvilkaarligen faldt paa Knæ uden at kunne fremføre et eneste Ord.

— „Reiser Eder op, Børn!“ sagde Dronningen i Claffenlandet, der tillige var en af de mægtigste

Feer; „staaer op og frygter ikke for mig, thi jeg vil kun Eders eget Vel.”

— „Kjære Gud!” fremstammede endeligen Hans, der nogenlunde var kommen til sin Besindelse igjen, „hvor ere vi, og hvad er der foregaaet med os?”

— „En stor Forandring er der foregaaet med Eder,” svarede Feen. „Men uden Tvivl ville I være tilfredse med den, fordi den opfylder alle de Ønsker, I nyligen gjorde, da I sadde under den store Bog i Eders Hjem og vogtede Hjorden; I ønskede Eder Guld, Sølv og Oversflodighed af Alt; og alt Dette skal i mit Rige blive Eder til Deel i rig Fylde.”

— „Men, hvor ere vi dog, og hvem er De, skønne Dame?” spurgte Hans undseelig.

— „I befinde Eder nu i Glaraffenland, der ogsaa af Rogle kaldes Eldorado,” svarede Feen, „og jeg er Dronning og uindskrænket Herskerinde i samme. Eders Hjem, hvorfra I bleve førte i min gjennem Luften svævende Vogn, ligger mere end tusinde Mile herfra, og dersom det behager Eder i mit Rige, ville I aldrig mere see Eders Hjem.”

— „Aldrig mere see det igjen,” raabte begge Børnene som af een Mund, næsten forskrækkede; „og hvad skal der nu blive af vor gode, fromme Pleiemoder Else? hun er jo ganske forladt og maa

sikkert døe af Hunger, naar vi ikke mere kunne vogte Sjorden for hende!"

— „Hun har ingen anden Sorg end for Eders Skjæbne, om hvilken hun vist ikke aner, hvor god og glimrende den er," svarede Teen Marigone. „Jeg lagde paa Ildstedet til hende en Pung med Guldpenge," foiede hun til; „hvoraf hun vil have mere end nok for Resten af sit Liv."

— „Oh! det er herligt!" raabte Marie, idet hun klappede med Hænderne; „nu behøver hun altsaa ikke at spinde med sine stakkels lamme Fingre, og har Spise og Drikke i Overflodighed!"

— „Ja, ganske rigtigt! Sognefogden i Eders By har ogsaa allerede taget hende til sig og troster og pleier hende paa det Bedste."

— „Gud være lovet," raabte Hans af sit gode Hjertes hele Fylde; „og hvor megen Tak ere vi Eder ikke skyldige, naadigste Dronning!" foiede han rørt til.

— „Men hvoraf kom det sig," spurgte Marie, der nu allerede var bleven mere dristig, „at De beskymrede Dem om os fattige, elendige Børn, og optog os i Eders Rige?"

— „Jeg hørte Eders Samtale, da den glimrende Ekvipage med de rige, fornemme Folk kjørte Eder forbi," svarede Dronningen; „thi I maa vide, at jeg var den nysfende Gamle; der var nemlig paakommen

den Grille at besøge den Deel af Jorden, paa hvilken jeg for flere hundrede Aar siden første Gang saa Dagens Lys. Min Moder var nemlig en saa kaldet Klog Kone, og hendes Slot stod paa den Høj, omkring hvilken den venlige Na slynger sig, bekrandsset af tusinde Blomster. Hun beskæftigede sig fra Ungdommen af med hemmelige Videnskaber, lærte at kjende alle Planter's indvortes Kræfter, lagde sig efter at forstaae Dyrenes Sprog og Fuglenes Sang; vidste at læse Menneskenes Skjæbne i Stjernerne, kunde angive de Steder, hvor der fandtes Metaller og Vand dybt nede i Jorden; hun tæmmede Skovens vildeste Dyr med et eneste Blik og kogte Trylledrikke af Urterne; fort — hun forstod alle de hemmelige Videnskaber, hvoraf de almindelige Dødelige Intet vide, og bragte det endeligen saa vidt, at hun kunde forlænge sit Liv i flere hundrede Aar. Jeg var hendes eneste Barn, og naturligtviis gjorde hun mig tidligen bekendt med sine Videnskaber.

„Vi fik ofte Besøg paa vor Borg af andre Feer, og endogsaa af mægtige Trolldmænd og Nander; Ulfer, der, som bekendt, leve ved Udkanterne af Skove og Enge paa kjolige og fugtige Steder, vare vore Tjenerinder og maatte adlyde min Moder og snart ogsaa mig paa det mindste Vink, imedens Gnomer eller Bjergaanderne tilbragte os en saadan Over-

flodighed af Jordens skjulte Skatte, at vi næsten bleve kjede deraf; thi Intet gjør En mere ligegyldig imod Saadant end en uforstyrret Besiddelse deraf."

"Da jeg var bleven voksen, meldte sig en Mængde Friere; imellem disse befandt sig ogsaa Auro, den mægtige og uindskrænkede Behersker af Klaraffenlandet; hvem jeg gav Fortrinet fremfor alle hans Medbeilere, fordi jeg havde hørt saa meget Vidunderligt om hans Rige, hvilket intet andet Rige paa Jorden kunde maale sig med. Auro blev altsaa min Gemal og tog mig med sig herhen, efterat vor Formæling var holdt paa min Moders Borg med al tænkelig Pragt. Snart indsaae jeg dog, at han med Hensyn til sin Skikkelse og Alder havde skuffet mig; thi jo mere vi nærmede os hans Rige i den med bevingede Løver forspændte Vogn, desto mere sammenkræmpede sig hans forhen saa skjonne ungdommelige Skikkelse, desto ældre og mere afskrækkende blev hans Udseende; ja! da vi endeligen kom hertil, var han saa gammel, saa affældig, saa zittrende som en Olding, der staaer ved Gravens Rand. Jeg var naturligviis meget forfækket over denne Forandring; dog, Ulykken var nu eengang skeet, og jeg søgte at finde mig deri med Taalmodighed, omendskjøndt min Gemal snart yttrede de utaalmodigste Luner og ikke lidet forbittede mig Livet."

Endelig maatte han, da hans tusinde Livsaar var udlobet, yde Naturen sin Ret og døde eller meget mere svandt hen i mine Arme. Disset under hiint herlige glimrende Monnment, der kun er dannet af en eneste Gødelsten, hviler hans Aske; men jeg er fra den Tid af uindskrænket Herkerinde i hans Rige og kan gjøre Regning paa endnu at regjere i mange Aar."

Feen taug her nogle Diebliske, for at udhvile sig efter den lange Fortælling; derpaa vedblev hun i en noget vemodig Tone:

"Saa glimrende og herligt det imidlertid er her, kan jeg dog ofte ikke modstaae Længslen efter mit Hjem: ja! selv den Tanke har noget Tillokkende for mig, som ganske fattig, svag, gammel og elendig at vandre omkring imellem de almindelige Menneskeborn og paa denne Maade gjøre mig bekendt med deres Duffer, Forhaabninger, Mangler, Dyder og Laster. Imidlertid forbinder en Lov, som ikke maa overtrædes, mig til aldrig at bortfjerne mig mere end fire og tyve Timer fra mit Rige; dersom jeg blot forsinkede mig et eneste Minut, saa var det forbi med mit Herredomme og med mit Liv. Hvad Jer angaaer, hvis barnlige Duffer jeg horte, saa kunne I blive her i mit Rige, saa længe det lyster Jer, eller meget mere saa længe, indtil enhver af Jer tre Gange har udtalt det Duffer, at vende tilbage til Jere tidligere Forholde

de Cologne, eller Eau de mille fleurs og Børnene lugtede ret til for at indaande den herlige Duft.

De opvartende Feer vaskede Børnene først i dette vellugtende Vand, redte derpaa deres Haar med en Guldkam, krollede det og bad dem derpaa at vælge sig hver den Klædning, der behagede dem meest.

Hans kastede sine Dine hen til en skarlagensrød, rigeligen med Guld broderet Dragt, der i Snittet lignede den, som Husarerne havde paa den Gang, da de drog gennem Landsbyen, og som han saa meget havde beundret. Marie pegede paa en sneehvid smuktbroderet Klædning.

Neppe havde Børnene tilkiendegivet deres Onsker, før de saae dem opfyldte, og inden saa Minuter kjendte de neppe sig selv eller hinanden igjen.

— „Gud! hvor du nu er smuk!“ sagde Hans til Marie; „vend Dig dog om, for at jeg ogsaa kan see Dig bag til!“

— „Og Du, Hans!“ udbød Søsteren, smigret ved den hende tildeelte Roes, „Du seer netop ud som Kongen, der kjørte med Dronningen i Bognen.“

— „Jeg skulde troe det!“ sagde Hans triumferende, idet han med Velbehag lod Haanden glide hen over sin Klædning, „og Intet i Verden ønskede jeg nu mere, end at den rige Hartwigs Søn i vor Landsby, der altid er saa stolt af sine nye Klæder, kunde

og Hjem. Retter Eder altsaa derefter, og naar I skulle finde Eder lykkelige her, saa vogter Eder da for at begjære andet end hvad der bydes Eder her. Kommer nu med mig i mit Palads, hvor I skulle blive klædte og bispiste efter Behag."

Børnene fulgte Dronningens Indbydelse og begave sig gjennem en Allé, der syntes at bestaae af bare Frugttræer, til Palladset. Da de imidlertid ret betragtede Frugttræerne, saae de, at deres Stammer vare af Metal, Bladene af Smaragder; og da Hans, der gik bag efter, sølte paa en efter Udseende skøn og moden Blomme, var ogsaa den haard som en Steen. Som han senere fik at vide, vare de blaae Frugter Saphirer, de røde Rubiner, de guldgule Topaser, hvilke vistnok gjorde dem ret smukke for Synet, men ikke bød nogen Vederqvælgelse for Ganen.

4.

Da Børnene vare komne ind i Palladset, bleve de af allerkjæreste smaa Feer, der syntes at forestille qvindelige Piger, førte ind i et stort Gemak, paa hvis Vægge hængte rundt omkring de deiligste Klæder. Midt i dette Gemak stod et stort Krystalbækken, hvori udgjød sig solvklart Vand, saasnart En af de smaa Feer berørte det med sin Stav; men Vandet lugtede ti Gange bedre end vor Eau

see mig; jeg troer, at han vilde briste, den tøsfede, opblåste Dreng!"

— „Hans Nr. 1!" lod nu en Stemme, der syntes at komme fra et gylbent Buur, som stod i et Hjørne af Bærelset.

Børnene saae sig forstrækkede om efter Stemmen og opdagede en broget beffjeret Papagøie i Buuret, der endnu flere Gange ndraabte Ordene Hans, Nr. 1, under en skingrende Latter.

— „Oh vee!" sagde Hans, idet han forlegen fløede sig bag Ørene, „oh vee! jeg har allerede udtalt eet af mine tre Ønsker. Nu maa jeg blot vogte mig for ikke mere at gjøre saadanne tøsfede Ønsker, thi saa har Herligheden her snart en Ende."

— „At den tøsfede Fugl ogsaa netop skulde være tilstede!" sagde Marie ærgerlig. „Jeg vilde ønske at den sad paa Blorbjerg, den Forræder, den Glæddrer!"

— „Marie Nr. 1!" udbrod Fuglen endnu fælere og haanligere leende, og Marie var saa beskæmmet og ærgerlig tillige, at hun gjerne kunde have dreiet Halsen om paa Fuglen, hvor skøn den end ogsaa var.

— „Marie, Marie!" sagde nu Hans halvt i Spøg, halvt i Brede, „Du har, stakkels Søster! ikke ladet Dig advare ved mit Exempel; jeg frygter for, at vi ved vor Uforsigtighed snart ganske berøbe os

den Lykke, som saa uventet er bleven os her tildeelt."

— "Det vilde rigtignok være slemt," svarede Marie; "men Hans! Du har egentlig Intet at breide mig: Du skulde hellere have foregaaet mig med et godt Exempel."

Hans kunde ikke svare Noget hertil, da han sølte sig trussen, og Bornene fortsatte nu under Spøg og Snakken deres Vej, let forglemmende det Forefaldne.

Ingen Pen i Verden formaaer at beskrive Pragten og Herligheden paa dette fortryllende Opholdssted, og altsaa vil min Pen kun være istand til at give Eder, mine unge Venner! et svagt Begreb derom.

Efterat Bornene endnu en Stund havde vandret under blomstrende Træer og med ubeskrivelig Henrykkelse indaandet Duften af samme, kom de til en Kilde, der løb ud i en noget guulagtig Flod, ved hvis blomsterkrandsede Bred de leirede sig under en Rosenbusk for at lytte til en Fugls Sang, hvis Toner i Bellhyd langt overgik Baarens hulde Sangerinde, Rattergalens.

— "Her er deiligt, kjære Marie!" sagde Hans, idet han kastede sig ned paa det grønne yppige Moos og med en Bevægelse med Haanden indbød sin Søster til at følge sit Exempel.

— „Skjonnere kan der ikke være i Himmelen,” svarede Marie, idet hun satte sig ned; „dog oprigtigt talt, plager Tørsten mig ikke lidet, og Vandet her ved vore Fodder seer næsten ud som Mosevand, saa at jeg ikke vover at drikke deraf.”

Neppe havde hun udtalt disse Ord, før Floden, paa hvis speilglatte Overflade en let Kruusning først var fremkommen, skilte sig ad, og en venlig, rødmsuset Dreng, hvis Hoved var omkrandsket med Viin-Ranker, dukkede op med et Guldbæger i Haanden.

Bornene bleve næsten forskrækkede over dette uventede Syn; men Drengen smilede skjelmst, fyldte Bægeret til Randen og sagde derpaa med en velklingende Stemme:

— „Der, drif nu, det skal nok smage Dig!”

Marie modtog Bægeret, og Drifkens liflige Lugt sagde hende noksom, at den vilde smage hende godt, hvilket ogsaa virkeligen var Tilfældet, saa at hun tomte Bægeret til Bunden.

— „Nu?” spurgde Drengen, idet han fuld af Forventning saae paa hende.

— „Oh, det er herligt Vand!” udraabte Marie.

— „Det er ikke Vand, men en Viin, som Man kalder Constantiaviin,” svarede Drengen, og vendte sig mod Hans: „vil Du ogsaa smage den?”

— „Gjerne, hjertelig gjerne!” sagde denne, der

vel ofte havde hørt tale om Viin, men endnu aldrig smagt den.

Den Lille fyldte Bægeret, og Hans drak med samme Henrykkelse, som Marie havde druffet med. Da han gav Bægeret tilbage, sagde han leende:

— „Det smager saa meeragtigt!”

— „Du kan drikke saa meget, som Du lyster,” svarede den Lille; „men jeg maa dog advare Dig for Følgerne af at drikke for meget af den; thi Viin forarsager Hovedpine.

— „Oh, en Smule vil jeg nok taale for en saadan Drif,” sagde Hans leende; „det synes mig ogsaa, at jeg nu er tørstigere, end da jeg slet intet havde druffet af den.”

— „Det er en Egenskab ved Vinen,” svarede den Lille, idet han endnu eengang fyldte Bægeret, og rakte det hen til Hans, der atter tømte det. Marie saae ogsaa saa bedende til den lille Skjænker, at han ogsaa rakte hende endnu eengang det fyldte Bæger, men derpaa dykkede han ned og forsvandt for deres Dine, efterladende Bægeret i Maries Hænder.

Neppe var Drengen borte, før begge Bornene bleve overvældede af en saadan Træthed, at de allerede efter nogle Minuters Forløb vare faldne i en dyb Sovn. Det kunde have stormet, tordnet og lynet, saa meget det vilde, de vilde dog ikke være blevne vækkede deraf; thi deres Lemmer vare betyngede,

som af Bly; dog de sov ikke let og vederqvægende som ellers, men bleve plagede af fæle Dromme og skrege undertiden høit af Angest. Snart syntes Hans, at han fægtede med kjæmpestærke Karle, der lignede Skorstensfeierne, hvilke han som et lidet Barn havde frygtet saa meget for, og at han værgede sig imod deres Angreb, hvorved den kolde Angstisved stod ham paa Panden; snart saae Marie, der ikke sov roligere, en Slange med brogede Skjæl krybe frem af det høie Græs og betragte hende med sine funklende Øine, som om den havde udseet hende til sit Bytte; snart løb Hans for Byens Tyr, der var bleven gal og i vældige Spring satte ind paa ham, og endeligen — oh, hvilket Rædsel! — udstrakte en lang, spøgelseagtig Skiffelse, der var steget op af en Grav paa Kirkegaarden, sine Knokkelarme mod Marie for at trække hende ned til sig i den aabne Grav!

Det var for rædsomt, for gyseligt, og med et gjennemtrængende Skrig foer det stakkels Barn op fra det bløde Mos, som havde tjent hende til Leie, og med aldeles forstyrrede Miner skuede hun om sig til alle Sider.

— „Hvad fattes Dig dog? Vil Tyren ogsaa med sine Horn kaste Dig i Luften?“ spurgte Hans, der var opvaagnet ved hendes Skrig, endnu forstyrret af sine egne skrækelige Drommebilleder, og ikke istand til at skjelne Drom fra Virkeligheden.

— „Ak nei! ikke Thyren, men Spøgelseset, det afskyelige Spøgelse!“ svarede Marie ham, zittrende over hele sit Legeme.

— „Spøgelse?“ mumlede Hans; „Spøgelse? Marie! Du erindrer Dig altsaa ikke mere, at Moder Else har sagt os, at der ikke gives Spøgelser, og at det folgeligen er taabeligt at frygte for dem. Men Thyren skulde Du have seet, den rasende Tyr, og saa de sorte Karle! Det var skrækkeligt!“

— „Jeg seer hverken nogen rasende Tyr, eller de sorte Karle, Hans! og ved Du, hvad jeg tænker om hele denne Sag? Vi have begge kun drømt.“

— „Ja, det maa vel være saaledes, Søster! men saadanne Drømme ere dog hæslige, ikke sandt?“

— „Meget hæslige, Hans! og hvor ondt har jeg ikke i Hovedet? Det er ikke Drøm, thi nu ere vi jo vaagne.“

— „Det gaaer mig ikke bedre, Marie! Jeg troer, at de Smerter, vi føle, ere en Følge af den Vin, vi drak; den Lille sagde os det jo forud, at det vilde gaae os saaledes.“

— „Sy! dersom Vinen har forarsaget saadan Hovedpine, vil jeg aldrig drikke den mere.“

— „Jeg betakker mig ogsaa derfor, Søster! Jeg er ret ilde tilmode!“

Begge havde nu reist sig op og forsøgte at fort-

sætte deres Bei, hvilket dog faldt dem vanskeligt, da de endnu stode kun usikkert paa deres Been, og tumlede om ligesom et Skib uden Master og Roer paa den aabne Sø. Hans gav imidlertid Marie Armen for at tjene hende til Støtte, og saaledes slingrede de afsted.

Snart bleve de en solvklar, bred Strøm vaer, og frydede sig hjerteligen over at være saa nær ved det vnderqvægende Vand, da de vilde bade Bryst og Hænder deri for at afkjøle sig. De fordoblede derfor deres Skridt for at komme hen til Bredderne af den formeentlige Flod; dog — jo mere de nærmede sig samme, desto ødere og ufrugtbarere blev Jorden under deres Fødder. Lidt efter lidt ophørte al Vegetation: ingen Blomst lod sig mere tilsyne, intet Træ ydede nogen Skygge, intet Straa spirede frem af det tørre, sprukne Jordsmon.

Endeligen naaede de Floden, ganske udmattede, og vilde just, idet de bukkede sig ned, lædske sig ved den, da de til deres Forstrækkelse bemærkede, at den bestod af en fast Masse: det var en bred Solvaare, som de saae for sig.

— „Oh! der ere vi komne godt an!“ udraabte Hans, og sank udmattet ned paa den haarde Jord. „Vi troede at finde Vand, og finde nu dette!“

— „Jeg troer, at det er Solv, bare glindsende Solv,“ svarede Marie.

— „Ja! er det det endogsaa tusinde Gange,”
udbrød Hans ærgerligen, „hvad skulle vi nu bruge det
til, Marie? Kan Man drikke Solv, kan Man bade
sig deri eller vederqvæge sig derved? Hvad mig an-
gaaer, saa bortgav jeg gjerne denne hele brede Solv-
strøm, saa mange Millioner den endogsaa kan være
værd, for den lille ubetydelige Bjergkilde, af hvilken
vi der hjemme saa ofte drak med Lyst og stillede vor
Tørst i de hede Sommerdage.

— „Ho, ho!” lød det pludseligen ned til dem
fra Luften; „ho, ho! Hans! Nr. 2!”

Og da de forskrækkede og forvirrede skuede i Beiret,
saae de den broget beffjerede Papagoie, der i en rask
Flugt fløi hen over deres Hoveder og endnu længe lød
sin skingrende Latter høre.

— „Saa, nu er jeg snart færdig, jeg Dumrian!”
sagde Hans høist ærgerlig; men Marie gjorde ham
ingen Vebreidelser, da hun saa, at han selv gjorde
sig dem.

5.

Da de igjen nogenlunde havde udhvilet, forlode
de Solvstrømmen, der uagtet sin Glands og Glim-
ren ikke havde den ringeste Interesse for dem, og van-
drede atter henimod en frugtbar Egn, hvorhen især
det Haab drev dem, maaskæ at finde noget Spiseligt,

da en anden slem Gæst, Hungeren nemlig, begyndte at indfinde sig.

En Alce indbød dem ved sin Skyggesfuldhed, og da de saae af dens mørke, besynderligt formede Løv en Mængde skjönt farvede Frugter fremtitte, ilede de hen til den. Dog vare disse Træer særdeles høie, og Man kunde kun naae de med Frugt belæssede Grene ved at klattre op ad de høie Stammer. Rigtig nok var vor Hans en Mester i at klatre; men hans skjønne, prægtige Klædning var ham til Hinder, og da han kun havde at vælge imellem, enten at forværre denne eller ogsaa at hunge, saa seirede Forsængeligheden over Naturen, og sukkende afstod han fra sit Forsæt, stedsø dog længselfuldt skuende op til de lædskende Frugter.

— „Harde du nu din grove Bondetroie,” tænkte han ved sig selv, vel vogtende sig for at give denne Tanke Ord, „saa kunde du klattre derop og stille din og din Søsters Hunger.”

Medens han endnu tænkte dette ved sig selv, lod pludseligen en qviddrende Stemme sig høre fra den høieste Top i det Træ, ved hvilket de stode, og ganske tydeligen kunde de skjelne disse Ord:

— „Ville I have af disse Frugter, Børn?”

— „Oh ja, gjerne, meget gjerne!” svarede Hans, der nu var bleven fortrolig med Underne i Elaraffenlandet og ikke frygtede for Noget.

Nu fløi en særdeles skøn Fugl af Middelstørrelse, omtrent saa stor som en Due, fra Green til Green, og afbrækkede med sit noget krumtboiede Næb saa mange Frugter, at Waldbachs hele kjære Ungdom vel kunde have mættet sig derved, og begge vore Børn tilraabte flere Gange den utrætteligen bestjæftigede Fugl: „Nok, nok, lille Fugl!“ Men hvem der ikke brød sig derom, var Fuglen; den holdt ikke op, førend alle de guldgule, vellugtende og velsmagende Appelsiner paa Træet laae paa Jorden, og da Dette var skeet, fløi den hen til et andet Træ, som bar brune, Børnene ligeledes ubekjendte Frugter, der dog ikke smagte mindre godt, end de søde Appelsiner; thi det var Figener. Havde Børnene forstaaet Latin, vilde de sikkerligen have udraabt med den gamle Herats: „ak det er nok!“ men Fuglen oppe i Træet havde venteligen lige saa lidet brudt sig om Latinen, som nu om deres Bonner, endeligen at holde op. Følgen af denne Overflodighed var, at Børnene, efterat de havde stillet den første trængende Hunger, ei alene saae med Ligegyldighed, men endog med Bæmmelse paa den for deres Fodder liggende Overflod. Især havde de sukkersøde Figener, af hvilke de havde nydt flere, end deres Mave kunde taale, bortiaget al Appetit, saa at de vilde have anseet det som den skrækkeligste Straf, om de skulde have nydt blot en eneste af dem endnu; og næsten gysende flygtede de ud af Alleen,

uden at aflægge deres Taksigelse til den bevingede Ven.

Børnenes Maver vare nu fyldte, og næsten overfyldte; dog virkelig mættede vare de ei, men de følte meget mere Trang til en kraftigere Næring, omendstjondt de egentligen ikke vare ret enige med hinanden om, hvad Maven egentligen trængte til, da de dog havde stoppet den saa vel med søde Ting.

Klangen af en Klokke vækkede dem af disse Betragtninger, og imedens den endnu lod, lode yndige, bevingede Dreng og Piger sig see, iførte gyldne, sølverne, røde og blaae Bevandter, og enhver bar et Fad, hvori der befandt sig de lækreste, meest udsøgte Spiser, som Børnene ikke engang kjendte af Navn. Andre frembare et Bord og atter Andre Dækketoi, Knive, Gaffer, Glas, Flasker, Tallerkener o. s. v. Og i et Nu var Bordet dækket.

— „Nyder nu. Tert Middagsmaaltid og tager til Jer efter Hjertenslyst,” sagde en af Genierne med venlig Stemme til vore To. „Der er alle Slags, og I kunne selv vælge; men ville I følge mit Raad, saa nyder med Maadehold; thi Umaadelighed straffer sig selv.”

Uagtet Børnene allerede næsten havde overmættet sig ved at nyde Frugterne, fristede den lækre Lugt af de frembaarne Spiser dog deres Begjerlighed saa meget, at de næsten smagte paa Alt, indtil, deres

Maver vare opspændte som Trommer, og smerteligen bød dem at høre op. Men nu befandt de sig i en ubehagelig Tilstand, og blot Lugten af den tiloversblevne Mad forarsagede dem Modbydelighed.

De følte sig hverken oplagte til at gaae eller til at staae; ja selv at ligge forarsagede dem stor Uleilighed. Vel havde de lagt sig under Skyggen af et stort Træ og laae der blødt nok i det yppige Græs, men de væltede sig uroligen omkring og følte i alle Dele af deres Legeme for første Gang i deres Liv en Ubehagelighed, der ganske var egnet til at fremkalde følgende Samtale:

— „Hør, Marie!” tog Hans Ordet, hvis Ansigt var rødt som en Krebs, „jeg troer ikke længere, at de rige Folk, der hver Dag kunne have det, som vi nu have det, ere saa lykkelige, som vi i vor Genfældighed troede.”

— „Det er de vistnok ikke, dersom de altid ere saaledes tilmode efter deres lækre Episer, som jeg nu er. Skulde jeg for denne Pris være rig, Hans, vilde jeg kjont betakke mig derfor.”

— „Ogsaa jeg, Marie! Hvor ganske anderledes vare vi ikke tilmode Juleaften, naar vi med de andre Fattige i Byen gik til Præstekonen og hentede os en Portion Risengrød med Kaneel og Sukker paa! Oh, hvor det smagte, ikke sandt!”

— „Deiligt, Hans! og dersom Man her i Sla-

rassenland ikke kan faae Rissengrød med Sukker og Kaneel paa, saa maa Dronningen gjerne beholde alle sine Herligheder for sig selv. Oh! kunde vi dog engang endnu smage denne Ret!"

— „Ho, ho! Marie Nr. 2," lod det med en spottende Latter i Træet, og da de saae i Beiret, sad Papageien ganske rigtigt i en af de høieste Grene paa samme, og pudsede sine glimrende, brogede Fjer, ved at trække dem igjennem sit krumme Næb.

— „Det er vist den gamle Allesteds og Intetsteds, om hvem Sognefogdens Marie vidste at fortælle saa smukke Historier," sagde Marie. „Nu er jeg ligesaa vidt, som Du, Hans! men det er mig ret kjært, thi alene, uden Dig, vilde jeg for ingen Priis blive her."

— „Og jeg heller ikke uden Dig, Marie! om det endogsaa behagede mig her nok saa godt, hvilket dog ikke er Tilfældet. Ved Du, at jeg allerede føler til Kjedsommelighed?"

— „Det gaaer mig ikke bedre," svarede Søsteren gabende; „ikke at have Andet at bestille den hele Dag end at spise, drikke, spadser og sove, er i Sandhed ingen stor Eykke!"

— Neppe havde hun sagt Dette, saa lod der sig see en Mængde skjont klædte Dreng og Piger, af hvilke nogle bare Blomsterkrandse, andre musikalske Instrumenter i Hænderne. De sidste spillede

stige Vrier, medens de andre dandsede, og gjorde de moersomste Spring og Pantomimer.

Dette uventede Skuespil fornoiede Børnene overmaade; den lystige Musik gjorde dem muntre, Dandsen behagede dem og for en kort Tid glemte de ganske deres Ildebefindende. Men da hverken Musiken eller Dandsen horte op, bleve de snart ligegyldige ved denne Forlystelse, og i Stedet for at høre paa den første og see paa den sidste, snakkede de sagte med hinanden, gabede alt imellem, indtil de tilsidst faldt i en dyb Sovn.

Da de vaagnede, skinnede Solen fra Osten igjennem de krystalflare Ruder ind paa deres rosenrøde Silkeleie, hvorpaa de hvilede i en beqvem og pyntelig Nattedragt.

— „Hans, Hans! hvor ere vi dog nu igjen?“ raabte Marie, efterat hun fuld af Forundring havde seet sig om i det pragtfulde Sovestue. „Sov vi ikke ind under det store Træ ved de smaae Spillemands Musik? eller skulde jeg have drømt det Altsammen?“

— „Gud veed det bedst, Marie! Men havde Du kun drømt det, var det dog meget paafaldende, at jeg netop skulde have havt den samme Drøm.“

De talte endnu noget om denne Gjenstand; da aabnedes Døren, og to af Glaraffenlands Skjønne,

tjenstagtige Nander kom tilsyne for at erkjendige sig om deres Befaling angaaende Frokosten.

— „Giver os, hvad I have!“ sagde Hans; „vi ere just ikke fræsne, og I have et godt Kjøkken.“

Genierne bortffjernede sig nu stiltiende, og allerede inden saa Minuter hævede sig midt paa Gulvet et vældigt Bord, der var besat med de fineste Drikkevarer og den meest udsøgte Desert. Her dampede i Guldkander den kosteligste Mokkaffe; hist i andre den brune, sødtduftende Chocolate; i en Theepotte, der bestod af en eneste, skjønt sleben Diamant, var der Reiserthce; en Skaal af Rubin indeholdt Mandelmælk; kort, de kunde vælge, hvad de ønskede at nyde og desuden laa der alle Slags Rager, der syntes at være komne lige ud fra Ovnen, saa sødt dustede de.

Da Børnenes Mave hidtil stedse havde været i en god Stand, hvilket de skyldte deres Maadeholdenhed og Mangel, var den allerede kommen sig af, at de havde spist for meget i Gaar, og nu kunde de med Glæde tænke paa den forestaaende Nydelse. I Spring vare de derfor ude af Cengen og vilde netop til at sætte sig ved Bordet i deres Nathabit, da Døren endnu engang aabnede sig, og Fredronningens Terner igjen fremstillede sig.

— „Tillader os, sagde den lille nette Garde-derobepige, der først havde paaflædet dem, „at isøre Eder en passende Morgendragt; I kunde, uagtet det

varme Klimat, som i vor ophoiede Beherskerindes Rige nydes, let paadrage Eder en Forkjoelse i den altfor lette Nathabit."

— „Oh! det har ingen Nød!" svarede Hans leende; „vi faae ikke saa let Snue eller Hoste."

Dog, den lille tjenstvillige Fee lod sig ikke saa let afvise, men gav sin Eedsagerinde et Bink, hvorpaa denne bortfjernede sig og strax efter kom tilbage med Armen fuld af de skønneste og kostbareste Morgen dragter, saa at ingen Konge eller Dronning kunde have dem bedre. Man iforte Marie en Morgenkjole af de fineste Bryssfeler = Kniplinger, satte hende en Kappe med rosenrøde Baand paa hendes blonde Lokker og gav hende kjodfarvede Silkestrømper og røde Karduanes Tofler, der vare broderede med Guld og Edelstene, paa Fodderne. Hans iforte Man en Slobrok af himmelblaat Guldbrocade, Pantalons af det hvideste, fineste Musselin, ligeledes Silkestrømper og Tofler og satte paa hans Hoved en kostbar Nathue med en Guldqvast for oven.

Børnene kunde ikke bare sig for at lee, da de saae hinanden saaledes pyntede, især forekom Hans i sin Nathue Marie saa comist, at hun for Latter nær var falden af Stolen.

Endnu mere morede det hende, da Hans, der i en Krog af Værelset havde opdaget Alt, hvad der hørte til at ryge, ganske gravitetist stoppede sig en

Pibe af den fineste Canaster og satte sig med samme til Bordet. Det havde nemlig været over Aar og Dag hans hoieste Ønske ogsaa engang, ligesom Karlene i Byen, at kunne ryge, og her fandt han saa uventet Leilighed til at tilfredsstille sit Ønske."

Han drog den i Begyndelsen saa vellugtende Damp i saa mægtige Drag af Piben, at den stakkels Marie hvert Dieblif maatte sætte Chokoladen fra sig for at hoste; men snart hævnedes hans Ubeskæmsomhed sig paa ham selv, idet han stedse blev blegere og blegere og tilsidst blev saa daarlig, at han først maatte lægge den kjære Pibe fra sig og derpaa støtte Hovedet, der var blevet tungt som Bly, paa Bordet

— „Hvad fattes Dig dog, stakkels Broder?" spurgte Marie ham ganske medlidende, da han nu begyndte at stønne og jamre sig.

— „Oh! jeg er saa daarlig," klagede han.

— „Det maa komme af, at Du har røgt, Hans!"

— „Bistnok, havde jeg dog bare ladet det være."

— „Det maa være noget slemt Tøi, Broder! den Tobak, siden den har saadanne Følger."

— „Noget slemt Tøi; jeg begriber ikke, hvorledes Karlene i Landsbyen kunne lide at ryge!"

Der fulgte herpaa en Scene, som jeg ikke vil beskrive Oder, men hvorom jeg blot vil sige, at den

flet ikke passede, hverken til Frokostbordet eller til Hans's kostbare Slobrok. Marie maatte hjælpe ham hen til Sengen, paa hvilken han kastede sig aldeles udmattet ned.

Marie havde nu ogsaa tabt al Appetit, og hun sad sorgmodig og i høieste Grad bekymret over sin Broders Tilstand ved Siden af hans Seng. Endeligen faldt Hans i en velgjørende Sovn, hvoraf han efter en Times Forløb opvaagnede nogenlunde rask igjen. Nu meldte Hungeren sig hos dem begge, men de havde ganske tabt Lysten til den fremsatte Frokost, formedelst den foregaaende Scene; de besluttede da at forlade Værelset og at søge ude i det Friske Noget, hvormed de kunde stille deres Hunger og Tørst.

De havde ikkun spadseret nogle faa Minuter i den deilige Have ved Paladset, da de kom til en Grotte, som indbød dem ved sin Kjølighed; thi Solen stod allerede høit paa Himlen.

Ved Siden af Grotten løb en liden Bæk, der indeholdt Mælk istedetfor Vand; de frydede sig herheligen ved dette Syn, bukkede sig ned til Kilden og drak dygtigt af den af Mandler smagende Mælk, da det var Mandelmælk, Bækken indeholdt. Derpaa gik de ind i Grotten og satte sig paa en Græsbænk, der var anbragt i samme; men Krak, Krak gik det under deres Fodder, idet de

betraadte Grotten og satte sig paa Bænken, og da de saae ret til, var hele Grotten dannet af Confect og Bænken af Marsipan. De brode hist og her et Stykke af, og det smagte dem, som I kunne tænke, ganske fortræffeligt.

— „Hm!“ sagde Hans, der nu havde faaet en prægtig Appetit, saadanne Grotter og Bække kan jeg ret godt lide; Du maa dog tilstaae, Marie! at de ere langt bedre end Hulerne og Kilderne i vore Bjergegne.

— „Det ere de vel,” svarede Søsteren; „men lader os blot tænke paa i Gaar, Hans! hvor ilde det bekom os, fordi vi havde spist for meget.”

Hans lagde sin fornuftige Søsters Advarsel paa Hjerte og spiste og drak ikke mere, end der var nødvendigt til at stille Hungeren og Tørsten, hvorpaa de begge veltilmode fortsatte deres Vandring.

Det forstaaer sig af sig selv, at de hvert Døgnblik i dette Vidunderland stødte paa Gjenstande, der maatte sætte dem i den høieste Forundring. Saaledes vare Gangene og Stierne efter Udseende bestrøede med det fineste guldgule Sand; men, da de toge dette formeentlige Sand, der næsten blændede deres Øine, i Haanden, opdagede de, at det bestod af de rene Guldfor.

I Forstningen frydede denne Opdagelse dem og de legede en Tid lang med dette kostbare Sand,

idet de lode det løbe imellem Fingrene eller dannede Bunker deraf; men snart bleve de ligesaa ligegyldige herved, som ved de mange tusinde Edelstene af de prægtigste Farver, der i Stedet for de almindelige Kiselstene vare blandede med Guldsandet; ja! de vendte Vinene bort derfra, da de beskinne af Solen kastede Straalerne saa stærkt tilbage, at det forarsagede dem Smerte i Vinene.

Efterat de endnu vare gangne en Stund, opdagede de en virkelig Bæk, i hvilken der svømmede alle Slags Fugle; men, da de ret betragtede disse, vare de stakkels Skabninger allerede spækkede og stegte; de svømmede ogsaa saa nær ved Bredden, at Man kunde gribe dem med Hænderne.

— „De stakkels Kreaturer!” sagde Marie, „saaledes at maatte svømme om, efterat de ere stegte!”

— „Oh! de sole vel ikke noget derved,” mente Hans; der just havde grebet en kostelig And og netop var isærd med ved Hjælp af sin Lommekniv, som han tillykke bar hos sig, at skjære den i Stykker for at dele denne lækre Steg med sin Søster.

— „Ja, Gud give det!” sagde hun, i det hun førte den hende rækkede Vinge af Anden til Munden.

— „Hør, Marie!” blev Hans nu ved, tyggende paa sin And, „det er dog i Sandhed herligt her, og vi ville ikke være saa todsede at stille os ved vor nærværende Lykke ved et tredie eensfoldigt Ønske.

”Hvad mig angaaer, saa onsker jeg nu ikke mere Noget af det, vi før havde.”

9.

Børnene henlevede paa denne Maade efter deres Beregning omtrent fire Uger og toge sig i denne Tid saa godt i Agt for ei at udtale noget Onske, der kunde skille dem ved denne Herlighed og dette Belsynnet, at de allerede hengave sig til den Overbeviisning, at de for stedse kunde blive her. Men netop nu meldte sig for dem en slem Gæst, der stedse er den Riges Fjende, nemlig Lede til al den Herlighed.

De saae først med mindre Deeltagelse og Glæde paa al den dem omgivende Herlighed, derpaa med Sigegyldighed og tilsidst endog med Modbydelighed. De Lækkerier, som i Begyndelsen havde været dem saa kjære, smagte dem allerede slet ikke mere; og Synet af de ædle Metaller, ligesom ogsaa af de mange glimrende Edelstene forarsagede dem allerede nu ikke mere Fornøjelse, end de havde fundet ved Synet af de almindelige Metaller og de brogede Stene i det klare Kildevæld hjemme.

Da de nu desuden i saa mange Uger vare nærede ved Lækkerier og Bagværk, begyndte deres Mave at opsigte dem sin Tjeneste, saa at de næsten intet mere kunde nyde.

— „Oh!” udraabte Hans, fuld af Modbydelig-

hed og Fortredelighed, engang ved Synet af det dækkede lækkre Middagsbord, „for alle disse Slækkerier vilde jeg heller have et Rugbrød, saaledes som vi før fik det i vort Hjem, og hvorved vi befandt os saa vel!”

Neppe havde han udtalt disse Ord, før Papa-gøiens Stemme igjen lod sig høre. Og strax vorede denne med hvert Dieblif til saa stor en Fugl, at den endeligen blev dobbelt saa stor som en Struds, hvorpaa den foer ned paa den forskrækkede Hans, greb ham med sine Kæmpefloer, hævede ham op fra Jorden og floi med ham høit op i Luften, hvor han snart var forsvunden for den dødeligen forskrækkede Marie.

— „Hans, kjæreste Hans!” raabte Marie, henflydende i Taarer ved dette uventede Optrin, „tag mig med Dig — jeg vil ikke blive her alene — jeg vil tilbage med Dig i vor gode, kjære Landsby!”

— „Kun Taalmodighed, kjære Lille!” sagde det pludseligen ved Siden af hende, og da hun forskrækket saae sig om, saae hun Feedronningen Marigone, der, omringet af sine Tjenere og Tjenervinder, sad paa en straalende Trone med det funklende Diadem paa Hovedet.

— „Trød nærmere, kjære Barn!” sagde Dronningen venligen, „Dit Ønske skal gaae i Opfyldelse, og saasnart mit bevingede Bud vender tilbage fra sin

Reise, hvad der inden faa Dieblikke vil skee, da Intet kommer det nær i Hurtighed, skal det bringe Dig til Dit Hjem."

— "Oh! vredes ikke paa mig, mægtige Dronning i Glaraffenland, at jeg ønsker mig tilbage til min Broder og i min forrige fattige Tilstand," sagde Marie, idet hun sank ned paa sine Knæe paa Trinnene af den gyldne Trone, hævede bedende Bønderne under Taarer og skuende op til den mægtige Herskerinde.

— "Jeg er slet ikke vred paa Dig," svarede Dronningen godmodigen. "Det er gaaet Mange, som det er gaaet Dig og din Broder." Og Ingen af alle dem, der fra den største Armod pludseligen bleve hensatte i Overflod og Rigdom, kom til Glaraffenlandet, uden at dele Længslen efter den forbigangne Tid, om endog for nogle Dieblikke, med Guder, og de lærte at erkjende Rigdoms sande Værd, det vil sige, de lærte at indsee, at den for sig selv i Virkeligheden intet har, men at dens Værd kun bestaaer i Indbildningen. Der gives kun et sandt Gode for Menneskene paa Jorden: Nøisomhed, og dette kan Enhver, som er fornuftig og har en fast Villie, tilegne sig. Verdens Herre, under hvem vi Alle staae, fordeeler med største Retfærdighed sine Gaver iblandt Menneskene; den Fattige skjænker han et glad Sind, Nøisomhed og Sundhed, hvilket som

ofteft mangler den Rige, og Alle gav han Naturen til Eiendom og Glæde...."

Dronningen fagde maafkee endnu mere, men vor Marie horte det ikke, da hun under denne Dronningens Tale var bleven overvældet af en faadan Trøethed, at hun var falden i den dybeſte Sovn, ligesom hiin Gang, da den nyſende Gamle talede med hende.

Da hun endeligen vaagnede op af denne Sovn, laa hun under den ſtore Bog, under hvis Skygge hun ſaa ofte havde ſiddet med Hans i det hyppige Græs, og ved Siden af hende ſad nu igien den kjære Broder, ſom havde Vinene henvendte paa den græſſende Fjord og Armene ſtøttede paa den troe Phylar.

— „Du har ſovet godt," ſagde Hans leende, da han ſaae, at hans Søſter var vaagnet, „og ogſaa jeg maa have blundet en Smule," ſoiede han til, „da jeg har havt en ſaa beſynderlig Drom. Tillykke have Phylar og Bergmann holdt Fjorden ſammen; ellers vilde det have gaaet os ſlem i Afſten, naar vi ſkulle drive den hjem, og den havde anrettet Skade paa Marken, medens vi ſov."

„Men, Hans!" ſagde Marie, fuld af Forundring, idet hun gned ſine Øine, „vare vi da ikke begge to i Elaraffenland?"

— „Svorledes, har Du ogſaa dromt det?" ſpurgte Hans i en Tone, der røbede den ſtorſte For-

undring. „Det er dog besynderligt og næsten utroligt!”

— „Jh! vare vi der da ikke virkeligen, og saa vi ikke Dronningen i hele hendes Herlighed, og den store Flod af puurt Guld, Sandet, der var af det funklende Guld, og Bækken, hvori der svømmede stegte Fugle, og endnu tusinde andre Ting?”

Hans taug en Stund af Forundring, derpaa spurgte han:

— „Har Du da ogsaa seet den hæslige Papegoie, der saa haanligt leende foreholdt os vor Ubetænktsomhed?”

— „Ja vist: den raabte jo Hans No. 1! Marie Nr. 1! og lo spottende dertil.”

— „Det kunne vi dog ikke begge to have drømt paa een og samme Tid, Søster! og vi maae altsaa begge have været der.”

— „Og erindre Dig kun, Hans! at Du vilde ryge, og hvor ilde det bekom Dig”

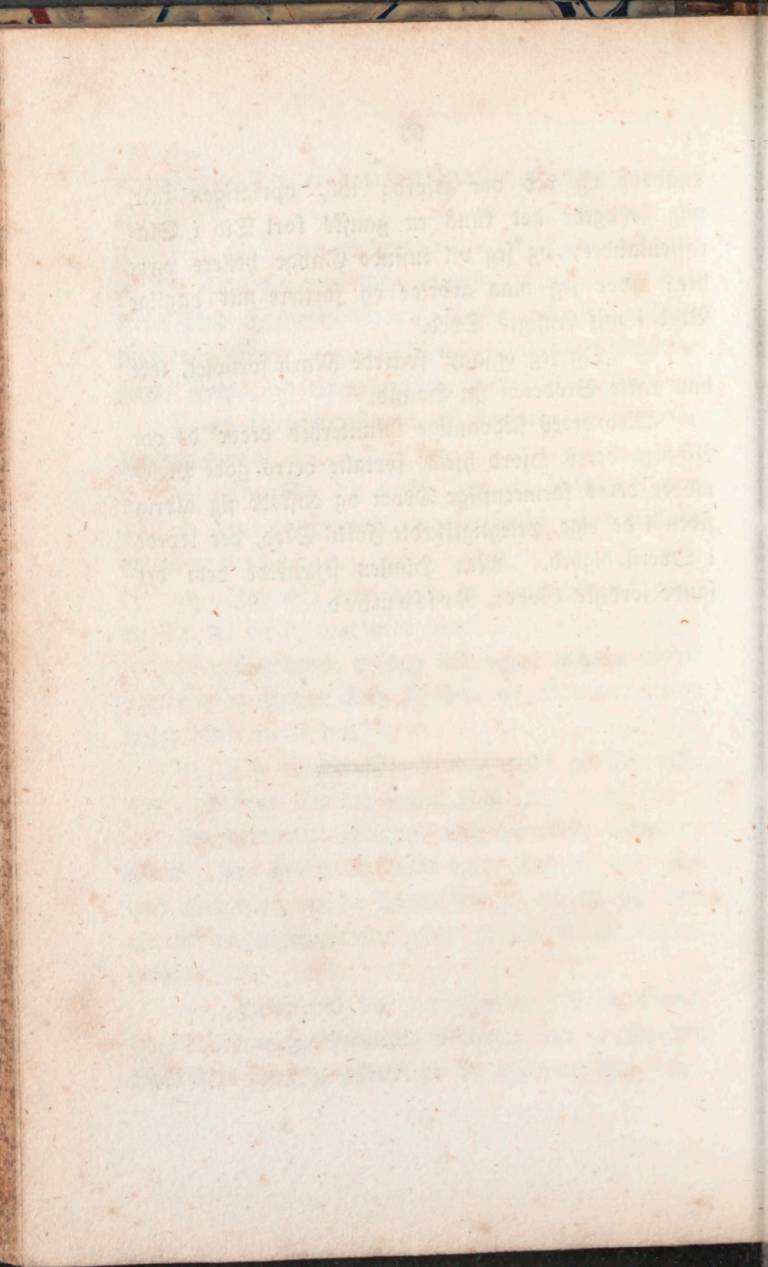
Børnene talte saaledes med hinanden endnu en Stund, men kunde ikke blive enige med sig selv eller med hinanden, om de havde drømt alt Dette, eller om de virkeligen havde gjort Reisen til Glaraffenlandet.

— „Svorledes det endogsaa er,” sagde Hans, der var en meget fornuftig Dreng, „saa er jeg dog hjerteligen fornøiet over, at vi igjen ere her i vor

Landsby og ved vor Fjord; thi, oprigtigen talt, mig behagede det kun en ganske kort Tid i Slaraffenlandet, og jeg vil tusinde Gange hellere være her, hvor jeg maa arbejde og fortære mit daglige Bred i mit Ansigts Sved."

— "Og jeg ogsaa," svarede Marie fornøiet, idet hun rakte Broderen sin Haand.

Med deres sædvanlige Munterhed dreve de om Aftenen deres Fjord hjem, fortalte deres gode Pleiemoder deres formeentlige Drøm og ønskede sig aldrig siden i de rige, prægtigtklædte Folks Sted, der levede i Overflodighed. Men Himlen skænkede dem det sande jordiske Gode: Nøisomhed.

III.

A n t o n.

En Fortælling.

III

no 11 E

Meget ofte horer Man fornuftige Folk fælde denne Dom over et eller andet Barns Character:

— „Det er et godt Barn, kun noget letsindigt,” hvormed Man vil antyde, at det betegnede Barn ikke har nogen betydelig Feil. Men mig forekommer Letsindighed netop at være en Hovedfeil, og virkeligen have letsindige Mennesker anrettet langt mere Ondt, langt større Skade for sig selv og deres Medmennesker end de virkelige Onde.

Letsindighed er en aagrende Giftplante, der efterhaanden qvæler alle medfødte gode Egenskaber, og der er ei at tænke paa nogen sand og varig Lykke i Livet for den, der ikke fra Ungdommen af besitter sig paa den Usvorlighed og Fasthed i Characteren, som ikke tillader Letsindigheden at faae Herredomme og altsaa heller ikke Mangelen paa den Rærlighed, som vi skyldte vore Medmennesker.

Læser med Opmærksomhed følgende Historie, der ikke er opdigtet, men sandfærdig, og I ville dele med mig den af mig ovenfor udtalte Anskuelse.

Anton, en smuk, haabesuld Dreng, om hvem alle hans Bekjendte spaaede det Bedste for Fremtiden, havde den Ulykke særdeles tidligen at miste sin alvorlige, meget forstandige Fader. Da han nu var sin Moders eneste Barn, forskjelede hun af overdreven Kjærlighed ham saaledes, at hun hverken kunde forsvare det for Gud eller sig selv, og omendstjondt hun ei havde nogen betydelig Formue, blev dog sjelden noget af hans Onsker utilfredsstillet, saaat hun ofte selv manglede det Nødvendige.

Da Anton tillige var en smuk, men forfængelig Dreng, vilde han gjerne gaae godt klædt og kunde ikke godt lide, at nogen af hans Kammerater, deres Forældre maatte være nok saa rige, havde bedre Klæder end han. Og uagtet denne sin Forfængelighed forstod han ei at skaane sit Ei, men lod sig af sin Eetsindighed forlede til i sine bedste Klæder at brydes med sine Kammerater, at flattere i Træerne og at gaae ud med dem i hvilket som helst Veirlig, hvorved de inden kort Tid bleve saa ødelagte, at Moderen maatte tænke paa nye, og derfor havde megen Bekymring, da hun ikke vidste, hvorfra hun skulde tage Pengene dertil; thi til at gjøre Gjæld, som hun ingen Udsigter havde til at kunne betale, var hun for redelig en Kone.

Følgerne af Sønnens Eetsindighed og Moderens Svaghed vare, at hun selv gif klædt temmelig fattigt, ja

næsten under sin Stand, imedens Anton forlangte een ny Klædning efter den anden, fik den og fordærvede den. Ja! endogsaa det kunde den letsindige Dreng see roligt paa, at hans gode, kjærlige Moder i to efter hinanden følgende haarde Vintere var indsluttet i sit Huus som en Fange, fordi hun ei kunde tilveiebringe Penge til at anskaffe sig en varm Vinterdragt, da hendes egen var bleven saa forslidt, at hun ikke mere kunde lade sig see med den.

Dette uagtet, kaldte uforstandige Folk Anton en godmodig Dreng, og det af den Grund, at han, der slet ikke vidste at skatte Penges Værd, gav enhver Fattig, som anmodebde ham derom, Noget; men egentlig var det ikke ham, der gav det, men hans Moder, som han berøvede det. Han vidste nok, naar han ingen flere Kommepenge havde, at han fik nogle igjen af sin Moder: og nu spørger jeg Eder, om den virkelige kan have et godt Hjerte, der paa en saadan Maade kunde misbruge en ham saa høit elskende Moders Kjærlighed, og berøve hende det Nødvendigste for at tilfredsstille ethvert øieblikkeligt Indfald og Lune?

Den bestandige Hjemmesiddende, maaskee ogsaa den uafsladelige Sorg over, hvorfra hun skulde tage saa mange Penge, som Anton behøvede for at være lykkelig og tilfreds, gjorde Moderen endelig saa svagelig, at Huuslægen, der tillige var en Ven af Huset, indstændigen opfordrede hende til at gjøre sig hyppig

Bevægelse i det Frie, og om muligt nogen Udspredelse, dersom hendes Helbred ikke ellers ganske skulde gaae tilgrunde. Hun indsaae Rigtigheden af hans Anordninger, og besluttede nu, i den tredie Vinter, at anskaffe sig en anstændig og varm Vinterdragt, for at hun kunde spadserere, naar det var godt Veir, nu og da besøge en eller anden god Veninde og paa denne Maade opmuntre sig.

Imidlertid var det anderledes besluttet i Skjæbnens Bog eller meget mere i Antons Hoved, da denne kort før Julen erklærede Moderen, at, da hans Ven, Moritz, havde faaet sig en ny blaa Klædeskappe med skarlagensrødt Foder, maatte han ogsaa have sig saadan en.

— „Men din Kappe fra forrige Aar, Anton! er jo saa god som ny, og, om den endogsaa var daarligere, end den virkelige er, maatte Du dog hjælpe Dig med den i denne Vinter, fordi jeg ikke er istand til igjen at anskaffe Dig en ny.”

— „Saa gaaer jeg uden Kappe og forkjoler mig,” sagde Anton kort og mukkent.

— „Det vil Du dog vel ikke gjøre,” svarede den svage Moder, næsten bedende, „naar jeg siger Dig, at jeg selv nødvendigen maa anskaffe mig en Vinterdragt, da Lægen har befaleet mig at gaae meget ud i den friske Luft, for min svage Helbreds Skyld. Men anskaffer jeg Dig den Kappe, Du ønsker, faaer jeg

selvingen, og det, Anton! vilde Du dog vel ikke have under disse Omstændigheder?"

Anton svarede hende ikke herpaa, saae suurmulende ud af Vinduet, trommede en Stund paa Ruden med Fingrene og gik derpaa ud. Moderen saae efter ham med et dybt Suk, men tænkte dog ved sig selv: han vil nok besinde sig, han har dog et godt Hjerte, som alle Folk sige.

Dog — Anton besindede sig ikke, men satte tværtimod sin Willie igjennem paa sin sædvanlige Maade: han gik nemlig i temmelig stærkt Frostveir i Skole uden Kappe, horte aldeles ikke paa Moderens Bonner og Forestillinger, paadrog sig derved, da han var saa forskælet, Snue og Hoste — og fik nu den nye blaae Kappe med skarlagensrødt Foder under, i hvilken han spadserede omkring stolt som en Prinds, imedens hans stakkels Moder stedse blev svagere og svagere, dels af Uergrelse over hans Haardhertethed dels af Mangel paa Bevægelse i den frie Luft. Ja! hendes Svaghed gik endeligen over til en fuldkommen Nervesvækkelse, og hun saae sig henkastet paa Sygeleiet, hvorfra hun først reiste sig, da Foraaret kom.

Nu havde Anton vel nogen Medlidenhed med Moderen og erkyndigede sig dagligen flere Gange om hendes Besindende; men at bringe hende noget Offer var han endogsaa nu ikke istand til, ja! om han endog paa det Høitideligste havde lovet hende at blive hos

hende et Par Timers Tid og i dem at opmuntre hende, ved enten at læse Noget høit eller ved at tale med hende, saa var dog den ringeste Anmodning af En af hans Skolekammerater tilstrækkelig til at bortfjerne ham fra hans Moders Sygekammer, og fiernt fra dette at tilbringe Aftenen i Lyst og Glæde, medens hun udgjød de bittreste Taarer over hans Egegysldighed og Mangel paa Kjærlighed.

Naar han da vendte tilbage til Hjemmet og fandt sin Moder saa sorgmodig og forstemt eller stundom horte en mild Bebreidelse, angrede han vel, hvad han havde gjort, og lovede, at det aldrig tiere skulde skee; men Man kunde ikke stole paa hans Løfte, fordi han ligesaa letfindigen glemte det, som det var givet, og saaledes blev det ved det Gamle.

2.

Foraaaret med den mildere Luft hjalp Moderen saa nogenlunde til hendes Helbred, som ovenfor er an-
tydet, saa at hun dog kunde forlade Sengen, og af og til tilbringe en Times Tid i den lille Have ved Huset, hvad der særdeles styrkede hende, og nu yttrede vor Anton ikke længer mindste Spor af Anger, der dog under Moderens Sygdom af og til havde foruroliget ham, og han vedblev som forhen at overhænge hende om Penge og Klæder.

Imidlertid sad Ormen, den nagende dræbende Orm,

dybt i den stakkels Moders Hjerte, som nu stedse mere fik den skræffelige Overbeviisning, at hendes Barn, for hvis Velfærd hun gjerne tusinde Gange havde opofret sig selv, og for hvem hun virkelig opoffrede alle Livets smaa Glæder, Nydelser og Bequemmeligheder, ei alene var uforbederlig hjertelos og letsindig, men endogsaa ikke viste hende den ringeste Taknemmelighed for saa megen Moderkjærlighed. Vare ikke Antons Sorger Moderens Sorger; kunde hun dog kun da tilfredsstille ham, naar hun opfyldte ethvert af hans, endogsaa de ubesindigste Ønsker, og dog guavede og suurmulede han, saa ofte Opfyldelsen af dem laa i Umulighedens Rige!

Stedse mørkere blev hendes Sind, mere rynket hendes Pande, stedse blegere hendes Kinder, og Anton lagde ikke Mærke dertil eller vilde ikke bemærke det, fordi det vilde have forstyrret ham i hans Nydelser og Glæder. Ja! endogsaa den samme Dag, paa hvilken den omhyggelige Læge havde taget ham alene for sig, for at gjøre ham opmærksom paa, at hans Moders Tilstand ei var uden Fare, hvorfor han bad ham, at forskaane hende for enhver Anledning til Kummer og Bedrøvelse, den selvsamme Dag gav den Letsindige sin Moder Anledning til saadan Uergjælsel, at hendes fuldkomment svækkede Nerver bukkede under, og at den forskrækkede Pige maatte bære hende afmægtig fra Haven ind i Huset, hvorved

Anton, som var bleven meget forkræffet, vel var behjælpelig, men dog efter en Times Tid sang og fløitede oppe paa sit Kammer.

Lægen blev hentet, og havde hans Patientindes Tilstand allerede før indgydt ham Befymring, saa gjorde den det nu meget mere.

— „Min Gud! hvad er her forefaldet?“ spurgte Lægen, der i det yderste Bærelse skrev en Recept, som Pigen Elisabeth skulde bringe paa Apotheket, forundringsfuld og utilfreds; „Fruen har dog ikke havt nogen Fortredelighed?“

Elisabeth trak paa Skuldrene og taug; thi hun vilde for Anton's Skyld ikke sige Sandheden.

— „Tal kun frit,“ vedblev Lægen; „jeg maa, naar jeg skal anordne Noget, vide, hvad jeg har at rette mig efter!“

— „Nu ja, Hr. Doctor! De veed, hvorledes Børn ofte ere, og eneste Sønner eller Døtre ere sædvanligen meget forskjelede, og ogsaa meest uartige mod deres Forældre, netop fordi disse have forskjelet dem....“

— „Oh! jeg forstaaer det! — Det er skammeligt af Anton! — Endnu imorges har jeg advaret ham! — Han kan, ja han vil ombringe sin Moder! Kunsten formaaer kun lidet i saadanne Sygdomme, og naar Naturen ganske under-

graves ved Kummer og Uergrelser, er det snart forbi! — Dog, hvo synger ovenpaa?"

— „Mossø Anton," svarede Pigen, i høieste Grad forlegen over dette Antons nye Bevæis paa hans Eiegyldighed og Mangel paa Kjærlighed til hans Moder.

— „Han?" — spurgte Lægen med alle Tegn paa Brede i Stemme og Mine. „Det maa jo ret være et Skarn!"

— „Alf nei, Hr. Doctor! han er just ikke saa ond, kun imellem noget letsindig."

— „Gaa! Kalder De det en Smule Letsindighed, først at gjøre sin Moder dødsfyg, og saa ovenpaa at synge af fuld Hals? — Jeg kalder det ikke saaledes. Gaa op til Herren og befal ham i mit Navn, at holde sig stille, ganske stille."

Pigen gik, og Lægen blev ved at skrive; Sangen horte strax op, og Anton, som skammede sig inderligen og vel ogsaa frygtede for den alvorlige Læge, lod sig ikke mere see, hvilket var hans Lykke, thi denne vilde vist dygtigt have ivertesat ham. Moderen kom, sig vel igjen ved Lægens og den troe Elisabeths utrættelige Omsorg; men da Anton ikke forandrede sit Forhold og næsten dagligen forvoldte hende Uergrelser ved sin Letsindighed og ved sine evige Fordringer, laa endeligen hendes svækkede Vægskraft under for disse

skadelige Indvirkninger, og hendes sidste Time var kommen.

Hun følte, at det var forbi med hende, at hun maatte forlade denne Jord; hun vidste, hvad der havde forvoldt hende Døden, hende, der endnu kunde have levet længe, hvis hun havde havt en bedre Søn; men — hellige, uudslekkelige, over Alt seirende Moderkjærlighed! hun vrededes ikke paa sin Morder, hun velsignede ham; hendes Tanker vare henvendte, næst efter paa Gud og Evigheden, paa ham og hans Fremtid, og hendes sidste Glæde var at see Taarer i hans Dine, Taarer, som han fældede for hende!

Hun holdt hans hede, glødende Haand i sin allerede iisfcolde — hun forsøgte endnu een Gang at skue ind i hans Dine; men hendes vare allerede brustne — hun kunde kun sagte frembringe disse Ord:

— „Anton! bliv god — aflæg din Etsindighed — Gud vil da velsigne Dig, som jeg nu — oh, mit Barn — min Anton!”

De sidste Ord hendode paa hendes Læber — hendes Hjerte — dette lidende, saa ofte qualte Hjerte — stod stille — hun var ikke mere!

Anton indsaae nu i dette Dieblif, hvad han havde tabt, og hans Smerte, ved indre Vebreidelser maaskee endnu mere forøget, syntes at grændse til Fortvivlelse, især paa Moderens Begravelsesdag, da

Man bortbar hendes affjelede Legeme i den fort overtrukne Kiste.

Lægen var paa denne Dag tilstede i Sørgehuset, deels for at bevise sin afdøde Veninde den sidste Pligt, deels for at opfylde sit hende høitideligen givne Lofte om at antage sig Anton og at være ham i Formynders Sted. Da han saa Drengens levende Smerte, var han ikke haard nok til at forege denne ved Bebreidelser, hvor retfærdige de end kunde have været; men han foresatte sig snart at lægge ham paa Hjerte, hvorledes hans Letsindighed kunde have den skadeligste Indflydelse paa hans tilkommende Liv, dersom han ikke aflagde den itide.

Anton blev nu sat i et Institut, da han ikke kunde blive i Sørgehuset; men snart indløb der fra Forstanderen bitter Klager over ham, og isærdeleshed lagde Denne til Antons Skade Vægt paa den Omstændighed, at han allerede saa faa Uger efter sin Moders Død kunde tænke paa overgivne og letsindige Streger.

Lægen lod nu Drengen komme for sig, og forholdt ham ei alene hans Forhold, men søgte især derved at ryste hans Gemyt og fore ham tilbage til sig selv ved reent ud at sige ham, at han maatte anklage sig selv som Marsag i sin Moders tidlige Død og derfor vist nok havde Grund til at gaac i sig selv for at gjøre det Forbigangne godt igjen. Dette virkede

vel paa Anton — men ikke længere, end han havde sin Formynder for Dine. Den Ulykkelige! —

3.

Anton havde tilbagelagt sine Skoleaar og skulde nu bestemme sig til, hvad han vilde være: han valgte, da han levede i en stor Handelsstad, den nyttige og ærefulde Handelsstand, hvorfor Lægen A., hans Formynder, anbragte ham som Lærling i et bekjendt Handelshuus. Førend han tiltraadte sin Tjeneste, formanede hans brave Formynder ham paa det Alvorligste endelig at aflægge den strafværdige Eersindighed, som hidtil havde vanziret hans Character, og som vistnok, uagtet hans gode Kundskaber, vilde gjøre ham ulykkelig, hvis han ikke med Alvor og Kraft beherskede samme.

Anton hørte paa sin faderlige Ven og Beskytter, som det lod til, med Opmærksomhed og lovede paa det Høitideligste Forbedring; men neppe havde han forladt Bærelset, før Alt igjen var forglemt, og i Stedet for i sin Gensomhed at eftertænke det Sagte og at fatte alvorlige Forsætter, tog han med Glæde imod sin formeentlige Ven, Moris's Indbydelse, der for et halvt Aar siden ligeledes var bleven Lærling paa et Comptoir, men allerede ved sine Udsvævelser og sit letsindige Forhold havde paadraget sig et mere end tvetydigt Rygte.

— „Kom!“ sagde Moris, der, fordi han allerede

var skyet af alle Gode og Sædelige, selv ikke var tilbageholden med sit Venkab; „kom, Anton! vi ville have en lystig Eftermiddag. Veiret er smukt; jeg er Volonteur i Comptoiret, behøver derfor ikke at trælle hver Dag, som de andre stakkels Menneſker, hvis Forældre ikke ſaaledes, som mine, kunne give dem Penge.”

— „Hvor ſkulle vi da gaae hen?” ſpurgte Anton fornøiet.

— „I Dag er der en Feſt i B.; vi ville ſaae lystig Muſik at høre og der bliver nok ogſaa dandſet.”

— „Men, Morig! det koſter Penge, og . . .”

— „Jeg forſtaaer det, Du har ingen, ſtakkels Dreng! men vær ubekymret: jeg ſpenderer i Dag, og en anden Gang, naar Du er ved Muſſen, ſaa ſpenderer Du paa mig. Ikke ſandt? Thi omendſkjøndt min Fader er rig og giver mig gode Lomme penge, er der dog undertiden Ebbe i min Kaſſe.”

Anton var tilfreds hermed, fulgte med ſin Ven, uden videre at overtænke det, og tilbragte virkelig en fornøiet Eftermiddag. Morig bortodſlede mange Penge, og af Biin og Conditori var der Overflødighed paa det Tracteurſted, hvor de vare. Men da han imidlertid om Aftenen gik hjem — han boede endnu hos ſin Lærer — blev han dog noget ængſtelig, naar han tænkte paa, at han ſkulde aflægge Regnſkab for

sin lange Udebliven. Moritz, for hvem han beklagede sin Nød, udlo ham, kaldte ham en dum og uvidende Dreng, og raadede ham derpaa at sige, at hans Formynder havde beholdt ham hos sig, og hvo var gledere end Anton, der slet ikke havde tænkt paa saadan en Udvei.

Saaledes forledte hans Vetsindighed ham ogsaa til Eogn, og da han, til sin Ulykke, kom godt fra denne første Eogn for sin Lærer, fandt han det ret beqvemt ved saadan Nederdrægtighed at redde sig af de Forlegenheder, hvori hans Vetsind næsten dagligen styrtede ham. Paa denne Maade blev han til en foragtelig Eogners og til et Menneſke uden Væresfølelse.

I Begyndelsen var man paa Comptoiret særdeles fornøiet med ham paa Grund af hans gode Kundskaber; men snart vandt Eysten til Fornøielse, stedsse vorende ved Moritz's Exempel, saaledes Overhaand hos ham, at han allerede af og til forsømte sine Pligter og maatte derefter tage mod mangan en retfærdig Behreidelse. Snart kom der til disse Behreidelser ogsaa Pengemangel, da de ham tilstaaede Vommepenge langt fra ikke vilde flaae til, og han vovede saa meget mindre at forlange flere, som han kjendte sin Formynders Alvor og Strængheid, da denne allerede flere Gange havde affordret ham Regnskab for hans Udgifter.

Hans Forlegenhed var saa meget større, som ogsaa Moritz nu var mere indskrænket end forhen; thi hans Fader, forskrækket ved redelige Benner's Advarsler om hans Søns Opførsel, havde et vaagent Øie med ham og havde derfor formindsket hans Lomme penge til Halvdelen. Moritz overhængte nu Anton stedse om at skaffe Penge og at betale de smaa Summer, som han efterhaanden havde forstrakt ham med, og truede ham endog med at gaae til hans Formynder og af ham lade sig betale det Udlagte.

— „Gjør det dog ikke!“ bad Anton hjerteangst; „thi dersom han fik at vide, hvormegget jeg skylder Dig, lod han vel endog sætte i Aviserne, at Ingen maatte betro mig Noget, eller han lod mig indespærre i et Forbedringshuus: Du veed ikke, hvor stræng han er!“

— „Saa skaf da Penge paa anden Maade! ellers gaaer jeg,” sagde Moritz kort og opbragt.

— „Jeg skal nok,” stammede Anton, og de skiltes ad.

I det Huus, hvor Anton var ansat som Lærling, befandt sig en Gaardskarl ved Navn Henrik, et rask og arbeidsomt, men ogsaa tillige listigt og forslagent Menneske. Principalen holdt meget af ham formedelsk hans Brugbarhed, omendssjældt den Omstændighed undertiden gjorde ham mistænksom, at Henrik forødt i Bærtshusene saa mange Penge,

at det næsten lod sig formode, at han maatte give flere ud, end han tog ind. Da Herren engang derfor talte til ham desangaaende, sagde Henrik, uden at lade sig forvirre, at han havde været, saa lykkelig at vinde nogle hundrede Rgsd. i Lotteriet; og til sin Skade troede Herren dette hans Foregivende.

Da Anton nu vidste, at Henrik stedse havde Penge fuldt op, og denne bestandig viste sig særdeles venlig og forekommende mod ham, henvendte Anton sig i sin store Nød til ham, og til hans store Glæde spurgte Henrik ham, uden at gjøre nogen Indvending, hvormeget han behøvede for at komme ud af sin Forlegenhed.

— „Fem Rgsd.,“ svarede Anton undseelig, „som jeg skylder min Ven Moritz, og som han nu under Trudsler fordrer tilbage.“

— „See! der ere de, Mossio Anton!“ sagde Henrik, idet han tiltalte ham Pengene; „men for Sikkerheds Skyld maa De give mig et lidet Beviis; forresten haster det ei med Tilbagebetalingen, og De kan betale mig dem lidt efter lidt.“

Anton var beredt til Alt, udstedte det forlangte Beviis, tog Pengene til sig og ilede hen til Moritz, der ikke var mindre fornøiet, end han selv over den uventede Hjælp, og Moritz ilede strax til Conditoren, hvemt han skyldte dem og endnu flere, og som havde trængt stærkt ind paa ham angaaende Betaling.

Nu havde Moritz igjen ny Credit og benyttede sig i Antons Selskab ret deraf, og vilde det undertiden ikke ret gaae med at borge, saa var Henrik, den gode, tjenstvillige Henrik strax behjælpelig med en lille Sum, og dette fortræffelige, godmodige Menneske gjorde ikke engang vor Anton en Forestilling om denne Odselhed; men var fuldkomment tilfreds med de af Anton udstedte Beviser, som om de vare udstedte af Rothschilderne.

Saaledes vorede den ulyksalige Antons Gjæld med hver Uge, og allerede inden et halvt Aar oversteg den den for Anton utilveiebringelige Sum af 50 Rgsd.: nu havde Skurken Henrik sit letsindige Slagtoffer der, hvor han vilde have det!

A.

— Ja! han havde Anton, hvor han vilde have ham, ved Fordærvelsens Afgrund!

Henrik, som hidtil stedse havde gjort Forskud, men ikke fordret Tilbagebetaling, slog nu paa andre Streuge og forlangte først bedende, derpaa fordrende og endeligen truende, at Anton skulde paa eengang tilbagebetale ham hele Summen, og Anton var i dette Dieblis ikke Gier af en eneste Skilling, ja havde endogsaa anden Gjæld, der trykkede ham. Han var altsaa nær ved at fortvivle, saa meget mere som Henrik truede med at gaae til hans Formyn-

der, og faldt næsten paa Knæ for den forhen saa venlige og tjenstagtige Hjælper for at bevæge ham til Skaansel og Opsættelse. Henrik syntes at blive rørt og sagde med en bevæget Stemme:

— „I Sandhed! Det gjør mig ondt for Dem, Mossio Anton, og gjerne, hvor gjerne vilde jeg ikke vente, men jeg kan ikke, jeg er selv i den skræffeligste Forlegenhed, og dersom jeg ikke i Morgen faaer Pengene, maa jeg enten drukne mig eller ogsaa løbe min Vej. Lad mig derfor kun gaae til Deres Formyndere, opdage ham Alt og fordre af ham Tilbagebetalingen, imod at jeg giver ham Deres Gjældsbeviser. Han vil vel tage slemt affted med Dem, men tilsidst vil han dog betale, og vi ere begge hjulpsne.”

— „Alt! kun ikke det! han lader mig indespærre!” raabte Anton, idet Taarene strømmede ham ned ad Kinderne.

— „Alt! kun det ikke?” spurgte Henrik betydningsfuldt; „vistnok, dersom De havde Mod, Mossio Anton! kunde vi blive hjulpsne”

— „Hvorledes? Tal dog Henrik: jeg beder Dig for Guds Skyld!” afbrød Anton ham.

— „Herren lader undertiden sin Nøgle sidde i Pulten, naar han for et Dieblif gaaer borte!” sagde Henrik langsomt, idet han saa Anton speidende i Dinene „Saa — ”

— „Oh, Henrik! hvortil vil Du forføre mig!“ raabte Anton, med Udtryk af Forfærdelse, da han strar begreb, hvad han sigtede til.

— „Herren kan jo dog ikke altid vide, hvor mange Penge han har i sin Pult, og saaledes vil det ikke kunne opdages,” svarede Skurken. „Og vi ville jo dog kun laane dem af ham,” seiede han til; „vi ville inden kort Tid igien kunne erstatte ham dem, hvorfor De maa tage et Vorastryk af Pultnoglen, at vi sikkert kunne komme til at lægge dem i Pulten igien. Saasnart jeg igien har Pengene samlede, lægger jeg dem en Aften, naar jeg gjør Comptoiret reent, ned igien i Pulten, hvortil jeg efter Vorastrykket har forskaffet mig en Nøgle.”

Antons gode Genius advarede ham endnu en Gang, forestillede ham endnu en Gang det Skændige i saadan en Handlemaade og de skrækelige Følger af samme; men Henrik seiede alligevel, understøttet af sit Slagtoffers Eetsindighed, over alle hans Betænkeligheder, og endnu selvsamme Dag fandt Anton Leilighed til ei alene at borttage en ikke ubetydelig Sum af sin Principals Pult, men ogsaa at tage et Aftryk af Pultnoglen, i hvilken Hensigt Henrik havde givet ham et Stykke blodt Bør.

Med Antons Rolighed var det nu forbi; han kunde ikke see Nogen, mindst sin Principal i Vinene; han var stedse urolig, stedse adspredt, stedse forvirret,

især naar hans Principal uventet henvendte Taler til ham, og da han til samme Tid vel saae bleg og sorgmodig ud, kom hans Herre paa den Tanke, at han maatte være syg, hvorfor han bad Lægen om at undersøge sin Myndlings Tilstand, fordi den forekom ham betænkelig. Lægen saae til Anton, men da han fandt ham fuldkommen frisk, beroligede han Principalen og forlod Anton med de bedste Formaning om at opføre sig godt og paa ingen Maade forskjertse en saa god Principals Velvillie. Dette lovede han med Haand og Mund, glad over at være sluppen saa godt derfra.

Den skjændige Forfører og Tyv Henrik havde imidlertid opnaaet sin Hensigt, og var nu bleven Herre over sin Principals Kasse, da han nu var i Besiddelse af Røglen til Pulten; thi langt fra igjen at lægge Summen, som Anton efter hans Tilskyndelse havde maattet udtage af Pulten, stjal han lidt efter lidt bestandigen mere, og da dette i en rum Tid blev uopdaget, fordi der var særdeles mange Penge deri, af hvilke Herren selv snart tog nogle og snart lagde andre til, blev han stedse dristigere og dristigere, saa at det Stjaalne endeligen beløb sig til 1000 Mark.

Anton havde det nu forsaavidt godt; thi naar han blot gav Henrik sit Beviis, fik han af ham de nødvendige Penge, som da i Selskab med Moritz bleve

lystigen forødte. Han anede vel allerede længe Sammenhængen; vel vidste han næsten, at Henrik vedblev at bestjæle sin Herre; men da det i saa lang Tid gik godt, begyndte han at blive fuldkomment beroliget, og han blev igjen ligesaa munter og ubekymret som forhen.

Dog allerede optaarnede de Uveirsskyer, som bare den dræbende Straale i deres Skjod, sig over de Skyldiges Hoveder og tovede ikke med at slaae ned!

Nytaarstiden, ved hvilken gierne paa alle Handelscomptoirer Regnskabsbøgerne blive afsluttede, var kommen; Hr. N***, en meget ordentlig Mand, opgjorde ogsaa sit Regnskab, talte de Summer, som vare i Pulten, sammenlignede Indtægt og Udgift med hinanden, og fandt til sin Forstrækkelse, at den ikke ubetydelige Sum af 350 Rbd. manglede i hans Kasse. En mindre betænkssom Mand vilde strax have gjort Allarm og derved have gjort Gjærningsmanden forsigtig; men det gjorde han ikke, for desto sikrere at opdage Tyven. Hans Mistanke faldt strax igjen paa Henrik, hvis Odslen med Penge i den senere Tid havde været meget paafaldende; thi Man saa ham, som hans Medtjenere fortalte, om Søndagen at udgive mange Penge paa alle Forlystelsessteder. Derfor traf Herren i al Stilhed Forholdsregler til at gribe Tyven paa frisk Gjærning, idet han tillige fortaug det lidte Tab.

I al Stilhed bestilte han hos en Bøsssemager et Selskud, som han anbragte hemmeligt i sin Pult og passede derpaa paa i et Sideværelse, uden at No-gen kunde ane det.

Sans Folk havde neppe bortffjernet sig fra Comp-
toiret, og Henrik indfundet sig der for at gjøre reent,
for et heftigt Knald satte hele Huset i Skræk. Her-
ren løb til, og fandt Tyven bleg som et Eeg, zit-
trende over hele Legemet, foran den aabnede Pult.
Selskuddet havde nemlig opfyldt sin Bestemmelse, og
var gaaet af i det Dieblig, da Henrik aabnede Klap-
pen paa Pulten.

— „Ho, ho! har jeg Dig der!“ sagde Herren,
idet han greb Henrik. Denne faldt paa Knæ og
bad om Naade; men Herren befalede de af Skræk
tillilende Tjenestefolk at holde fast paa ham, im-
dens han selv gik til nærmeste Vagt for at forlange
nogle Mand til at arrestere Forbryderen. Inden en
halv Time efter dette Optrin sad Henrik vel forva-
ret og tilbørligen bevogtet i Hovedvagtens Arrest,
hvorhen Man foreløbigen havde bragt ham for næste
Morgen at overgive ham i Rettens Hænder.

Man kan forestille sig, hvilken en Nat Anton
maa have tilbragt. Tilligemed de Dvrige var han
loben til, da Skuddet faldt, og Henrik havde tilkastet
ham et besynderligt, betydningsfuldt Blik, idet han
blev ført bort.

3.

Da Henrik var bleven greben paa frist Gjering, indsaae han nok, at Eogn ikke kunde hjælpe ham her, hvorfor han tilstod Alt, og angav ogsaa Maaden, hvorpaa han tidligere havde forskaffet sig Penge. Dette var nemlig skeet ved af og til at tage Vare ud af Pakhuset, hvortil Man ofte betroede ham Nøglen, og at sælge dem til en Hæler, rigtignok langt under Prisen. Men da han imidlertid medrette frygtede for, at dette Tyveri let kunde opdages, fordi Varene ikke saa usformærkt kunde bringes bort, som rede Penge, faldt han paa den Idee heller at stjæle disse, og hvorledes han bar sig ad med, at faae Udgang til sin Herres Kasse, er ovenfor berettet.

Paa Dommerens Spørgsmaal om, hvorledes han var kommen til Nøglen, angav Skurken, uden Betænkning, Anton som den, der havde forskaffet ham den, og betegnede ham tillige som sin Medskyldige; dog vogtede han sig vel for tillige at fortælle, hvorledes han havde benyttet sig af den unge Ulykkeliges Eetsindighed og deraf følgende Forlegenheder til sine skændige Hensigter og Siins fuldkomne Forførelse.

Man kan forestille sig, hvor forfækket Antons Principal blev, da Rettens Betjente kom i hans Huus for at afhente hans Lærling, til hvem han hidtil ikke havde havt den ringeste Mistanke om Deel-

tagelse i Tyveriet. Ja! Anton's godmodige, ædelstænkende Principal var saa overbevist om hans Ufskyldighed, at han endog satte Mod i ham og trøstede ham. Alt vilde blive tilstræffelig oplyst, og han snart sat i Frihed igjen. Imidlertid vidste Anton kun alt for godt, hvor slemt hans Sager stode, og da Man i Retten stillede ham lige over for Henrik, nægtede denne med Frækhed at have forført Anton til at forskaffe sig Aftryk af Nøglen til Pulten; ja! han paaastod endogsaa, at denne, stedet i evige Pengeforlegenheder, havde først gjort ham det Forslag at bestjæle deres Principal, for stedse at have fuldt op med Penge.

Der stod nu Anton, den ligesaa ulykkelige som skyldige Ungling, lige over for den udtænkte Skurk og havde Intet uden sine Taarer at sætte imod hans Vogne og Beskyldninger.

Dommeren, fuld af Medlidenhed med hans Ungdom og maaskee anende i ham den Forførte, opfordrede ham med Mildhed og tillige med Eftertryk til at tilstaae Sandheden og med Oprigtighed meddele ham Anledningen til hans dybe Fald. Dette gjorde han, og da Man fandt ved Eftersøgelsen i Henriks Ruffert de af Anton udstedte Gjældsbeviser, skænkede Man hans Udsagn, at han var den Forførte, Tiltro, og gjorde hans Straf saa mild som muligt, medens Lovens hele Strængighed ramte Henrik.

Antons Straf var imidlertid slem nok; thi han blev sat i et Forbedringshuus paa eet Aar, for der om muligt at kunne rette sin Letsindighed og tillige bøde for sin Forbrydelse.

Til hans Lykke stod denne Anstalt under en Mand, der i Sandhed fortjente Navn af en Christen, og denne, rørt af Antons oprigtige Anger, antog sig den Bidsfarne med saadan Opmærksomhed og Iver, at han snart bragte ham til at anerkjende sin store Feil, Letsindighed, som Kilden til alle sine Bidsfarelser. Nu først tænkte Anton paa sine Forseelser mod sin gode, kjærlighedsfulde Moder, og hvilken bitter Anger greb ham ei da! hvor gjerne havde han hengivet sit Liv for endnu een Gang at see hende, for endnu een Gang at knæle for hende og bede hende om Tilgivelse! Hvor ubetydelig forekom ham nu hans Straf blot imod det, han havde forbrudt imod hende, der havde elsket ham til sit sidste Aandedræt; der endnu døende havde velsignet ham, endskjøndt det var ham, der for Tiden havde fort hende i Dødens Arme!

Jeg er ikke istand til at skildre Gder den Ulykkelige's Følelser saaledes, at I kunne faae et rigtigt Begreb om, hvormeget han led; kun saadanne Born, der forresten ere gode og roesværdige, som allerede een Gang have oplevet den Ulykke, ved en Forseelse at have loffet Smertens Taarer af en om, god og

kjærlighedsfuld Moders Dine, kunne nogenlunde begribe Antons Smerte. Dog netop denne Smerte var belærende for ham, idet den førte ham ganske tilbage i sig selv, og hans værdige Ven, Forstanderen, vidste at hæve hans Følelser, at befæste hans Beslutning, i Fremtiden at ville blive et bedre Menneske.

Efterat hans Straffetid var udløben, blev han løsladt af Fængslet, og Anton begav sig til sin Formynder, der, uagtet sin Strængighed, godhedsfuldt havde besøgt ham flere Gange i Forbedringshuset.

„Sr. Formynder!“ sagde Anton, i hvis Udvaltes mere Alvor og Holdning udtalte sig, end forhen, „min kjære Formynder! vancæret, som jeg er, kan jeg ikke blive her, her, hvor Alle ville pege Fingre ad mig, og hvor enhver Vej er spærret for mig i Fremtiden. Lad mig derfor vandre ud i den vide Verden! lad mig gaae derhen, hvor min Skjæbndsel ikke er bekjendt, og hvor det staaer mig frit for, at begynde et andet bedre Liv.

„Kjære Anton! Du kommer mine egne Ønsker imøde,” svarede hans Formynder, „og jeg er aldeles af dine Tanker; imidlertid, hvor vil Du hen?”

— „Jeg har læst i Aviserne, at et Skib, der er bestemt til Ostindien, ligger for Anker her i Havnen, og med det ønsker jeg at reise.”

— „Din Formue vil ikke kunne strække til; thi Rejsen er lang og altsaa kostbar.”

— „Jeg tænker at kunne fortjene mig mine Reiseomkostninger,” svarede Anton med Fasthed, „og som Matros eller i en anden Stilling, hvortil Man kan bruge mig, at gjøre Overfarten; Man har ingen Skam af at arbejde, Hr. Doctor!”

— „Det er brødt tænkt, kjære Anton! og det kan godt lade sig gjøre; men foretrækker Du dog ikke det nærmere Amerika, som Du lettere kan naae?”

— „Nei, Hr. Formynder!” svarede Anton og slog Vinene rødmeende til Jorden, „der kunde jeg om kort eller lang Tid støde paa Beskjendte; jeg vil derhen, hvor Ingen kjender mig, hvor jeg kan begynde et ganske nyt Liv, uden Frygt for maaskee at blive forhaanet og nedtrykt, uagtet mit forbedrede Sindelag.”

Formynderen havde intet at indvende mod disse Grunde, og talte endnu samme Dag med sin Myndlings forrige Principal om Sagen. Denne vakkre Mand bød ei alene villigen Haanden til Udførelsen af denne skjønne Plan, men skjenkede Anton endogsaa en kjøn liden Sum, med hvilken han skulde, som han udtrykte sig, forsøge sin Lykke i Ostindien.

Allerede efter saa Ugers Forløb afgik Anton som Rahytsdreng til Ostindien, til den bekjendte D Bombai.

Man hørte i lang Tid Intet fra ham, indtil endelig efter ti Mars Forløb nogle Bister, adresserede

til Hr. N., kom fra Ostindien; een af dem, saaledes lod det i Brevet, skulde Hr. Doctor A., Anton's forrige Formyndere, have, men de andre vare til Hr. N. selv. Kisterne indeholdt smukke Forærin-
ger til dem Begge. Anton meldte sine Belgjorere i sit Brev, at han var bleven et aldeles forbedret og derved ogsaa et lykkeligere Menneske, som havde Lykken med sig i alle sine Foretagender. Hr. N. sandt desuden i en Kiste hele Beløbet tilligemed Renten af den Sum, som Henrik og Anton i hiin Tid havde berøvet ham.

Begge de vakkre Mænd, Hr. N. og Doctor A., fejrede en glad Dag med hinanden, da disse gode, trøstelige Efterretninger vare indløbne fra Anton; thi hvorover glæde de Gode sig vel mere, end over en reddet Menneskesjæl!

IV.

Hytten i Dalen.

En Fortælling.

1.

I en af Tyrols skønneste Dale, nærvæd den italienske Grændse, laa en Hytte, der var saa liden og forfalden, at den neppe var istand til at skaffe sine Beboere illskræffelig Beskyttelse mod Vind og Veir. Imidlertid ere hine Egne saa velsignede af den veldædige Natur, saa mild en Luft giennemstrømmer dem, at Man der mindre end i det kolde, stormende Norden trænger til en fast bygget, sikker Bøllig, og behøver ikke saaledes at frygte for Vinteren, som hos os. Hine velsignede Dale i det sydlige Tyrol frembringe allerede Sydsfrugter, f. Ex. Citroner; der dyrkes en sød, meget behagelig Viin, og paa de talrige Morbærtræer krybe utallige Silkeorme, hvis kostelige Spind er en Kilde til Velstand for hine Egenes Beboere, da Silkehandelen blomstrer der. De nærvæd Italien boende Tyroleres Sprog er en Blanding af Italiensk og Tysk, og næsten Enhver der forstaaer Italiensk, om han endogsaa ikke taler det saa rigtigt.

Beboerne af den ovenfor omtalte Hytte vare fattige, meget fattige Folk, der fortjente deres daglige Brød i deres Ansigts Sved, og ofte endda manglede de det næsten ganske. Vel drevne Pietro og Marie, Børnene af Beboerne i hiin Hytte, dagligen en talrig Gedebyrd op paa Bjergene, for der at lade de muntre Dyr græsse; dog ikke et eneste af dem tilhørte dem, men de vare alle den ligesaa rige, som gjerrige Borgherres Eiendom. Denne Mand, som boede paa sit Stamslot, ikke langt fra den lille Stad Arco, var ved sin Havesyge, der aldrig kunde tilfredsstilles, og ved sine Undergivnes grusomme Undertrykkelse, en sand Plage for hele Omegnen.

Arco — dette Navn førte han efter sin Stamborg — kunde have været det lykkeligste Menneske paa Jorden, naar hans Character havde været bedre, og han ikke havde havt en saa uudslukelig Torst efter Rigdom. Hans Borg, et gammelt, berømt Bjergslot, laa saa skjönt og romantisk, ydede en saa herlig Udsigt til Omegnen, til den i Dalen flydende Flod, Sarca, at Man ikke kunde tænke sig et skønnere Opholdssted, og saa vidt Borgherren kunde see, tilhørte Alt ham: Marker, Enge, Landsbyer, Poie, omkrandsede med Blinranke, og tallose Sjøer af Hornqvæg og Faar, der bleve drevne af hans Hyrder ud paa de fede Græsgange eller op paa Bjergene og som gavede ham en rigelig Indtægt.

Foruden alt Dette havde Borgherren af Arco ogsaa en ædel Gemalinde og tre Børn, en Søn og to Døtre, over hvem enhver anden Fader vilde have glædet sig, fordi de vare gode, velopdragne, sagtmødige, og fremfor Alt velgjørende og gudsfrygtige. Alligevel behagede de dog ikke deres Fader, fordi de ikke vare gierrige, grusomme og ubarmhjertige, som han selv, men tværtimod ganske det Modsatte af ham, og derfor herskede ofte Ufred paa Borgen, derfor saae Man næsten bestandig Borgherren opbragt og forbittret, hvorfor ogsaa alle zittrede for ham.

Hvor ganske anderledes gik det til i den fattige Hyrde Rodrigos Hytte! Her herskede Fred og Samdrægtighed; her levede Man hverandre til Glæde; her holdt Man Guds frygt og et godt Sindelag for Menneskenes bedste Skatte; her kjendte man ikke til Nid, Havesyge og Ufred; her nød Man med Taknemmelighed mod den guddommelige Giver, hvad hans Miskundhed tildeelte Enhver; her knurrede Man ikke, om endog stundom det kjære Brød manglede i Hytten, Man trøstede sig til den næste Dag, da det vel vilde gaae bedre og Gud beskjære dem mere.

Tidlig, saasnart Solen forgyldte Bjergtoppene, stode alle op fra deres Leie og forenede sig til en almindelig Vøn, som den gamle, ærværdige Bedstefader, Anselmo, fremsagde staaende med lydelig og kraftig Stemme, medens begge hans Børn og

Bornebørn, knælende, hørte andægtigen til. Derpaa reiste de sig Alle, og Moder Anna beredte i al Stillehed Frokosten, der sædvanligen bestod af Mælk og Brød. Saasnart Frokosten med Tak til Gud var nydt, indpakkede Moder Anna et Stykke Ost, Brød, og undertiden ogsaa en Stump Polse eller vel endog lidt Kød, hvilket Alt udgjorde Rodrigues, Pietros og Mariæ Middagsmad, der bleve hele Dagen paa Bjergene indtil Solens Nedgang, da de begave sig hjem. Rodrigo, Faderen, vogtede en stor Hjord Køer, men Petro og Marie Gederne for den rige Borgherre, hvorfor de kun erholdt en ringe Løn. Den gamle Bedstefader, Anselmo, havde tilforn, da han var raskest, fortjent mangen god Skilling ved at forsærdige Mundharper, der udføres fra hiin Egn til hele det øvrige Sydsland; men nu vare hans Hænder svage og skjælvende, og hans Dine næsten blinde, saa at han ikke mere kunde erhverve Noget og ikke længere kunde formindste sine Børns Sorg ved sine smaa Bidrag, hvilket forarsagede ham Beskymring nok. Men derfor elskede Man ham ikke mindre, derfor omgikkes Man ham ikke mindre kjærligt, men gav ham endnu ligesom forhen det bedste Stykke, og glædede sig, naar det smagte ham. Han paa sin Side gjorde, hvad han kunde, bar Brænde til sin Datter, naar hun lavede Mad, bandt Ranterne op til Hytten og beskar dem omhyggeligen, forat

de kunde bære desto rigeligere Frugter, og gaves der ikke saadant Noget for ham at gjøre, fiske han en og anden Gang i Sarca med det af ham selv knyttede Ræt, og hvo var lykkeligere end han, naar han til Søndagen, da Fjordene bleve i Staldene, og hans Familie havde en Hviledag, havde fisket en Ræt Foreller, der da smagte dem Alle saa herligt.

Ja, Søndagen var en sand Fesdag for Hyttens Beboere. Tidlig om Morgenen, naar Klokkerne tonede saa høitideligt ned i Dalen fra Borgkapellet, begave Alle sig, paa Bedstefaderen nær, der ikke længere formaaede at bestige Bjergene, i Kirken for værdigen at begynde Helligdagen, og naar Man var kommen tilbage til Hytten, beskæftigede Enhver sig efter Lyst og Behag. Rodrigo arbejdede i den liden Have, gravede, saaede, plantede eller hostede der, hvorved Børnene hjalp ham, naar der var mere end sædvanligt at gjøre, eller de sadde og snakkede fortroligen under Citrontræerne, hvis duftende Blomster næsten bedøvede dem. Ofte laae de vagtsomme Hunde, Titus og Nero, ved Siden af dem og saae paa dem med deres kloge Dine, som om de forstode noget af deres Samtale; og imidlertid kogte eller stegte Moder Anna en Ræt Kød eller Fisk i Hytten, og Bedstefaderen ledte efter modne Frugter, Kirsebær, Mandler, Kastanier o. s. v. i Haven, for at overraske sine kjære Børneborn dermed ved Bordet; ofte

havde han ogsaa skjelmst skjult under Løvet nogle Viindruer, som allerede vare modne, for at gjemme dem til den for dem Alle saa kjære Søndag.

Andre Glæder end disse havde Pietro og Marie ikke; men deres noisomme Hjerter begjerede heller ikke andre; ja, de savnede ei engang Omgang med andre Børn, da de vare sig selv og hinanden fuldkommen nok, og der altid var Noget for dem at tale om, Noget at vise, Noget at bemærke, og de tillige gjerne underholdt sig med deres Forældre og den kjære Bedstefader, som de kun saae lidet til om Søndagene. Om Aftenen, naar de havde drevet Borgherrens Hjord hjem i hans Stalde, vare de trætte og hungrige, og søgte derfor strax til deres Natteleie, saasnart de havde spist og holdt deres Aftenben. Da gaves der nok, som I kunne tænke Eder, at tale om paa Søndagene og Fesidagene med Fader, Moder og Bedstefader, saa at Munden næsten intet Dieblif stod stille paa dem.

2.

Da Rodrigo en Søndagmorgen kom med sin Kone og sine Børn fra Gudstjenesten i Borgkapellet, befalede En af Borgherrens Tjenere ham strax at komme op til Denne, da han havde Noget at sige ham.

Rodrigo forfrækkedes meget ved denne Befaling;

thi saa ofte Herren kaldte ham til sig, var der altid noget Ubehageligt paaferde; snart vilde denne eller hiin Ko ikke æde, og da havde han fort den paa Steder, hvor der vorede giftige Urter, hvoraf den var bleven syg; snart gav en Ko ikke Mælk nok, og da hed det, at Rodrigo venteligen havde malket den, forinden han drev den hjem; kort, der var altid noget Ubehageligt, der ventede ham, naar Borgherren forlangte at tale med ham, og derfor adled den stakkels Rodrigo ogsaa denne Gang kun med Bittren og Bæven.

— „Hør, Rodrigo!“ begyndte Herren, da Rodrigo traadte forlegen ind i Gemakket, „J kan ei længere blive i min Tjeneste: der har meldt sig en Anden, som vil vogte Hjorden for meget mindre end J, og derfor giver jeg ham naturligtvis Fortrinnet for Jer.“

— „Naadige Herre!“ udbrod Rodrigo, bleg som et Eg ved disse Ord, „De vil dog ikke gjøre mig uhyggelig tilligemed min Fader, Kone og Børn! Vi have intet andet Brød end det, som Deres Godhed giver os, og vi maa Alle døe af Hunger, naar De tager det fra os; Gud forbyde, at De skulde have sagt dette for Alvor!“

— „Hvorledes J kommer ud af det, maa J sørge for,“ svarede Borgherren i en ligegyldig Tone. „Nok! Italieneren Stefano har mit Løfte, og J

skal overgive ham Sjorden til St. Hansdag; Gæderne kan I beholde, da han ikke kan vogte begge Sjordene.”

Med disse Ord vendte han den Ulykkelige Ryggen og gik ind i et Sideværelse, som han lukkede efter sig; men Rodrigo stod som truffen af Lynilden, kunde ikke troe andet, end at det Alt var en skrækkelig Drom; thi det kunde dog ikke være saa i sig selv, at en saa rig Mand som Borgherren, vilde overgive ham, der intet havde forskyldt, med Kone og Børn til Glendighed for nogle saa Stillingers Skyld, som han kunde vinde hver Uge.

Da han nu stod der ligesom bedøvet, kom Borgherrens Gemalinde ind i Værelset, og da hun saae det stakkels Menneske staae der med saa forstyrrede, næsten vilde Miner, spurgte hun ham med sin sædvanlige Mildhed om, hvad der fattedes ham. Han fortalte nu den gode Frue, hvad der var forefaldet, og bad hende paa sine Knæ om at redde ham ved hendes Forbøn hos hendes Gemal.

— „Stakkels, ulykkelige Mand!” sagde hun, og de hede Taarer trillede ned ad hendes Kinder, „kunde jeg blot hjælpe Jer; men, af!”

Der taug hun og saae sig bange omkring, om ingen Anden end Rodrigo havde hørt det, tog derpaa en Solpenge op af sin Lomme med disse Ord:

— „Der, tag det! mere kan jeg ikke giøre for

Jer, Gud er mit Vidne!" — Hun ilede hurtigen bort for at skjule sine Taarer for den Ulykkelige. Men han vendte hjem, med Fortvivelse i Hjertet, næsten forstumlet og ikke vidende, hvorledes han skulde forkynde Sine sin Ulykke: han maatte jo frygte for, at denne Tidende skulde forvolde den svage Elding Døden!

Hans Blegghed, hans forgrædte Dine vare naturligvis paafaldende for hans Familie, og Man trængte ind paa ham med Spørgsmaal om, hvad der nu igien var paafærde, hvad Borgherren da nu vilde. Men han svarede stedse undvigende, da han først vilde tale alene med sin trofaste Kone og høre hendes Raad, hvorledes han paa det Skaansomste kunde bibringe Faderen denne nye Ulykke.

Efter Bordet, da Eldingen var gaaen ud med sine Børnebørn i Haven, skaffede han sit Hjerte Lyst ved at fortælle Anna Alt. Der skulde I have seet, hvormange brændende hede Taarer Mand og Kone udgjødte, og hvor inderligen de anraabte Gud om at hjælpe dem i denne store Nød og Trængsel: og Gud hørte deres Bøn!

5.

Forgjæves have Rodrigo og Anna forsøgt at bevæge Borgherrens Hjerte, dog at lade dem beholde Sjønden: Mandens Hjerte var haardt som Klippen,

haus Borg laa paa, og de kunde ligesaa let have blodgjort denne som hiint, og stedse vendte de tilbage fra Borgen med den trostesløse Bescfæd: at det skulde blive ved hans een Gang tagne Beslutning, da Italieneren Stefano ei alene vilde tjene ham for ringere Løn, men ogsaa lære ham den Hemmelighed, at lave af Romælk den dyre Parmesanost, hvoraf han haabede at vinde store Rigdomme.

Saa kom da endeligen den længe frygtede Dag: Rodrigo maaatte overgive den saa længe og saa trosligen bevogtede Hjord til Stefano, og var nu brodslos; thi for at vogte Gederne paa Bjergene, erholdt Børnene en saa ringe Løn, at de selv neppe derfor kunde have Salt og Brød, og de tre Andre skulde dog ogsaa leve.

Hvilken Jammer! hvilke Sorger herskede ikke paa denne Dag i den hidtil saa fredelige Hytte: det kunne I, mine smaa Benner! vel forestille Eder. Faderen sad i et Hjørne af Stuen og stirrede taus hen for sig; Moderen græd, Bedstefaderen bad, og Børnene sadde Haand i Haand paa Gulvet og vovede neppe at drage Aande af Frygt for at afbryde den almindelige Stillehed.

Da bankede det pludseligen udenfor paa Døren, der imod Familiens sædvanlige Skik i Dag var tilsluttet og da Faderen havde sagt „Kom ind“, traadte to Mænd med solbrændte Ansigter, tykt, stridt, sort

Haar og stærke Knevels- og Baffenbarter, ind til dem i Stuen. De to Fremmede hilsede kun skjodesløst og spurgte derpaa paa Italiensk, om de kunde erholde Nattequarteer og Noget at spise.

— „Vi forlange det ikke for Intet,” sagde den Gne, idet han tog en Læderpung op af sin Lomme, fastede en Mont paa Bordet og satte sig uden Omstændigheder paa en Bænk, hvilket Exempel hans Kammerat fulgte.

— „Vi ere trætte, hungrige og oven i Kjøbet tørstige,” tog den Gne igjen Ordet; kunne I byde os Noget?”

— „Hvad vi have, staaer til Eders Tjeneste, Herre!” svarede Rodrigo, der ikke uden Urolighed havde monstret sine to modbydelige Gjæster; „men det vil kun blive lidet.”

— „Giv kun, hvad I har,” svarede den Anden; „vi vide, at I ikke er rig: oh! vi kjende Eder allerede, Rodrigo! i det Mindste af Navn,” vedblev han med en syg Latter. „I er Koghyrde hos den rige Hære paa Borgen Arco, ikke saa?”

„Har været!” sukkede Rodrigo, „jeg har idag maattet overgive Hjorden til En af jere Landsmænd — thi feiler jeg ikke, saa ere Herrerne Italianere? — og han vil for Fremtiden komme til at drive dem om i Vjergene.” — En Strom af Taarer, som han

ikke kunde tilbageholde, løb den stakkels Mand ved disse Ord ned ad Rinderne.

„Saa maa I vel have forseet Jer i Et eller Andet?“ spurgte den Gne af de Fremmede.

„Nei, jeg har ingen Bebreidelser at gjøre mig for min Ulykke,“ var Rodrigues Svar; „men jer Landsmand vil tjene Herren for ringere Løn, og oven i Kjobet lære ham den Kunst, at tilberede et Slags meget kostbart Ost; af den Grund har jeg maattet vige for ham.“

Ved disse Rodrigues Ord saae de to Fremmede paa hinanden med selsomme Blikke, og udbrode derpaa i en modbydelig Skoggerlatter, hvorved den Gne raabte: „Det turde blive ham en dyr Ost! Ha! Ha! Ha!“

Rodrigo kunde hverken forklare sig sine Gjæsters Ord, eller deres overgivne Lystighed ved Talen om Parmesanosten; dog forekom alt Dette ham meget mistænkeligt, og han lagde nu noiere Mærke til de to Fremmede. Jo opmærksommere han betragtede dem, desto modbydeligere bleve deres Physiognomier ham, desto mere paafaldende deres Tale, desto betydningsfuldere de Vink, de gave hinanden; ja, de syntes ikke engang at nære Ønsket om, at skjule for ham deres egentlige Haandværk, ihvorvel det var det meest cereløse, og tillige det farligste af alle.

Endeligen, efterat Anna havde tilstræffeliggen ve-

derqvæget sine Gæster med Brød og Mælk, gav En af de Fremmede, som hans Staldbroder kaldte Pandolfo, vor Rodrigo et Vink, og gik med ham udenfor Hytten, hvor han tiltalte ham saaledes :

„Vi veed, kjære Ven! hvorledes det staaer sig med Jer og jere Anliggender, og at den gjerrige, umenneskelige Besidder af Borgen Arco har frataget Jer og Jere det daglige, knappe Brød, fordi han nærer det taabelige Haab, at erhverve sig endnu større Rigdomme, end dem, han alt besidder, ved Stefano, der vel ikke er nogen Hyrde eller nogen Parmesanost-Fabrikant, men derimod Anfører for vor Bande, og den meest forslagne og dristige Karl af Verden. Alt længe have vi næret en stærk Lyst til den gamle Gniers Rigdomme; men hverken vidst Middel eller Udvei til at komme ind i den gamle Drages velbevogtede Borg, indtil vor Capitain, Stefano, kom paa det Indfald, at forklæde sig som Hyrde, og ved Foregivende om, at han forstod Hemmeligheden ved Tilberedelsen af Parmesanost, at indsmigre sig i Borgherrens Gunst. Det gik efter Ønske: Gnieren bed paa Krogen, og endnu i denne Nat vil han hofte Lønnen for alle sine Skjændelsgjerninger, ogsaa for den, han har udøvet mod Jer. Foruden Stefano og os To ville endnu tyve Mand af Bore samle sig før Midnat om Borgen, hvilken Stefano vil lukke os ind i. Vi have udseet jer Hytte til Samlings-

lingsplads, fordi den er saa eensomt beliggende, og fordi vi ikke behøve at frygte for noget Forræderi af Jer, der er saa skammelig behandlet; ja, vi haabe endogsaa, at I vil tjene os som Beviser over Bjergerne, og saaledes erhverve Jer Fordring paa vor Taknemmelighed. — Det skal ikke være Jer til Skade, Rodrigo, naar I retter Jer efter vor Villie, og I kan med Sikkerhed gjøre Regning paa, at I ikke blot skal faae Hævn over den skjændige, uretfærdige Mand, men endogsaa ved vor Rundhaandethed blive sat istand til i Fremtiden selv at høste Frugten af Jer Slid, idet vi ville give Jer Penge nok til at kjøbe Jer en lille Eiendom og en Hjord; thi Borgherren skal have opdyndet saa store Skatte hos sig, at vi alle kunne have nok deraf for vor Levetid.”

Med disse Ord endte Pandolfo sin Tale. I ville kunne forestille Eder, Børn! hvilket Indtryk denne Tale gjorde paa den forbausede Rodrigo, der endnu stod en Tidlang maalløs, efterat Roveren alt forlængst havde endt. Get Dieblif — men ogsaa kun eet — foer en vild, hævnjerrig Glæde igjennem hans Hjerte; thi han var et Menneske, og oven i Kiebet i hoi Grad fornærmet og skammelig behandlet af Borgherren; men snart seirede hans bedre Følelse over denne lave Yttring af Hævnjerrighed, og han opbød Alt for at bringe Roveren fra hans Forsæt, idet han paa den ene Side afmalte ham med de liv-

ligste Farver den store Fare, paa den anden Side Ryggesløsheden ved dette Forehavende.

Men dermed kom han til den Rette: Pandolfo var allerede en saa forhærdet Skurk, at han spottede hans Frygt, og kaldte hans Betænkeligheder den største Taabelighed; ja han kunde ikke engang begribe, at Rodrigo vilde tale for en Mand, der af udsel Havesyge havde behandlet ham saa grusomt, saa ganske uden alt Hensyn.

Endeligen indsaae Rodrigo, at det ikke stod i hans Magt at forandre den vilde, blodtørstige Pandolfos Sindelag og Beslutning; derfor tog han sin Tilflugt til en under saadanne Omstændigheder tilladelig Forstillelse, og syntes lidt efter lidt at gaae ind i Roverens Anskuelse og Ønsker; thi kun derved kunde det maaskee lykkes ham at frelse Borgens Beboere fra den ellers sikke Undergang.

„Saa, nu er I min Mand, nu er I, som jeg ventede at finde Jer!“ sagde Pandolfo, idet han klappede ham paa Skulderen. „Fat kun Mod, Rodrigo, og det vil snart gaae Eder bedre end hidtil!“

„Men min Fader, saavel som min Kone og mine Børn, maa ikke vide noget derom,“ sagde Rodrigo, der imidlertid havde udtænkt en Plan til at redde dem, der truedes; „de ere gudsfrygtige og medlidende og vilde aldrig tilgive mig det.“

„De behøve jo heller ikke at faae noget at vide derom,” svarede Pandolfo; „dog det er jer Sag, gjør, som I synes.”

„Naar komme jere øvrige Staldbrodre?” spurgte Rodrigo.

„Naar det begynder at blive mørkt; ikke før, for ei at vække Opsigt i Bjergene.”

„Godt, saa vil jeg lade Kone og Børn gaar tidlig til Sengs.”

„Gjør, som I vil; kun, for jert og deres Livs Skyld, bliv ikke Forræder imod os; thi vor Hævn vilde blive frygtelig.”

Saaledes endtes denne mærkelige Samtale, og begge To gik atter ind i Hytten.

4.

Nu laa det Rodrigo alene paa Hjerte, at kunne komme til at tale et Dieblisk i Genrum med sin Fader, for at aabenbare denne, hvad der var paa Færde, og for at høre hans erfarne Raad om, paa hvad Maade Man kunde advare Borgens Beboere, og tilintetgjøre Røvernes skjændige Forehavende. Det blev afgjort, at den gode Olding skulde sende sin Sonnesøn, Pietro, der var en klog Dreng, ad Omveje til Slottet, og meddele dettes Beboere den Fare, der truede dem. Saa vilde Rodrigo ved Nattens Frembrud lade sine tilsyneladende gaar til Sengs; men de skulde, begyndende af Mørket, begive sig gjennem det nederste

Bindue i Bærelset ud i det Frie, og om Natten holde sig skjulte i en Hule i Bjergstrækningen, som kun var dem bekendt. — „Hvad mig selv angaaer,” foiede den ædelmodige Rodrigo til, „maa jeg forblive hos Roverne, for ikke at opvække nogen Mistanke; men da jeg handler efter Guds Befaling, idet jeg ei alene tilgiwer min Fjende, men endog gjengjælder ham Ondt med Godt, vil Gud være min Beskyttelse og mit Skjold, og vise mig Midler til at unddrage mig de hævnjerrige Roverses Hænder, naar de endeligen mærke, at jeg har forraadt dem.”

„Saaledes er det rigtigt, min Son!” svarede den gudfrygtige Olding, og lagde sine Hænder velsig- nende paa Sonnens Hoved; „hvo der vandrer paa Guds Bælte, hvad har han at befrygte? Ja, og skulde han endogsaa døe paa denne Bælte, hvor stor vil ei hans Løn hiinsides være, hvor den evige Gjengjældelse throner!”

De skiltes ad! Rodrigo vendte tilbage til begge Roverne, der imidlertid havde taget en Flaske med Brændeviin frem af deresommer, og drak lystigt, hvorved de ogsaa klinkede med hinanden paa deres Værts Velgaaende, der, enten han vilde eller ei, maatte drikke med dem, endskjondt en saadan Drik var ham ligesaa uvant, som modbydelig.

Oldingen havde imidlertid begivet sig med Spade og Hakke ud i Haven, og høit befalet sin Sonne-

son at være sig behjælpelig ved Arbeidet, da Gravningen begyndte at blive ham besværlig. Medens begge vare tilsyneladende ivrigt beskjæftigede — Roverne kunde see og iagttage dem fra Vinduet, der vendte ud til Haven — meddeelte Bedstefaderen Pietro Alt, og sagde ham, hvorledes han skulde bære sig ad, for useet at komme over Bjergene til Slotet, hvor han strax skulde spørge efter Fruen, og indstændigt forlange hende i Tale.

Pietro, der, som sagt, var en snild Dreng, fattede Alt, hvad Bedstefaderen meddeelte ham, vel, og gav sig strax, efterat Man havde fuldendt Arbeidet i Haven, paa Veien, og hans Vortfjernelse blev saa meget mindre bemærket af Roverne, som Nydelsen af den stærke Drik allerede havde beruset dem noget.

Man kan forestille sig, med hvilken Hurtighed Pietro ilede først hen igjennem Dalen, derpaa over Bjerget, og hvorofte han saae sig forkræffet og ængstelig om efter, om han ikke blev forfulgt. Ingen tænkte derpaa: thi Roverne, der bedømte Rodrigo efter sig selv, havde end ikke den ringeste Anelse om, at en saa høiligen fornærmet og til Undergang opoffret Mand skulde forraade dem og bevise sin Fiende en Tjeneste. De vare derfor muntre og ved godt Mod, og aabenbarede tilsidst Rodrigo deres hele Forhavende, deres listigen udkastede Plan til om Natten ved Stefanos Hjælp at trænge ind i Borgen,

dræbe Alle der, reent udplyndre den, og derpaa at vende med deres Bytte tilbage til Italien, hvor de haabede i deres Smuthuller imellem Bjergene, at være sikke for enhver Forfølgelse. De endte med den gjentagne Forsikkring, at han ogsaa skulde faae sin gode Andeel i Byttet, og ikke komme til at fortryde Vekjendtskabet med dem.

Alle disse Samtaler bleve førte, efterat Man havde ladet Moderen, Bedstefaderen og Bornene — thi Pietros Gravværelse anedes ikke — gaae til Sengs. Efter at Pietro havde løbet saa stærkt, at Sweden haglede ham ned ad Ansigtet, var han endeligen lykkelig kommen til Vorgen.

Den første Person, han blev vaer i Borggaarden, var Stefano, der betragtede ham med merke, mistroiske Blikke, og barskt spurgte ham, hvad han vilde her?

„Forraad mig ikke, Stefano!“ hvidskede den snilde Dreng til Roveren. „Den naadige Frue har bestilt mig herop i Skumringen, for at give mig en Almisse til Mine; men Borgherren maa ikke faae det at vide; thi I veed, hvordan han er; erfarede han de Belgjærninger, som hans Gemalinde hemmeligen beviser os, saa fratog han os vel ogsaa Gedevejorden, og jagede os ud af vor Hytte.“

„Ja saa!“ svarede Stefano ham med et affskyeligt Smil; „gaa kun, jeg skal ikke forraade Dig;

men vær forsigtig; thi traf Borgherren Dig her, saa det galt ud for Dig og Dine."

Pietro var hjerteleglad over at være sluppen saa godt fra Stefano, smuttede hurtigt ind i Borgen, og mødte Junkeren, som han med bønlig Tone bad om øieblikkelig at føre sig til hans Moder.

"Stakkels Dreng!" sagde Junkeren medlidende, "nu have I vel atter intet Brød i jer Hytte? Der, tag!" — han gav ham nogle Skillinger — "tag dem, og bed Gud, at han vil formilde min Faders Hjerte!"

"Det er ikke derom; jeg har vigtigere Ting at melde," stønnede Pietro, der endnu var stakaandet, "og jeg beder Dem, naadige Junker, at ledsage mig til Deres Fru Moder, da det, som jeg har at melde hende, ogsaa angaaer Dem og alle Borgens Beboere, som blive trueede af den største Fare."

Junkeren førte ham nu ind til sin Moder, og her foretog Pietro Ord for Ord, hvad hans Bedstefader havde paalagt ham, saa at Alt blev ret tydeligt for Junkeren og Fruen.

"Jeg iler strax afsted for at bemægtige mig ved Hjælp af nogle Tjenere Forræderen Stefano," sagde Junkeren, "og underret De imidlertid, kjære Moder, Fader om hele den afskyelige Plan, for at vi i Forening kunne træffe de fornødne Forholdsregler."

Med disse Ord bortffjernede han sig, og allerede nogle Minuter efter hørte Man Skud i Borggaarden,

hvor Stefano værgede sig fortvivlet mod Junkeren og Tjenerne, der søgte at tage ham til Fange, og ogsaa snart overvældede ham. Roveren havde naturligviis hemmeligt forsynet sig med Vaaben, og skød med en Pistol efter Junkeren, da denne befalede Tjenerne at bemægtige sig ham; dog Skuddet traf ham lykkeligviis ikke; Man kastede Stefano til Jorden, bandt ham, og satte ham i et Fængsel, hvorfra han, bunden paa Hænder og Fodder, ikke kunde befrie sig. Derpaa spingede Junkeren, der var en meget besindig og bestemt Yngling, sig paa sin bedste Hest, og red i fuld Galop over til Arco, hvor han bad Commandanten vieblikkeligt at sende i al Stilhed 50 Mand af sine bedste Soldater op til Borgen, idet han tilige underrettede ham om Hensigten deraf.

Alt Dette blev udført saa godt og saa hastigt, at Soldaterne stode een Time for Midnat opstillede i Række og Geled i Borggaarden, dog i en mørk Nøg af samme, saaledes at Roverne ikke strax ved Indtrædelsen kunde see dem. Andre 50 Mand begave sig under Anførsel af selve Commandanten paa Veien til Bjerget, for at affjære Roverne, der muligen vilde undslye, Tilbagetoget, idet Man udenfra omringede Borgen. Saaledes var Alt vel forberedt til at modtage Roverne, og deres Time havde flaaet.

5.

Himmelen var henimod Aften bleven tæt overtrukken med Regnskyer, og Natten var derfor saa mørk, som den sjældent pleier at være paa denne Aarstid. Imidlertid foruroligede dette ikke Røverne, da de havde i Rodrigo en erfaren Vejviser, der kjendte nøie enhver Sti i Bjergene. Man spottede meget mere over Pandolfo, der, ellers saa modig, dog denne Aften yttrede, at han var ganske underlig tilmode, og at han hellere ønskede, at Man ikkke havde foretaget sig dette Boveskud, da det kunde koste dem Livet.

Banden bestod nu af flere end tyve Mand, der vare bevæbnede fra Top til Taa, og tilstrækkeligt forsynede med Patroner. Kloffen slog netop Elleve, da Man begav sig paa Veien under Rodrigos Anførsel.

Jeg behøver vel ikke at beskrive Gder, hvorledes Rodrigo var tilmode; thi om maaskee hans Pietro nu ikke havde kunnet udføre Budskabet? om Man nu slet ikke havde indladt ham i Borgen? hvorledes vilde det da gaae? Alle disse Tanker og Betymlinger gjenkrydsede hans Hjerne, og havde Natten ikke skjult hans Ansigt for Røvernes Blikke, saa vilde vistnok Udtrykket i dette have forraadet ham.

Man skred imidlertid saa stille, som muligt, igien-

nem Dalen, derpaa over Bjergryggen, som førte til Borgen, og endeligen naaede Man denne. Dyb Tausked her skede rundt omkring, kun hvidskede Pandolfo til vor Rodrigo:

„Bank sagte paa Porten og træd først ind, naar Stefano aabner den fra inden af; vi Andre følge da efter Dig!”

Rodrigo, for hvem der intet Andet var at gjøre end at adlyde, gjorde, hvad der var ham befalet, og i samme Dieblif aabnedes en liden Sidedør, der var anbragt ved Siden af Hovedindgangen og tjente til Indgang for Fodgængerne.

„Kom kun, Alt er i Orden,” hvidskede en Stemme — det var, som Man siden erfarede, den modige Junkers — til Røverne, der trængte ind efter Rodrigo. Men neppe var den sidste Mand traadt indenfor, før den formeentlige Stefano dreiede Nøglen om, kastede den over Porten og flygtede med det Raab:

„Til Hjælp, Venner! Mod Røverne!”

Disse stode et Dieblif som bedøvede; men derpaa oploftede de et frygteligt Skrig: „Førræderi! Førræderi! Lader Førrædderen Rodrigo ikke undslippe! Hug ham ned!”

Men Rodrigo, hvem Nandsnærværelsen ikke havde forladt, var fulgt efter den bortflygtende Junker, der havde begivet sig til de i Borggaarden opstillede Sol-

dater, for redeligt at dele enhver Fare med disse brave Folk.

Striden var frygtelig, og Roverne værgede sig som Fortvivlede, men maatte tilsidst bukke under for Overmagten. De trak sig fægtende tilbage til Hovedporten, brøde den op, og søgte at undslippe; men bleve her modtagne af den anden Afdeling Soldater, der ikke lod en Gæste undslippe, og førte de Tilbageblevne af Vanden — Halvdelen var bleven paa Balpladsen — fangne til Arco, hvor Man kastede dem i et stærkt Fængsel og bevogtede dem strængt.

„Hvor er I, Rodrigo, vor Redningsmand!“
udraabte nu den tappre Junker, da Alt var tilende; men Ingen svarede ham.

Man ilede nu til med Fakler fra Borgen, og giennemføjte Balpladsen; ti Rovere laae enten allerede døde eller døende i Borggaarden, og ogsaa mange Soldater vare blevne saarede, dog ikke dødeligt. — Ved noiere Eftersøgen opdagede Man endeligen ogsaa Rodrigo, der, truffen af en fjendtlig Kugle, var bleven afmægtig formedelst det meget Blod, han havde mistet, og laa som død i en Krog af Gaarden; det var Pietro, der var forbleven paa Slottet, som fandt sin Fader saaledes, og hans Jammerkrig kaldte de Andre hen til Stedet, hvor han laa knælende ved Siden af sin Fader. Man bar Rodrigo ind paa Slottet, forbandt hans Saar og søgte paa enhver mulig

Maade at kalde ham tillive, hvilket ogsaa tilsidst lykkedes. Svo kan vel beskrive Pietro's Glæde, da hans elskede Fader aabnede sine Dine, og ved Tegn tilkjendegav at han gjenkiendte ham.

„Opsøg din Moder, dine Sødskende og din Bedstefader i Hulen, og forkynd dem, at Alt er gaaet godt,” sagde Rodrigo med ganske mat Stemme, og Pietro adlød strax, uagtet det endnu ikke var begyndt at grye ad Dag.

Paa den ellers saa haardhjertede, gjerrige Borgherre havde denne Tildragelse imidlertid gjort et saa dybt Indtryk, at han begyndte at spore Samvittighedens Mindelser i sit Indre, og med Gru og Rædsel skuede tilbage paa sit tidligere Liv. Hvorledes han af skjændig Gjerrighed havde berøvet en Mand hans Smule Brød, en Mand, der ikke blot havde tjent ham i saa mange Aar tro og dælsfrit, men som endogsaa ved denne Leilighed havde udvist en Udelmodighed, Man kun sjældent finder Mage til? Og hvad skulde der være blevet af ham og hans, hvad af hans opdyngede Skatte, naar Rodrigo havde havt et mindre ædelt og høimodigt Hjerte, og havde hengivet sig til en lav Hævngjerrigheds Tilskyndelser? Han ræddedes blot ved at tænke derpaa.

Første Gang i hans Liv, efter hans Vorneaar, stode hans Dine fulde af hede Taarer; hans Hjerte

var sonderknaust, og i Følelsen af sin Brøde fastede han sig paa Knæ og udgjød sit Hjerte i oprigtig Anger for Gud, idet han tillige lovede, i Fremtiden at blive et ganske andet Menneske og at opfylde sin himmelske Faders Villie.

Junkeren havde imidlertid sendt Bud efter en Chirurg, og hans Søstre bare den ømmeste Omfarg for Rodrigues Pleie, hvis Tilstand ved det tabte Blod vistnok var betænkelig. Ogsaa Fruen veg neppe fra sin Redningsmand Pleie, hvis Død vilde have bedrovet hende paa det Inderligste for Resten af hendes Liv. Den fra Arco hentede Læge beroligede hende imidlertid, idet han gav hende den Forfikkring, at der ved behørig Pleie og Omhu ikke var at frygte for Rodrigues Liv, da Roverens Kugle ikke havde beskadiget nogen ædel Deel.

Ogsaa Borgherren havde indfundet sig i det Bærelse, hvorhen Man havde bragt den Saarede, og til Alles Forundring hørte Man ham sige med bevæget Stemme disse Ord til Lægen:

„Red mig denne Mand, og forlang derfor, hvad De selv vil!”

6.

Rodrigo, den ædelmodige Rodrigo kom sig virkeligen, og hans Familie var heller ikke nogen Ulykke tilfødt, da Man havde været saa heldig at fange

hele Røverbanden og drage den til velfortjent Afstraffelse; thi var kun et eneste af disse frygtelige Mennesker undsluppet, saa vilde hans Hævingierrighed ikke have hvilet, førend han havde stryket dem i Fordærvelse, som han ansaae for Forrædere, nagtet de kun havde opfyldt deres Pligt ved at tilintetgjøre Røvernes affkyelige Forehavende.

Da Rodrigo nu ganske var kommen sig, hvervel han endnu var noget bleg og mat, kaldte Borgherren ham til sig, tog ham i Haanden, hvilket han endnu aldrig havde gjort, og sagde med rørt Stemme til ham:

„At jeg endnu lever, at Mine ikke fandt en beklagelsesværdig Død, at jeg endnu kan glæde mig ved alle de Gøder, som Himmelen har tildeelt mig, det har jeg alene Eder at takke for, brave, ædelmodige Mand! og Gud veed, hvor bittert jeg alt har angret min tidligere Uretfærdighed imod Eder. Dog, det skal ikke blive ved denne Anger alene; men jeg vil ogsaa søge at godtgjøre Eder, hvad jeg er Eder skyldig. Saa modtag da, til Løn for Eders Uædelmodighed og til Beviis paa min Taknemmelighed, den Hytte, I hidindtil har beboet, i bestandig Eie, og desuden 50 af de Gøder, som Eders Born hidtil have vogtet, ligesom ogsaa 12 af mine bedste Køer, som I kan udsøge Eder af den hele Hjord, der, uden at I skal svare mig eller mine Arvinger

nogen Afgift derfor, kunne græsse frit paa mine Bjerge. Derved vil I blive istand til at erhverve Eder en liden Formue, som Ingen vil unde Eder bedre, end jeg, der for stedsse vil sole mig Eder takskyldig, og aldrig forglemme, hvad I har gjort for mig."

Rodrigo troede, at han drømte, da han hørte sin ellers saa strænge, gjerrige og ubarmhjertige Herre tale saaledes; men denne rakte ham med synlig Bevægelse endnu engang Haanden, og skyndte sig derpaa iilsomst bort, for ikke at blive beskæmmet ved en Mands Tak, hvem han, de nu beviste Belgjeringer uagtet, var saa heiligen forbunden.

Rodrigo tiltraadte nu, efter at have taget Afsked fra Fruen og hendes Børn, Tilbageveien til sin Hytte, som han ikke havde seet i hele sex Uger; thi saa længe havde han maattet opholde sig paa Slottet for sit Saars Skyld. Hvor forbausedes den brave Mand, da han saae paa det Sted, hvor hans elendige, faldefærdige Hytte havde staaet, en ny, rummelig Bolig og ved Siden deraf to Stalde. Han troede atter at drømme eller at være gaaen feil; men snart traadte hans troe Hustru, hans gode Fader og hans Børn ham imøde, og sagde ham, at det nye Huus, tilligemed Alt, hvad der fandtes deri, var foræret ham af Borgherren; og at der saaledes var gjort Ende paa al deres Nød.

Man kan forestille sig den brave Rodrigo's Forundring og Glæde, forestille sig, hvorledes han, den Gudsfrygtige, takkede Gud for sin Lykke.

I det nye, rummelige Huus, som Man under hans Sygdom, ved Hjælp af mange Arbeidere fra Arco, saa hurtigt havde opført, manglede det ikke paa nogen Bequemmelighed for Livet; thi for dette havde Borgfruen og hendes Børn draget Omsorg; Alt var nyt, og, om end ikke kostbarere, end det passede sig for Beboernes Stand, dog beqvemt og tilstrækkeligt for alle Landlivets Fornødenheder; ja, Rodrigo saae sig nu pludseligen sat i Besiddelse af Ting, som han forhen havde anseet for Overdaadighedsartikler, og derfor aldrig haabet at komme i Besiddelse deraf.

Den følgende Dag besøgte Borgherren med sin Familie de Lykkelige i deres nye, smukke Bolig, og Alle vare opfyldte med Glæde over den lykkelige Forandring, der var foregaaen i disse brave Folks Skjæbne.

Borgherren folte første Gang i sit Liv den Fryd, at have gjort vel og troligen opfyldt sin Pligt, og denne syntes ham saa sød, at han fast besluttede for Fremtiden ret ofte at forskaffe sig den. Han blev virkelig ogsaa et ganske andet Menneske, og hans Familie elskede ham nu ligesaa meget, som den før havde frygtet ham.

Saaledes høstede altsaa Rodrigo allerede her i Livet Løn for sin Høimodighed. Jeg behøver vel ikke at sige Eder, at fra nu af var Sorgen i Huset i Dalen — thi istedetfor Hytten stod der nu et smukt Huus — en Gæst, som Man ikke mere husede, og at Dyd, Gudsfrygt, Flittighed og Orden endnu, som før, havde fæstet Bolig hos denne dydige Familie.

V.

Dumhed og Uvidenhed.

En Fortælling.

1.

Henrik, Augusta, Wilhelm og Aurelia vare Navnene paa en rig Godseiers fire Børn. Da denne var en meget forstandig Mand, ansaae han Kundskaber for de eneste Skatte, der ikke kunne berøves Menneffene, og som sikkert engang ville rigeligen forrente sig; han lod derfor sine Børn undervise med megen Omhu. Henrik og Wilhelm havde saaledes en meget dygtig Høymester, der underviste dem i mange Gjenstande, og Augusta og Aurelia havde en Gouvernante, der ved sine Kundskaber ogsaa var istand til tilstrækkeligen at undervise sine Elever. Disse fire Børn lærte altsaa Meget, og de vidste ogsaa, hvad der ofte er Tilfældet med Børn, at gjøre sig dygtigt til af deres Kundskaber.

Paa een af Godsets Parcelgaarde levede Godseieren, Herr Stelling's Schweiger med sin Kone og to Børn, Peter og Marie, og da disse Folk vare særdeles brave og rettskafne, og deres Børn, langtfra at være uopdragne, meget mere vare tem-

melig dannede af Landsbybørn at være, maatte Godseierens Børn gjerne omgaaes og lege med dem, hvilket ikke sjældent var Tilfældet, da det manglede dem paa andet Selskab.

Naturligvis bleve Peter og Marie opdragne paa en ganske anden Maade, end Henrik og hans Søstre, da de vare bestemte til engang i Tiden at træde ind i deres Forældres Stilling, og, endskiøndt Forældrene dagligen lode dem begge gaae i Landsbyskolen, lærte de dog der intet Andet, end at læse, skrive, regne og „Guds Ord“ — saaledes kaldte deres Forældre Religionsunderviisningen; — og Marie desforuden at sye og strikke, som det passede sig for en Pige.

Nu fandt Henrik, der vel var en god, men desuagtet noget forfængelig Dreng, en stor Fornøielse i at prale med sin store Værdom for Peter og Marie, i hvilken Hensigt han undertiden forelagde dem Spørgsmaal af Jordbeskrivelsen, Historien og Naturhistorien, som de stakkels Børn aldeles ikke kunde besvare, hvorfor han ogsaa kaldte dem „dumme,“ og meente, at det dog var Skade, at de vare saadanne dumme Børn, der f. Ex. ikke engang vidste, at Jorden var rund og kugledannet; men haardnakkent paaastode, at den var flad, som en Tallerken — den runde Stikkelse indrommede de dog, — thi ellers maatte jo Menneffene falde ned fra den? hvorledes det forholdt sig med Solen, Maanen og Næstiderne, derom vidste

de nu aldeles Intet, og meente, at Foraaret kom, fordi der stod i deres Almanak: „Foraaret begynder,” og ligeledes Sommer, Høst og Vinter. Da vilde Henrik gjerne belære de stakkels Uvidende, og gjorde sig al tænkelig Umage dermed; men, imedens han talte som en Professor, svævede hans Tilhøreres Blikke allevegne omkring, og han saa af deres Miner, at de Intet havde fattet af det, han i sit Ansigts Sveed havde foredraget dem. Derfor kaldte han dem nu „dumme, meget dumme,” og begreb ikke, at hans Sødskende saa gjerne vilde lege med dem, hvad han, som den Ældste, for længe siden havde ophørt med.

Men de tre Andre legede hjertelig gjerne med Peter og Marie, fordi disse ikke alene vare søielige og beskedne, men ogsaa opvakte og opførte sig anstændigt under Lege. Saaledes lod Peter f. Ex. ved „Boldspillet” næsten aldrig Bolden falde; saaledes var Marie ved „Byttegaarde” stedse den snildeste; saaledes kunde Ingen indhente dem i Lobet, Ingen komme dem nær i at klattre og springe; saaledes fik de stedse, naar de medede i Bækken, de fleste Fisk, og, naar de i Høsten lagde Doner for Kramsfuglene og satte Faldbure for Spurve, vare altid deres Doner de bedste, og deres Bure sloge lettest i, naar en graadig Spurv vovede sig derind. Om Sommeren, naar Man ledte efter Jordbær i Skoven — hvad der altid

var en stor Glæde for Børnene — havde Peter og Marie deres Bidiekurve næsten stedsse to Gange fyldte, førend de Andre een Gang, hvilket kom af, at de altid vidste at finde de rette Pladse; kort — Henriks Sødskende omgikkes gjerne med dem, skiondt han kaldte dem dumme, og slet ikke kunde begribe, hvad Fornoielse de kunde have af deres Selskab, da de dog egentligt ikke kunde underholde sig med dem.

„Gi!“ svarede Aurelia ham da, „ved Begene ere de slet ikke saa dumme, og, naar Man taler med dem om, hvad de forstaae, saa ere de overhovedet det slet ikke.“

2.

Nu traf det sig engang, at Henrik, hvem Faderen havde foræret en Fuglebøsse, vilde gaae paa Jagt, da hans Broder, der havde forkjolet sig, ikke kunde ledsage ham. Der var da intet Andet tilbage for ham, end at indbyde Peter til at gaae med, og denne var, som stedsse, ogsaa villig dertil, ja lovede endogsaa Henrik, at vise ham de Steder, hvor de fleste Snep- per opholdt sig, og han holdt Ord.

Henrik havde aldrig i sit Liv havt en saa fornøielig Dag, som denne; Peter var Opmærksomheden selv, og, da Henrik endeligen var hørt op med at tale med ham om lærde Sager, saa underholdt han sig ogsaa ret godt med ham. Peter kunde nævne ham et-

hvert. Slags Træ i Skoven, kjendte en heel Deel Planter, og den Nytte, Man kunde have af dem; han forstod af Fuglenes Sang at bestemme, til hvilken Art de horte, han beskrev deres Reders Dannelselse, Eggenes Farve og Form, vidste, i hvor lang Tid de udruges; han kunde noie kjende de Steder, hvor en Hare havde havt sit Natteleie; kort, han morede Henrik saa godt, at Timerne saa hastigen gik for ham, som de sjældent pleiede det, og derhos var han ogsaa heldig i sine Skud, hvilket naturligtvis forøgede hans glade Stemning.

Endeligen maatte Man tænke paa Hjemveien, hvad Peter især trængte paa, da der viste sig paa den nederste Rand af Horizonten en liden, neppe bemærkelig hvid Sky, som Peter erklærede for en Tordensky.

Den Syge, at belære, yttrede sig nu atter hos Henrik, og han spurgte Peter, om han vidste, hvad en Sky var.

„Oh ja,” svarede Peter raskt, „det er en Ting, hvoraf der kommer Regn, Torden eller Blæst.”

„Og Du veed intet videre om Skyerne?” spurgte Henrik ham med Forundring.

„Nei! Jo dog! Saadanne Skyer kunne løbe uhyre hurtigt; de maae altsaa have fire Been,” svarede Peter; „see kun, Morsso Henrik! hvorledes den lille, hvide Sky dernede ved Horizonten vel allerede

har gjort ti Skridt, medens vi have talt om Skyer, og, hvis vi ikke gaae til, ville vi faae Torden og Regn over Hovedet."

Henrik rystede betænkeligt med sit vise Hoved over den stakkels Peters Dumhed, som gav Skyerne Fodder, og talte om Skridt, som de skulde gjøre, og, at denne lille, hvide Sky endogsaa skulde kunne blive farlig for dem, det kunde han nu slet ikke indsee. Han blev derfor ved at gaae langsomt, som før, fordi han allerede var noget træet, og udlo Peter for hans Ungsteligheid.

Imidlertid kom Skyen stedse nærmere; en frisk Vind reiste sig, og drev i en Hast andre Skyer frem, der snart overdroge den hidtil saa klare Himmel; stedse lydeligere blæste Vinden, som endeligen gik over til en Storm, der boiede Egetræernes Toppe, og det varede ikke længe, saa lød det: Krak! Krak! og store, tunge Regndraaber faldt, i Begyndelsen vel enkeltviis, fra den stormende, fremadbrevede Skymasse.

"Der have vi det!" sagde Peter. "Nu maae vi udholde Uveiret midt paa den aabne Mark."

"Du har dog havt Ret med din Spaadom," sagde Henrik noget beskæmmet og mismodig; "men hvad gjøre vi nu? Vi have endnu en halv Mil hjem; intet Træ, ingen Busk er i Nærheden; vi ville blive aldeles gjennemblødte."

"Oh, dermed har det ingen Nød," svarede Pe-

ter, der havde seet sig om til alle Sider: „der er til
Eykke Faders Koer; de skulde nok holde os tørre.”

„Koerne holde os tørre?” spurgte Henrik mis-
troisk.

„Bistnok” forsikkrede Peter. „Saaledes bærer
jeg mig stedse ad, naar jeg i Regnveir opholder mig
paa Marken, og ikke vil have mit Skind gjennem-
blødt.”

De vare nu komne nær hen til Sjorden, og
Henrik saae, hvorledes Koerne fra alle Sider løbe
sammen, og trængte sig tæt op til hverandre; men
Peter krob behændigt ind imellem Benene paa de yder-
ste Koer, og lagde sig ned paa Jorden under en me-
get fed, stor Ko af denne Samling af Koer, saa at
dette Dyr tjente ham ligesom til en levende Para-
ply. Han opfordrede Henrik til at følge sit Grem-
pel, og denne var ikke seen, da han nu ret vel ind-
saae, hvorledes Koerne kunde yde Beskyttelse mod
den stedse heftigere Regn; virkelig laae de ogsaa
under denne Ko-Borg ligesaa trygge som i en Stue;
ogsaa beskyttede Henrik paa denne Maade, hvad der
især laa ham paa Hjertet, Laasen paa Bøssen og
Fænghullet imod Regnen.

De havde ikke sidet der ret længe, før Henrik
saae Peter gjøre et ganske besynderligt Experiment,
idet denne malkede sig Mælk i Munden af den
Koes Iver, under hvilken han laa.

„Hvad gjør Du der, Peter?“ spurgte Henrik atter med Forundring.

„Jeg er tørstig, og drikker,“ svarede Peter, uden at lade sig forstyrre.

„Smager Mælken da godt?“ spurgte Henrik igjen.

„Fortræffeligt“ var Svaret; „har De ikke ogsaa Lyst til at forsøge det?“

Henrik, der vel sølte Tørst, men hidtil ikke havde vovet at stille den af en af de Bække og Kilder, som de vare komne forbi paa deres Jagt, fordi han vidste, hvor farlig en kold Drik var, naar Man var varm, lod sig ikke længe nøde, og Peter malkede ham den velsmagende, lunkne Mælk saa længe i Munden, indtil han udraabte: „Oh, det er nok!“ Men fortræffeligt havde Lædskedrikken smagt ham, og han takkede Peter hjerteligt for den forskaffede Bedrøvelse.

Endeligen var Uveiret gaaet over; det tordnede endnu kun langt borte; Regndraaberne begyndte nu atter kun at falde enkeltviis, og horte snart aldeles op. Køerne løbe nu fra hverandre, for atter at gaae til deres Græsgange, og vore to Jægere stode der saa tørre, som de kunde ønske sig.

„Hør, Peter,“ sagde nu Henrik, „Du er dog ikke saa dum, som jeg har troet, uagtet Du anseer Jorden for at være saa flad som en Tallerken, og

troer om Skyerne, at de have Fodder til at løbe med."

"Oh," svarede Peter beskedent, "jeg veed nok, at jeg i Sammenligning med Dem er en ret dum Dreng; men hvorfra skulde jeg vel ogsaa tage min Lærdom, da jeg ikke nyder saa god en Underviisning som De?"

Under saadanne Samtaler vare de komne i Nærheden af en Landsby, hvilken de maatte gaae igjennem, for at komme til Godset, og her kom de i en ny Forlegenhed. Fra en Vondegaard kom nemlig to til tre store Hunde farende ud imod dem, og gjorde alvorlige Miner til at ville bide dem i deres Fodder og Klæder, idet de med frygtelig Gjoven og opspilet Gab fore løs paa dem. Vel brugte Henrik sin Bøsse imod dem, istedetfor en Stok; men Peter tilraabte ham: "Det kan ikke hjælpe, Mossio Henrik, og vil kun gjøre Hundene mere rasende; men jeg skal snart skaffe dem bort og bringe dem til Rolighed."

Med disse Ord tog han sin sorte Hat af Hovedet, og holdt den i Skyggen imellem Tænderne, bukkede sig dybt ned, og nærmede sig usforsærdet de rasende Dyr. Disse stak Halsen øieblikkeligt imellem Benene, hylede ynkeligen, og toge snart Flugten, seende sig kun fra Tid til anden frygtsomt om, idet de uden Ophør fortsatte deres Flugt, da de endnu be-

standigt saae Peter i boiet Stilling med Hatten i Munden, indtil de endeligen ganske vare forsvundne vore Jægere af Synne.

„Du er vel tilfjeldt, skulde vi see, en Heremester?“ sagde Henrik til sin Vedsager, idet de nu uforstyrret fortsatte deres Vandring.

„Hvorledes mener De det, Møjsso Henrik?“ spurgte Peter, fuld af Forundring.

„Nu har Du jo nylig heret Hundene bort, Peter?“

„Oh, er det det, De mener? Men det er intet Hereri; det forstaaer enhver Bonde ligesaa godt som jeg. De meest glubste Hunde løbe bort, naar de see et Menneske med en Hat i Munden komme imod dem.“

„Det er dog besynderligt!“ yttrede Henrik.

„Jeg forklarer mig det saaledes,“ svarede Peter; „Hundene, der ingen Fornuft og Eftertanke have, troe at see eet eller andet Uhyre for sig, naar et Menneske paa denne Maade forandrer sit Udseende, blive bange og løbe deres Vej. — Mig i det Mindste har dette Experiment aldrig ladet i Stikken, og de fattige Haandværksvende, der maae vandre fra Landsby til Landsby, for at tiltigge sig et Stykke Brød, en Drif Mælk eller nogle Skillinger, naar de intet Arbejde kunne faae, bære sig saaledes ad; de stode jo ellers i Fare for at blive sonderrevne af de

rasende Hunde, af hvilke Man næsten i enhver By finder nogle ”

„Der har jeg nu i Dag lært tre Ting af Dig, kjære Peter,” sagde Henrik, „og, havde Du ikke været min Vedsager, vilde det venteligen være gaaet mig galt.”

Endeligen kom de hjem. Henriks Moder var ikke lidet forundret over at see Henrik ganske tør, da hun dog tit havde flaget over, at han ikke vilde have en eneste tør Traad paa sig, naar han kom hjem.

3.

Efter denne Jagttour havde Henrik ordentligen fattet Respect for Peter, og kaldte ham nu ikke, som før, „den dumme Dreng.” Han omgikkes ham nu oftere, og lærte ved Fiskningen, Jagten o. s. v. af ham mange smaa Kunstgreb, der vel ellers vilde være blevne ham ubekjendte. Saaledes strøede Peter f. Ex., naar de fiskede i den meget fiskerige Aa, først en Mængde smaa Brødkrummer i Vandet, for at lokke de hungrige Fisk hen til Stedet, og saa bede de sikkert paa Brødfuglen, der sad paa Krogen, og, vips! saa havde han fanget en. De graadige, rovgjerrige Gedder skød han enten tilføde i Vandet med en Pistol, naar de havde vovet sig op til Bredden, eller han fangede dem paa en meget sundrig Maade. Han havde nemlig udskaaet sig af Kork en liden

Fisk, som han lod sin Søster Marie overtrække med et Stykke hoirodt Tøi; men paa begge Sider af Fisken havde han anbragt en smal Sølsstribbe, saa at hans kunstige Fisk i nogen Afstand lignede meget en naturlig. Denne Løffemad — Gedderne nære sig, som bekendt, af andre Fisk — fæstede han paa sin Geddekrog, og stillede Foddlet saaledes, at Madingen ikke naaede ned til Bunden af Aaen, men svømmede frem og tilbage, som en virkelig Fisk, i det klare Vand, hvilket blev bevirket ved Strømmen i Aaen. Saae en Gedde den formeentlige Fisk svømme, saa snappede den efter Løffemaden, og hængte paa Krogen, hvorpaa Peter raskt trak den op. Dette Experiment lykkedes meget ofte, og de herligste Gedder fangedes paa denne Maade ved Løffemaden for deres egen Graadighed.

Alt Dette morede nu Børnene meget, endogsaa Henrik, og han gjorde sine noisommere Sødskende ikke længere nogen Vebreidelse for, at de omgikkes og legede med „de dumme Børn” fra Parcelgaarden. Men han skulde snart igjen faae Anledning til endnu mere at beundre Peters naturlige Forstand, og lade denne vederfares fuldkommen Ret.

En Søndag-Eftermiddag legede Børnene „Tag-fat” i Engen, og Peter og Marie deeltog i denne Fornøjelse, da Legen gaaer saa meget bedre, jo Flere der deeltage i den. Pludselig blev den almindelige

Glæde afbrudt paa en skræffelig Maade, idet en gal Tyr havde revet sig løs fra sin Kjede, og i fuld Fart, med nedsænket Hoved og forfærdelig Brolen kom ansættende gjennem det aabentstaaende Led ud paa Engen. Bornene floi strax ved dette Syn med ængstelige Skrig, hver til sin Side; thi alle indsaae de den overhængende Fare; Ingen beholdt sin Vlandsnærværelse uden Peter, Ingen viste saa meget Mod, saa megen Fatning og Selvopoffrelse, som han.

Henrik, der stod Tyren nærmest, da den kom løbende ind paa den fra alle Sider tæt indhegnede Eng, blev isærdelesshed forfulgt af den, og vilde vel være bleven uden Redning dens Bytte, hvis ikke Peter, der strax indsaae hans Fare, havde taget sit røde Tørklæde op af Lommen og svinget det med hoi Skrigen foran Tyren. Dyret oinede ikke saasnart den det saa forhadte røde Farve, førend det standsede med at forfølge Henrik, styrtede sig hen imod Peter, der endnu stedse, svingende sit Tørklæde, raabte næsten aandelos til de Andre:

„Ud af Ledet, og lukker det til!”

Bornene gjorde, hvad han sagde, uden i deres Angst at tænke paa, hvor uædelmodigt det var, at lade deres Redningsmand alene i Stikken; men til Eftertanke havde Ingen Tid i denne forfærdelige Stilling, og ved denne Leilighed gif det til, som ved

et Skibbrud, hvor Enhver, kun betænkt paa sin egen Redning, lidet bekymrer sig om sin Sidemand.

Børnene naaede lykkeligen Vedet, og Henrik havde dog endnu den Betænkning at lukke det i efter sig og de Andre, saaat Peter nu befandt sig alene paa Engen med Tyren, men de øvrige Fem vare udenfor og reddede. Først nu kom de til Gftertanke, og med Gysen saae de deres ædelmodige Legebroders Færd paa Engen; de skrege af Angst, de græd, de vrede fortvivlelsesfulde deres Hænder; men hjælpe den stakkels Peter kunde de ikke; vel blev Henrik staaende ved Vedet, for at lade ham komme igjennem, om det skulde lykkes ham at komme til dem.

Peter løb imidlertid, endnu stedse svingende sit røde Tørklæde, snart hist, snart her, men altid nærmere og nærmere det frelsende Ved, idet han gjorde mangfoldige behændige Vendinger, der vilde have gjort selv en Banderillero *) ved de spanske Tyrefægtninger megen Vre. Endeligen var han kommen nær hen til Vedet og de skjælvende Børn; dog Tyren var ikke mere end fire Skridt fjernet fra ham, og Alle troede Peter uden Redning fortabt. Men han selv havde

*) Banderillos kaldes Fægterne tilfods, der ved Spaniernes grusomme Tyrefægtninger løbe om paa Coliseo de los Toros med blodrøde Faner, og søge endmere at opflamme de stakkels, hidsede Dyr's Raseri.

ikke tabt Haabet, og lod, idet han tillige gjorde et Sidespring, sit røde Torklæde pludseligen flyve; Thyren styrtede løs paa det, i den Tanke at gribe sin Modstander, og løb vel en tyve Skridt efter det slagrende Torklæde. Dette var Diebliffet til at redde sig. Peter smuttede igjennem det lidet aabnede Løb, Man bandt det atter til, og alle græd af Glæde, da ogsaa Peter stod velbeholden midt imellem dem, og tørrede sig Angestens Sved af sin brune Pande.

Man kan let forestille sig, hvorlænge der endnu blev talt om denne Begivenhed, med hvilke Lovtaler Peter blev overvældet af Store og Smaa ei alene for sin Udelmodighed, men ogsaa for sin Nærsværrelse, og hvorledes Alle ilede med at gjøre ham Foræringer; ja, Henrik tilbød sit Livs Frelser — thi som saadan maatte han betragte Peter — i sin Hjertensglæde og i Følelsen af sin Taknemmelighed sit Solvuhr i Foræring, da han var overbevist om, at hans Fader vistnok vilde billige det. Men Peter afflog standhaftigen denne Gave: „Saamegen Roes har jeg jo slet ikke fortjent, og De maa dog endeligt ikke tale mere om denne Sag, der jo er ganske ubetydelig og naturlig, da jeg vel var den Eneste, der vidste, paa hvilken Maade Man kunde redde sig.”

Henrik folte fra denne Tid af et Slags Hoiagtelse for Peter, hvormed ogsaa snart forenede sig en

inderlig Hengivenhed, og aldrig kom de Ord: Peter er dog egentligen en dum Dreng," over hans Læber; meget mere angrede han bittert, at han nogensinde havde givet ham den Titel. Denne Anger yttrede han ogsaa engang for sin Lærer, og denne svarede ham:

"Du gjorde virkeligen Peter stor Uret, da Du holdt ham for dum, og endogsaa kaldte ham saaledes; han er blot uvidende."

"Er der da saa stor Forskjel mellem Dumhed og Uvidenhed?" spurgte Vilhelm ikke uden nogen Forundring, da han just var tilstede ved denne Samtale.

"Ja, den allerstørste," svarede Læreren. "Dum er den, der mangler naturlig Forstand, dum den, Naturen ligesom har forsømt, saaat han ikke engang formaaer at begribe de simpleste Ting. Uvidende er derimod den, der Intet har lært; det være nu en Folge enten af hans egen Dovenskab eller af trængende Omstændigheder, hvilket Sidste f. Ex. er Tilfældet med vor Peter, der blot har nydt en meget indskrænket Underviisning og om mange Ting ikke engang erholdt de sædvanligste Begreber. Men havde Man underviist ham, var han født under Omstændigheder, i hvilke Man havde kunnet ved Underviisning behørigen udviklet og understøttet hans naturlige Anlæg; saa kunde han maaskee være bleven en lærd

Mand, istedetfor at han nu er en i mange Ting uvidende Dreng."

Børnene fattede det meget godt, og vogtede sig i Fremtiden for at forverle Dumhed og Uvidenhed med hinanden; ogsaa viste Peter i den følgende Tid tilstrækkeligen, at han langt fra var en Dumrian, idet han blev en meget duelig og agtværdig Landmand, der bestyrede alle sine Anliggender med Forstand, Indsigt og Klogskab, uagtet han ikke kjendte synderligt til Jordbeskrivelse, Historie, Physik o. s. v., og folgelig var uvidende i mange Ting.

VI.

Leontine og Marie.

Eller:

Alt er ikke Ulykke, som synes det.

En Fortælling.

Journal of the

1840

of the

of the

The

1.

Der kunde vel neppe findes to hinanden mere ulige Søstre, end Leontine og Marie; heller ikke herseede der imellem dem den Enighed, ja ikke engang den hjertelige Hengivenhed, som sædvanligen findes hos Sødsfende, og som med Rette kan ventes af dem.

Leontine var, skjøndt eet Aar ældre end Søsteren Marie, dog langt livligere, hæftigere og fyrigere i sine Ønsker; hun adlød i Almindelighed kun Dieblifkets Tilskyndelser, og bekymrede sig sjældent eller aldrig om Fremtiden. Hendes Brødre, livsglade, endogsaa vel overgivne Dreng, holdt meget mere af hende, end af den alvorlige, stille, sindige Marie, der endogsaa tiltog sig at dable dem for en eller anden ubesindig Handling, og derfor af dem fik Titlen: Hovmesterinde, ja vel endogsaa Pedant, naar de bleve ret vrede, imedens den lystige Leontine var dem Gæt og Alt, hvem de betroede alle deres smaa Sorger, som de undertiden paadrog sig ved deres Overgivenhed. Ogsaa tog hun Deel i

alle deres Lege, flattrede, trods sine tretten Aar, lige saa godt som Brødrene, løb omkaps med dem, lod af og til med dem en Drage gaae op, ledsagede dem, naar de fiskede, og vilde endog gaae med dem paa Jagt, hvilket Forældrene dog frabade sig, da de holdt dette for altfor uqvindeligt.

At det ved saadanne Dvælseser just ikke stod sig synderligt godt med Leontines Toilette, og at mangen Rift i hendes fine Klæder hemmeligen maatte synes sammen, forstaaer sig af sig selv, saavel som at hendes Haar, istedetfor at sidde glat og ordentligt, mere lignede en Kragerede, og at hendes Loffer hængte i vild Uorden om Panden. Men hvad der ærgrede den alvorlige, sindige, mere qvindelige Marie meest, var den Tilstand, hvori Leontines Strømper befandt sig, hvis Farve ofte ikke var kjendelig, da hun med Blæde fulgte de bestøvlede Brødre gjennem hvert Morads, og ikke tog det just saa noie med, om Smudset ogsaa undertiden gik op over Skoene, og schatterede hendes hvide Bomuldsstrømper med Sort.

Alt Dette blev vel bemærket af den omhyggelige Moder, og ofte strængt dadlet; men, da Leontine var hjertensgod og derhos det muntreste, snurrigste Væsen af Verden, hvis pudseerlige Indfald ofte bragte hele Familien til at lee; da Brødrene, der næsten forgubede hende, i ethvert Tilfælde vare hendes vel-

talende Forsvarere og Advocater, saae Man igjennem Fingre med Meget hos hende, hvad Man ikke skulde have gjort, og Meget kom heller ikke til Moderens Kundskab, da Man saa meget som muligt skjulte for hende Uheldene med hendes Klæder, Strømper og Skoe, og hellere gjorde enhver Opoffrelse for hende, end bragte hende i Ulykke.

Brødrenes Bestræbelser for at spare hende for Ubehageligheder gik saa vidt, at, da Leontine engang havde sønderrevet en ny Kjole, som hun første Gang havde paa en Søndag, fra øverst til nederst, saa at hun selv blegnende erklærede: „Min Kjole er uden Redning!“ de af sig selv skode deres Lommepenge sammen, for hemmeligt at lade hende forfærdige en ganske ny Kjole af samme Tøi og Snit, for at hun ikke skulde faae Skjænd af sin Moder.

Medens nu Leontine nød Barndommens Glæder paa en for en Pige ei ganske passende Maade, satte den mere sindige, qvindelige Marie sin Glæde i ædlere Bestjæftigelser, og var ivrigt sysselsat med at erhverve sig en Mængde Kundskaber og Færdigheder, om hvilke Leontine til den Tid lidet eller aldeles ikke havde bekymret sig. Vel havde Naturen ikke vilst sig stedmoderlig imod hende i Henseende til Aand og Forstand, men meget mere forundt hende Fattestyne, Sukommelse, ja endogsaa Talenter; men hun tænkte ved sine Aandsbestjæftigelser kun paa Veg og For-

noielse, og jagede saa hurtigt med hine, for kun at blive færdig, imedens Marie anvendte enhver Umage og Anstrængelse for at gjøre sine Sager saa godt som muligt, og saaledes erhverve sig sine Læreres Tilfredshed, hvilken Leontine kun lidet bekymrede sig om.

Saaledes havde hun iblandt Andet stor Talent for Musik, og havde, efter Lærernes Forsikkring, skullet kunne bringe det vidt deri, naar hun blot havde anvendt større Flid; men skinnede Solen hende varmt og stærkt ind paa Moderne, imedens hun spillede, eller hørte hun sine Brødres Stemme i Haven, da var det forbi med hendes Flid; hun gienneblev et Par Stykker, og ilede saa afsted ned i Haven, for at lege med Brødrene eller spadserere i det kjære Sol-
skin; og saaledes gik det med Alt.

Marie derimod erhvervede sig ved sin usfortrødne Flid, der ikke understøttedes af saa fortrinlige Naturgaver, som Leontines, en Mængde nytrige Kundskaber, og blev desaaarsag beundret af alle sine Bekjendte, kun ikke af Leontine og hendes Brødre, der enten slet ikke brøde sig om hende, eller vel endogsaa drillede og spottede hende, især naar hun moraliserede for den overgivne Søster og formanede hende til Forbedring.

„Oh,” pleiede da Leontine at sige, „ikke alle Folk kunne være saa vise og lærde, som Du; men

der maa ogsaa være muntre Folk, for at det ikke skal see altfor bedrøveligt ud i Verden; og til disse hører jeg. Man er kun en Gang i Livet ung, og derfor vil jeg nyde min Ungdom; lærd kan jeg vel senere blive, naar jeg finder Smag deri; men Du vil ikke siden kunne blive saa fornøiet, som Du nu kunde være det, i Fald Du var fornuftig."

"Du tager meget feil," svarede Marie alvorligen, "naar Du troer senere at kunne indhente den forsømte Tid; thi, naaa Du ikke nu lærer Noget, naar Du nu tilbringer din Tid med Pæg og Nareri, vil Du heller ikke i Fremtiden kunne finde Smag i Kundskaber, og stedse forblive en uvidende Skabning."

"Jh, min Gud, Marie! Du taler jo som en Bog, som en Professor!" udraabte Leontine spottende. "Kun Skade, at Du ikke er et Mandsfolk; thi saa kunde Du ikke gaae glip af den første ledige Lærestol."

"Jeg siger det ikke af mig selv; men har læst det et eller andet Sted i en god Bog," svarede Marie, synligen krænket ved sin Søsters Spotten, "og da det behagede mig, har jeg bevaret det i min Huskommelse, og retter mig ogsaa derefter."

"Bliv kun saaledes ved, Jomfru Fornuftig," svarede Leontine: "men skaan mig for dine Straffetaler, Formaninger og Citeren af det, Du har læst i dine Bøger."

Med disse Ord hoppede hun afsted, nynnende paa en Sang.

Naturligviis bidroge saadanne Samtaler ikke til Sostrenes Samdrægtighed. Leontine troede, at hun ikke turde tilstaae Marie, som den Yngre, den Ret at hovmesterere hende, som hun kaldte det, og Marie, der mente det saa godt med sin Søster, følte ikke blot, at hun havde Ret, men følte sig endogsaa krænkets ved Leontines Spot, og bragtes endeligen til at holde hende for hjertelos og uforbederlig, hvis aarsag hun troede at maatte opgive Haabet om hende; hun lod hende derfor gaae sin egen Vej, og først nu var Forholdet imellem begge Søstrene ret flemt.

2.

Alt i længere Tid havde Leontines og Maries Forældre talt om at gjøre en Reise med deres Børn til en Ven, hvis Gods laa ti Mile fra dem, og opholde sig hos ham nogle Uger; men stedsse havde Herr Berns — saaledes hed Børnens Fader — vidtløftige Forretninger hidtil forhindret ham fra at tiltræde denne af dem Alle saa inderligt attraaede Reise. Da der nu indtraf en liden Standsning i Herr Berns Forretninger, forkyndte han Børnene med glad Mine, at Man nu endeligen skulde reise afsted, og det inden tre Dage: han havde allerede tilmeldt sin Ven deres nærforetaaende Ankomst.

Glæden var stor; thi, omendkjøndt Man i den smukke Narstid, det vil sige, fra Begyndelsen af For-
aaret til Enden af Høsten, beboede et net Lyststed,
saa laa dog dette meget nær ved Byen, hvor vor
Familie boede, fordi Faderens Forretninger ikke til-
lode ham noget fjernere Opholdssted, og Man havde
endnu ikke rigtigt Begreb om det egentlige Landliv,
og glædede sig derfor dobbelt til Reisen.

Men da denne kom saa uventet, og skulde gaae
saa snart for sig, havde Man naturligviis fuldt op
at bestille; især afpressede Leontines Toilette Mode-
ren mangt et Suk, fordi flere af hendes Kjoler vare
temmelig slette, andre, for at bruge Leontines Udtryk,
„uforbederlige,” og, hvad Strømperne angik,
for hvilke Pigebornene naturligviis ellers selv maatte
sørge, saa var et halvt Dusin smudsige, og Resten
ligeledes „uforbederlig.” Imidlertid hjalp den gode,
flittige, sparsommelige Marie sin Søster ud af denne
Forlegenhed, hvad hun saa meget snarere kunde
gjøre, som hendes flittige Hænder næsten aldrig vare
ledige, hvorfor hun ogsaa havde struffet sig en stor
Mængde Strømper, der endnu laae ubrugte i hendes
Commode og nu kom ret tilpas.

Ogsaa med Kraver, Baand, Freser o. s. v. kunde
og vilde Marie hjælpe, og paa de nye Kjoler til Leontine
syede den gode Pige saa ivrigt, som om hun selv havde

trængt til dem, saaat denne Forlegenhed snart var hævet, og Man kunde paffe ind.

Maries Godhed og Føielighed ved denne Leilighed kunde naturligviis ikke andet end gjøre et dybt Indtryk paa Leontines gode Hjerte, og denne kunde ikke afholde sig fra ret hjerteligt at omarme Marie, hvorved hun med Taarer i Øinene sagde:

„Du er dog den bedste Søster i Verden! Oh! Du er inderlig god, langt bedre end jeg!”

Men Marie smilede blidt ved Leontines Roes, hørvede den flittigt syende, for Leontine endnu beskæftigede Finger i Beiret, og sagde:

„Og Du er en lille Bildkat, men dog i Grunden en god Pige!”

„Hør, Marie,” sagde Leontine nu bønfoldende, men slet ikke fornærmet, „hold nu ingen Straffeprediken, nu kun ikke! Jeg er altfor fornøiet, og kunde af Glæde gaae ud af mit gode Skind. Siden efter, naar vi komme tilbage, skal Du for din Godhed, Du nu viser, have Lov til i et halvt Aar, hører Du? fulde sex Maanedes, een Gang dagligen at læse mig Terten, uden at jeg vil svare Dig Andet, end blot: pater peccavi — sige vore Brødre ikke saa, naar de tilstaae deres Forseelser?”

Marie tilnækkede med Hovedet sit Bisald, smilede ad den af Søsteren opsnappede latinske Phrase, og blev ved at sye.

Der herskede nu den skønneste Fred imellem Søstrene, og selv Brødrene saae med gunstigere Blikke, end sædvanligt, paa den philosophiske, men dog saa gode og søielige Marie; thi, havde hun ikke hjulpet til, saa maatte Leontine, deres lystige Leontine, være bleven hjemme; og da adieu plaisir!

Endeligen brød den tredie Morgen, den, Man saa længe havde seet imøde med Længsel, frem; Man stod op med Daggrø, klædte sig hurtigen paa, og spiste end hurtigere Frokost, hverpaa Drengene ilede ned i Stalden, for at anspore den noget langsomme og sene Kudsk, Johan, til den størst mulige Hurtighed, og begge Pigerne til Moderen, for at gaae hende tilhaande ved den sidste Indpakning.

Det varede heller ikke ret længe, før Johan kjørte med Reisevognen, paa hvilken Drengene alt havde taget Plads, frem for Døren; Rejsekufferten blev fastgjort med en Kjede bag paa Vognen, Faderen stoppede sin Rejsepibe, hjalp først Moderen, derpaa Døttrene ind i Vognen, og steg endeligen selv tilsidst ind; Døren lukkedes til, og Johan kjørte afsted.

„Hurra!“ raabte de muntre Drenge, svingende deres Raffetter, til Tjenestefolkene, der saae efter dem, og: „Hurra!“ raabte vor Leontine efter dem; afsted gik det i flyvende Fart.

Sjeldent havde Man oplevet en saa smuk, saa

klar Morgen, som denne; desuden var det paa den skjønneste Aarstid, henimod Pintse, at Man tiltraadte Reisen. Alle Marker og Enge dampede, altsom den gylde, varme Morgensol beskinne dem; Baarens Sangere, de glade Lærker, hævede sig jublende op i Luften overalt fra de grønne tilsaaede Marker; Gjøgen kulkede fra Træerne, og Bjordene sprang om paa Engene, som om de ogsaa havde Følelse for den skjønneste Morgen. Men snart, henimod Kl. 10, en Tid, som Landmændene ansee for bestemmende med Hensyn til Veirets Beskaffenhed paa den Dag, begyndte Solstraalerne at stikke, Fluerne at plage de stakkels Heste, saaat Johan, en berømt Veirprophet i Huset, vendte sig med betænkelig Mine om, og sagde:

„Jeg er bange for, Herre! at vi faae Regn; det seer ud dertil.”

„Oh, Du slemme Spaamand!” raabte Drengene, „vil Du maaskee gjøre os bange? See kun, hvor smukt Solen skinner! Hvorfra i al Verden skulde da Regnen komme?”

„Gjør Intet til Sagen, unge Herre,” svarede Johan med sin sædvanlige Rolighed; „Regn faae vi alligevel!”

Det var nu rigtignok ingen trøstelig Besked, og snart viste det sig, at Johan havde havt Ret, idet først en Mængde enkelte adspredte Skyer trak op, der endnu havde en hvid, gjennemsigtig Farve, men

snart bleve fortrængte af større, mørkere, som endelig først lode falde enkelte Draaber, men derpaa udgjode en dygtig Skylregn, saaat Man maatte tage Drengene ind med i Kaleschen, for at beskytte dem imod en fuldkommen Gjennemblødning, som de vilde have været udsatte for ved at sidde hos Johan.

Ved den stærke Regn bleve de hidtil ret gode Veie overmaade slette; overalt dannede sig Pytter, og Hestene havde stor Møie med at slæbe den just ikke lette Vogn frem. Man vilde gjerne taget ind et Sted, men Man var endnu en halv Mil fra den nærmeste Landsby, og maatte derfor kjøre videre i Regnen, for i det Mindste at naae denne.

Da knagede det pludseligt, Vognen hældede ganske til den ene Side, og Alt, hvad der var i den, laa, dog uden at tage Skade, i Moradsæt, som nu bedækkede Veien. Man arbejdede sig saa godt, som det lod sig gjøre, frem deraf, og begyndte nu at undersøge, hvad der havde kunnet affødt denne ubehagelige Hændelse. Omsorgen gif naturligviis dernæst ud paa igjen at finde den tabte Lundstikke, hvad der dog var et meget besværligt Stykke Arbejde i det dybe Morads.

Alle søgte, Alle vare ivrigt bestræbte for at raade Bod paa den tilstødte Skade, kun Leontine brod sig lidet eller intet om denne høist vigtige Gjensstand, men arbejdede sig derimod igiennem det dybe

Sole paa Landeveien hen til en grøn, med Blomster bevoren Plet, og begyndte at lede efter Blomster af femte Klasse,*) istedetfor efter Lundstikken; thi til denne Klasse vare hendes Brødre komne ved Underviisningen i Botanikken, og, fordi disse interesserede sig særdeles meget for denne Videnskab, gjorde Leontine det ogsaa af Godhed for dem.

Snart fandt hun, der ligesaa ivrigt søgte efter Planter af femte Klasse paa den yndige grønne Plet, som de Andre efter Lundstikken i Moradset, ganske rigtigt en Blomst med fem Støvnaale, og kom med glad Raab til de ængsteligt Vedende.

„Leonhard!“ — det var Navnet paa een af hendes Brødre — „er det ikke en Blomst af femte Klasse?“

Man bemærkede nu først, at Leontine slet ikke havde bekymret sig om den fælleds Ulykke, men i dets Sted fulgt sin Lyst, medens Alle vare betagne af Bekymring; og nu vankede der derfor Trettesættelser af Forældrene til Leontine, saadanne, som hun sjældent havde faaet dem; ja Moderen kaldte hende en uforbederlig Daare og Løstindig, og selv

*) Planteriget er af den berømte, svenske Naturkyndige Linne inddeelt med Hensyn til Støvnaalenes Antal, Stilling og andre Forholde i 24 Klasser. Saaledes hører f. Ex. Tulipanen til sjette Klasse, fordi den har sex Støvnaale.

Brødrene havde denne Gang ingen Undskyldning for hende; thi hendes Opførsel var virkelig overordentlig udeeltagende og letsindig; men Leontine var dybt beskæmmet.

Under disse Trettesættelser havde Marie flittigen ledt med en liden Stok, og raabte nu overvættens glad:

„Jeg har Lundstikken! Der ligger den!”

Johan traadte til, tog den gjenfundne Skat op, og Man gav sig just i Færd med at sætte Hjulet igjen paa Bognen, da et gjennemtrængende Skrig af Leontine paa ny forfækkede vore Reisende. Man saae om efter hende, og blev hende vaer liggende paa Jorden.

„Hvad har Du nu gjort igjen?” spurgte Faderen i hoieste Grad fortredeilig.

„Ak!” sukke den stakkels Pige, „ak, Fader, bliv blot ikke vred paa mig! Da Lundstikken fandtes, vilde jeg gaae over paa det Torre, indtil Bognen var sat istand igjen, og derved gled jeg paa den slibrige Jord. Oh, mit Been! mit Been!”

Alle ilede nu medlidende og bekymrede hen til den Klagende; Man søgte at faae hende til at reise sig, men hun formaaede ikke at hæve sig, men sank ved ethvert Forsøg derpaa med et høit Skrig ned igjen. Man kan forestille sig, hvor bedrovede, forvirrede Alle vare; ogsaa var vore Reisendes Stilling i høi Grad ubehagelig; thi endsskjøndt Regnen var hørt op, og Solen igjen skinnede varmt, befandt Man

sig dog midt paa Landeveien, blottet for al fremmed Hjælp, og derhos med en Vogn, der manglede det fjerde Hjul, og, for at gjøre Ulykken fuldstændig, havde Leontine sandsynligviis ved Faldet brækket sit Been.

Moderen og Marie bleve derfer hos den stakkels Vidende, og søgte at holde hendes Mod opreist ved blide Trøsteord, medens Faderen med Sønerne og Johan anstrængte sig for at lette Vognen og igjen at bringe den istand; hvilket ikke var nogen let Opgave, og kun efter stor Anstrængelse af de forenede Kræfter lykkedes. Endeligen var Vognen da i behørig Stand, og nu løstede Man Leontine saa behændigt og varsomt, som muligt, op fra Jorden, bragte hende ind i Vognen i den mindst smertefulde Stilling, der dog altid var smertelig nok; da spændte Johan, efter Faderens Befaling, Hestene atter for, og det gik nu, istedetfor fremad, hjem til Huset.

Svad Leontine og hendes Forældre og Sødsfende lede paa denne Vej, formaaer jeg ikke at beskrive; hun var virkeligen ligesom halv død, da Man endeligen efter sex Timers Kjørsel, til ikke ringe Forundring for Tjenestetjyendet, atter ankom til Lyststedet. Man bar den Vidende fra Vognen ind paa Sofaen, og sendte strax iilsomt Bud til Staden efter en dygtig Læge, der indfandt sig omtrent efter en Times Forsløb, og begyndte at undersøge Leontines Tilstand.

„Venet er virkelig bruffet,“ sagde Lægen, efterat han havde fkaaret Strompen af den stærkt opsvulmede Fod; „fat imidlertid kun Mod, mit kjære Barn,“ vendte han sig venligt til den af Smerte og Angest zittrende Leontine; „vi have havt flere lignende Patienter at behandle, og, naar Du kun forholder Dig roligt, ganske roligt, lover jeg Dig igjen et lige Been.“

Marie og Brødrene, der havde været tilstede ved disse Ord af Lægen, kunde ikke tilbageholde deres Taarer, men gik ud af Værelset, for ikke at gjøre Leontine endnu mere bedrovet ved Synet af deres Smerte.

Lægen var virkelig en duelig, meget behændig Mand, og rettede derfor ikke alene det brudte Been meget godt, men bragte det ogsaa med saa liden Smerte, som muligt, i dets Sted; desuagtet troede Leontine paa Diebliffet, at hun ikke kunde udholde det, men at hun maatte døe af Smerte, og hendes Jamren opfyldte de i Sidsværelset sig opholdende Sødskende med en saadan Smerte, at de lydeligt hulkede og græd. Paa den saa ulykkelig afbrudte Reise, og paa den dem saa uventet berøvede Udsigt til en stor Fornoielse tænkte Ingen, men Alle kun ene paa den stakkels, elskede Søsters Lidelser.

Endeligen var Lægen færdig med sin sorgelige Forretning: Venet var sat ind i sit Sted, lagt i Skinner, og han anbefalede kun den strengeste Rolig-

hed, idet han gjorde Leontine opmærksom paa, at den ringeste Bevægelse med det brudte Been vilde gøre hende til Krobbling for Livstid. Hun lovede ham høitideligt ikke at ville røre sig, og han gik beroliget bort.

Nu vendte Leontines Sødskende tilbage til hende; een torrede hende Taarerne af Kinderne og de store Sveddraaber af Panden, en anden søgte at indgyde hende Trost og Mod, og Marie, den blide Marie holdt under bestandigt frembrydende Taarer den stakfæls Søsters Haand i sin, og var saa bevæget, saa giennemtrængt af Medlidenhed, at hun ikke kunde fremføre et eneste Ord.

Hvor trostende vare ikke disse Yttringer af den hjerteligste Kjærlighed og inderligste Deeltagelse af de gode Sødskende for vor Leontine? For første Gang i sit Liv følte hun, hvor godt dog Gud havde meent det med hende, idet han havde givet hende Sødskende, og det saa gode, saa kjærlighedsfulde, og hun takkede ham af sit Hjertes Fylde derfor. Især rørte Maries Smerte hende, der udtalte sig saa umiskjendeligt i hendes forgrædte Dine, i ethvert af hendes Ansigtstræk, og hun gjorde ved sig selv sig de bittreste Vebredelser over, at hun saa ofte havde miskjendt denne Kjærlighed, og saa ofte bedrøvet denne gode, blide Søster ved haarde, ukjær-

lige Ord, naar hun spottede over hendes kjærlige Formaninger, eller endogsaa i Brede frabad sig dem.

3.

Fulde sex Uger maatte Leontine, uden engang at turde bevæge sig, eller forandre sin Stilling end- og nok saa lidet, tilbringe paa dette Smerteleie; men hvor velgjørende indvirkede just denne Smertens- tid paa hendes Aand og Charakter.

Marie forlod hende i al den Tid ikke en eneste Time; ja hun havde endogsaa ladet sin Seng op- sætte i det samme Værelse, hvor Leontine laa, for endogsaa om Natten at kunne være hos hende. Naar Lærerne kom for at give hende Underviisning — og denne maatte naturligviis ikke udsættes saa lang Tid — modtog hun den ved Leontines Sofa, og havde hun kun nogle Øjeblikke frie, saa forelæste hun hende enten af en god, belærende Bog, eller spillede et muntert Stykke paa Fortepianoet, for at op- muntre den stakkels Syge. Hun modtog ingen Ind- bydelse, alene for ikke at lade Søsteren blive uden Selskab, og selv, naar Leontine bad hende indstæn- digt dog at gaae en Times Tid ned i Haven, for at forfriske sig i den frie Luft, gik hun kun paa nogle saa Minuter bort.

Saa megen Kjærlighed og Opoffrelse maatte have gjort Indtryk paa selv det haardeste Hjerte, og

Leontine var], uagtet sine Feil, god og fuld af Følelse, og af denne Grund ogsaa taknemmelig. Derfor kunde hun ikke finde Ord nok til at bevidne den gode Marie sin Taknemmelighed og til at sige hende, hvor kjær hun nu havde hende, og at hun havde fast besluttet i Fremtiden at giengjælde hende, hvad hun nu gjorde for hende.

Maries Selskab, den uafbrudte Samværen med denne gode, stille og dannede Pige indvirkede endnu paa andre Maader, og, uden at hun selv vidste af det, fordeelagtigt paa vor Leontine; thi hun fik nu Smag for Ting, hun før ingen havde havt for, som f. Ex. for Læsning af gode, belærende Bøger, og, naar Marie fik Undervisning, og følgelig ikke kunde læse for hende, tog hun selv fat derpaa og læste med bestandigt vorende Glæde.

Endeligen vare de sex Uger forløbne, og Lægen tillod Leontine en liden Bevægelse med det nu lykkeligt helbredede, til hendes store Glæde slet ikke vansføre Been; snart turde hun endogsaa, støttet paa Marie og een af Brødrene, gaae ud i Haven.

Hvilken Glæde, ja hvilken Salighed solte hun ikke ved igjen at indaande den rene, forfriskende Luft, ved at sidde i den blomstrende Caprifoliums Lovhytte og see de skønne Blomster, som hun havde saa kjære, i deres høieste Pragt. Hun takkede taus med mod

Himmelen vendte Blikke Gud for disse nye Beviser paa hans Godhed, for at hun havde saa gode Forældre og kjærlige Sødsfende, men fremfor Alt for, at han havde givet hende Marie til Søster.

En saa sød Bemodighed, som hun aldrig før havde følt, gjennemtrængte hendes Hjerte, og, hende selv ubevidst, randt Taarerne ned over hendes endnu noget blege Kinder.

„Hvad fattes Dig, Leontine?“ spurgte Marie næsten forskrækket, da hun blev hendes Taarer vaer. „Feiler der Dig Noget, kjære Søster? Maaskee er den friske Luft Dig for stærk? Du har maattet undvære den saa længe, Du Stakkel!“

„Oh, jeg har det saa godt, saa saligt!“ udraabte Leontine, og sluttede Søsteren i sine Arme. „Hvor har jeg dog ikke Gud at takke paa ny for saa uendeligt Meget, og ogsaa Dig, gode Marie!“ Saaledes græd hun heftigere, dog ikke af Smerte, men af Glæde og blid Bevægelse.

„Du kjære, gode Søster!“ sagde nu Marie, ligeledes rørt til Taarer.

„God er jeg endnu ikke,“ svarede Leontine; „men jeg vil blive det, vil blive Dig lig, Marie, Dig, som er den Bedste paa hele Jorden. Oh, det maa være den højeste Lykke i Verden, at være saa god, saa from, saa kjærlig, som Du er!“

„Hvor Du smigrer mig!“ sagde Marie, rød-
mende af Undseelse.

„Aldeles ikke, Søster! Jeg siger kun, hvad der
ligger mig paa Hjertet, og jeg maatte jo være det
fletteste, utaknemmeligste Kreatur paa Guds grønne
Jord, naar jeg ikke elskede Dig høiere end Alt, naar
jeg ikke beundrede Dig, Du som gjengjælder kun med
Godt alt det Onde, som jeg før ofte i min Eetsindig-
hed og Dvergivenesshed tilføiede Dig.”

Den beskedne Marie vilde naturligvis ikke vide
af denne Søsters overdrevne Roes, og søgte at
gøre hende begribeligt, at hun kun gjorde sin Pligt
ved saa omhyggeligt at pleie hende, men Beontine
sagde med nogen Hestighed:

„Men jeg havde dog været anderledes imod Dig,
Marie, ganske anderledes, naar jeg havde tænkt saa-
ledes, som før. Jeg havde ikke holdt ud i sex Uger
ved Din Seng, ikke opoffret for Dig alle mine Glæ-
der og Fornøielser, o nej, jeg ikke! men nu vilde
jeg ogsaa gøre det; thi Du har forbedret mig, og
jeg føler, at det staaer sig ganske anderledes med
mig, end før min Sygdom. Derfor har jeg ogsaa
takket Gud for denne Tilskikkelse; han veed dog bedst,
hvad der tjener os tilgode!”

Saaledes talte Søstrene endnu længe med hin-
anden, og styrkede sig gjensidigen i alt Godt. De

vare fra den Tid ikke blot Søstre, men ogsaa Veninder, og Man kaldte dem ofte for Spøg de Uadskillelige, fordi Man næsten altid saa dem sammen.

Leontine afslagde virkelig ganske sin tidligere Eetsindighed og sin uopvindelige Overgivenhed, og dannede sig i alle Henseender efter den blide Marie. Hendes Underviisning begyndte fra nu af at blive hende magtpaaliggende, og saaledes gjorde hun snart saa betydelige Fremskridt, at hendes Lærere forundredes og slet ikke vidste at forklare sig den med hende foregaaende vidunderlige Forandring.

Uagtet denne Forandring i Leontines Væsen var hun forbleven munter og livlig; thi Gud havde foruden andre skønne Naturgaver ogsaa skjænket hende et glad Hjerte, og det er, naar ikke Eetsind og Overgivenhed har opslaaet sit Sæde deri, en ubestaaelig Rigdom for hele Livet.

Leontine behagede, som hun nu var, alle Mennesker overmaade meget, og i Byen kaldtes hun ikke længere „Bildkatten“, som Man før havde kaldt hende, men den elskværdige Leontine.

Hendes Forhold til Marie, der stedsse vedblev at nyde alle Godes Agtelse, blev med hvert Aar mere inderligt; ingen af dem søgte eller attraaede en anden Veninde, da de fandt i hinanden Alt, hvad deres Hjerter attraaede.

Endnu i sildigere Aar har Leontine stedse be-
 tragtet Uheldet paa Reisen og det smertelige Been-
 brud som den lykkeligste Tildragelse i sit Liv, idet
 just denne formeentlige Ulykke førte hende til-
 bage til sig selv, og gjorde hende til et langt be-
 dre Menneske, end hun vel ellers vilde være bleven.

VII.

Den beskaemmede Praler.

En Fortælling.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and staining.

VIII

Den beestemmenen bijdragen

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and staining.

1.

„Svorledes, Du bryder endnu din Hjerne med Opgaven?“ spurgte Martin sin Skolekammerat Wilhelm, i hvis Værelse han traadte ind for at besøge ham. Wilhelm sad nemlig endnu tvært bestæftiget ved sin Skriverpult, medens Martin derimod allerede for en Time siden var bleven færdig med sit Arbejde.

„Opgaven er ikke let,“ svarede Wilhelm, idet han lagde Pennen fra sig, for nogle Dieblkke at tale med Martin. „Er Du allerede færdig med Alt?“

„For to Timer siden,“ var Svaret; „Du veed, Wilhelm, hvor hurtigt jeg arbejder.“

„Men jeg vilde gjerne have min uden Skrivefeil, og, naar Man skriver saa hurtigt, overseer Man let en.“

„Ja, naar Man ikke er ganske sikker.“

„Jeg uadrer mig over, at Du kan arbejde med saa stor Lethed og dog saa godt; mig er det ikke forundt,“ svarede Wilhelm beskedent; „men sæt Dig ned og tag en af mine Boger, forsa jeg kan blive færdig, og saa

kunne vi snakke sammen eller spadser, ligesom Du har Lyst til."

Martin modtog Vilhelms Indbydelse, tog af hans Bogreol en Bog, og satte sig ved Vinduet for at læse, medens hans Ven arbejdede videre.

Efter kort Tids Forløb saae Vilhelm op fra sit Papiir og spurgte Martin:

"Svorledes oversætter Man dog Talemaaden: at pege Fingre ad En, paa Fransk?"

"Og det veed Du ikke engang?" spurgte Martin næsten med Foragt; "endoyer hedder det; det veed jo Enhver i nederste Klasse!"

Denne hans spottende Uffærdigen krænkede naturligheds Vilhelm; dog taug han, for ikke at spille Tid og for ikke at komme i Klammeri med ham; men Sagen var ganske simpel: Martin havde et ganske fortræffeligt fransk Lexicon, og da han netop for faa Timer siden havde slaaet det omspurgt Udtryk efter, og desuden besad en udmærket Hukommelse, stod det ham endnu paa rede Haand, og til sin ikke ringe Glæde kunde han strax besvare Vilhelms Spørgsmaal.

Denne fuldendte nu med sin sædvanlige Flid sit Arbejde, lukkede derpaa sin Bog i, og sagde til Martin:

"Nu er jeg til din Tjeneste; skulde vi nu gaae ud i den frie Luft?"

„Ja! Er Du da endeligt engang bleven færdig?”

„Gud ffee Lov, jeg er det! Men Opgaven var sandeligen ogsaa svær, og, og da vi i Morgen ved Examenen skulde omslyttes, vilde jeg ikke jasse den af.”

„Oh, Man kan arbejde hurtigt og dog godt!” svarede Martin; „jeg, f. Ex., plager mig ikke længe med mine Arbejder.”

„Saa er Du lykkeligere end jeg. Men kom nu; Aftenen er saa smuk, og Luften her i Værelset saa summer.”

De gik først ned i Haven, og derfra ud i Marken, hvor de morede sig meget. Snart kom de til en temmelig bred Grøft, hvorover der ellers pleiede at ligge et Brædt, som Man enten havde taget bort, eller som det temmelig høit stegne Vand havde revet bort med sig, og saaledes saae de sig til deres store Uergrelse standsede i deres Lob.

„Vi maa vende om,” sagde Vilhelm; „der er intet Andet for.”

„Naar Du kun havde Mod, kom vi nok over uden Brædt.”

„Ja, ved at svømme; ellers ikke,” svarede Vilhelm; „Grøften er jo altfor bred.”

„For Dig, men ikke for mig.”

„Hvorledes, Du troer at kunne springe over?”

„Det er jo en Bagatel, Vilhelm!”

„Du spøger; det er jo reent umuligt!”

„Oh, jeg har før sprunget over Grøfter, der vare dobbelt saa brede.”

„A la Münchhausen, ikke sandt?”

„Du troer, at jeg gjør Vind?”

„Ja, saa omtrent.”

„Godt, saa vil jeg vise Dig, at jeg virkeligen kan det,” sagde Martin, samlede, ærgerlig over Vilhelms Mistro, alt sit Mod, og vovede, efter at have taget et godt Lob til, Springet; det mislykkedes, og plump! laa Pralhansen i Vandet. Dette slog sammen over hans Hoved og skjulte ham nogle Dieblikke aldeles; men snart kom han atter frem, og anraabte, da han ikke kunde svømme, Vilhelm om at redde sig. Denne kastede strax sin Troie og sine Skoe af, og styrtede sig ud i Grøften efter ham, for at redde ham, hvilket ogsaa lykkedes ham, skjøndt med stor Møie, uagtet han var en god Svømmer.

„Saa, der have vi mod vor Villie faaet et foldt Bad,” sagde Vilhelm til sin Kammerat, der endnu var halvdød af Skræk og Angest, og som rystede af Kulde i sine vaade Klæder. Han var nu ikke længere saa stortalende, den stakkels Martin, og bad Vilhelm ikke at fortælle denne fortredelige Hændelse til deres Kammerater. Ad Omveie listede de sig til Martins Bolig, fordi hiin ikke vilde lade sig see i Byen i sine drivvaade Klæder. Vilhelm holdt Ord, og, saa pudseerlig Hændelsen endogsaa var, da den

havde taget en saa lykkelig Ende, talte han dog ikke derom til Nogen.

Den næste Morgen gik Man i Skole, hvor den offentlige Examen skulde afholdes i Overværelse af Byens Honoratiorens og Præster. Martins Udarbeidelse var, som sædvanligt, fortrinlig god, og erhvervede ham Lærernes Roelse; men ogsaa Wilhelm behøvede ikke at skamme sig ved sin, og, da Man begyndte at analysere, vidste den Sidste at gjøre Rede for Alt, imedens Martin stod med forlegen Mine, og som om han havde tabt Mælet, hvad der forekom Læreren saa besynderligt, at han fattede en stærk Mistanke mod den for Praleri allerede bekendte Dreng.

Udfaldet af denne Dags Examen blev, at Wilhelm kom langt op over Martin, medens denne derimod kom langt ned, hvilket ikke lidet forstemte og beskæmmede ham.

„Hm!“ sagde han, da han af Misundelse var ærgerlig paa Wilhelm, til den ved Siden af ham staaende August, der tilfældigvis var Wilhelms bedste Ven; „hm! Wilhelm gjør sig ret til af at være kommen saa høit op; men havde jeg ikke hjulpet ham, saa sad han endnu langt nede!“

„Wilhelm skulde have ladet sig hjælpe af Dig?“ spurgte August ham ærgerlig og tillige forundret;

„det er dog ellers ikke hans Sædvane, og med sin Flid har han det heller ikke nodigt.”

„Men jeg har dog maattet hjælpe ham, og han pryder sig nu med mine Fjedere.”

„Da undrer det mig, Martin, at Du ikke selv har prydet Dig med dem,” svarede August, der gienemskuede hans Eogn.

„Oh, jeg havde idag Hovedpine, og var derfor ikke oplagt! Springet i Groften....” Han standsede forlegen over halvt om halvt at have forraadet sig selv,

„Hvorledes, Du er falden i en Groft?” spurgte August.

„Jeg sprang ud efter Vilhelm for at redde ham, da han var falden deri,” svarede Martin, hvem det ikke ved en saadan Leilighed kom an paa en Eogn; „og ved Forkjølelsen, maaskee ogsaa ved Forstrækkelsen, har jeg faaet min Hovedpine; Du kan ikke tænke Dig, August, hvorledes jeg var tilmode!”

„Vilhelm var vel i Livsfare, naar det var en bred og dyb Groft?” spurgte August med Deeltagelse, og ængsteligt bekymret for sin Vilhelm.

„Den var i det Mindste 10 Alen dyb, August, og havde jeg ikke været, saa veed jeg ikke, hvad der skulde være blevet af Vilhelm? han stod vist to Alen dybt i Mudderet, og Du veed selv, hvor farlig en saadan Stilling er.”

„Ja vist, meget farlig, og ellers vilde Vilhelm nok have vidst at redde sig, da han er den bedste Svømmer blandt os Alle.”

„Men han vil ikke gierne have, at Man skal tale derom, for hans Forældres Skyld; Du forstaaer mig nok August! de vilde ellers ikke tilstaae ham saa megen Frihed, som de nu gjøre, da de ansee ham for meget forsigtig og sindig.”

„Ganske rigtigt, og af mig skal det vistnok ikke blive udbredt!”

Her endtes Samtalen, da Gramenen var forbi, og Dovedkaraktererne bleve meddeelte af Lærerne. Men August, der hverken kunde forglemme, at hans ellers saa redelige Ven skulde have ladet sig hjælpe, heller ikke, at han Alftenen i Forveien havde været i en saa stor Livsfare, uden at sige ham, hans fortroligste Ven, et eneste Ord derom, uagtet de vare gaaede tilsammen i Skole, kunde ikke skjule sin Forskyldelse, og gjorde sin Ven nogle Bebreidelser, saavel for at han havde ladet sig hjælpe af den stortalende Martin, som ogsaa for, at han slet ikke havde talt til ham om sit Uheld.

Vilhelm horte paa ham med Forundring, negtede at have ladet sig hjælpe af Martin i Noget, med Undtagelse af Ordet endoyer, og fortalte, hvorledes det forholdt sig med Springet i Grøften, og da Vilhelm var bekjendt som en meget sandhedskjær-

lig Dreng, havde August fuldkommen Tillid til ham, og udbrod i disse Ord:

„Fy! Martin er dog ret et elendigt, ynkværdigt Menneſke, at han kan ſaadan lyve og det med ſaadan Frækhed!”

„Han er en Praler; det vide vi alle,” ſvarede Vilhelm, „og denne ene Feil drager meget let en anden, langt ſtørre: Eognagtighed med ſig.”

„Men han ſkal denne Gang ogsaa rigtigheden bøde derfor!” udbrod August, der var af en noget heftig, opbruſende Charakter, „og den hele Skole ſkal ikke alene erfare hans Salto mortale, men ogsaa hans Eogn og Pralerier.”

„Lad det være; jeg har lovet ham at tie dermed, og vil holde mit Ord,” ſagde Vilhelm, ſøgende at formilde ham.

„Men han har ſelv robet ſig,” ſvarede August; „og ſaa lyver han oven i Kjobet, idet han ſiger at han har hjulpet Dig; det er ligesaa ſlet, ſom uforſkammeret! Naar jeg ikke tager aldeles feil, ſaa lader han ſig ſelv hjælpe; thi de Arbeider, han gjør hjemme, ere udmærket gode; men, naar der fordres Forklaring af ham, kan han ikke mæle et Ord.”

„Det har rigtignok tidt været mig ſelv paaſaldende; men hvad kommer det os ved, August? Naar han paa denne Maade tænker at bedrage ſine Lærere, bedrager han kun ſig ſelv.”

2.

August kunde imidlertid ikke fortie Tildragelsen, da han var livligere end Wilhelm, og derfor maatte vor Pralhans udstaae mange Spotterier og megen Beskæmmelse; endnu værre blev hans Forhold til hans Meddisciple, da han kom i Strid med Gustav, der vel var en fattig, men overmaade flittig og duelig Discippel, hvorved denne, der havde Retten aldeles paa sin Side, i sin Opbragthed forekastede ham, at han næsten ganske udskre v sine Udarbejdelser, da han var for flygtig og doven til selv at forfærdige dem. Martin var ligesaa forvirret, som beskæmmet, og, da han kun slet forsvarede sig imod Beskyldningen, pegede alle Fingre ad ham; ja hans Lærere, der ogsaa endeligt fik Nys om Sagen, overvældede ham, efter at have undersøgt den, for dette aabenbare Bedrageri med billige Trettesættelser, som stedsse hyppigere gjentoges, da Martin nu bestandigt leverede meget slette Udarbejdelser, hvilket var saa meget mere strafværdigt, som Naturen havde udrustet ham med sjældne Naturgaver.

Hans Stilling i Skolen blev nu saa slet, især for en saadan Praler, som han var, for En, der stedsse vilde være den Første, at han endeligen indstændigen maatte bede sine Forældre om, at sætte ham i en anden Skole, og, da der ikke gaves nogen

anden god Skole i Byen, saae de sig nødsagede til at anbringe ham i en Pensionsanstalt i en stor By.

Martin reisste altsaa bort, og det med Glæde, da det i hans Fødeby var gaaet ham i den sidste Tid saa ilde; men snart kunde han ikke længere rose sig af sin Stilling i det nye Institut, da hans Feil ogsaa gjorde ham her latterlig og foragtelig. Han pralede ikke blot af sine erhvervede Kundskaber, men ogsaa af sine Forældres Rigdom og Anseelse paa en saa uforfæmlet Maade, gjorde sig selv til Helt i saa mange aldrig oplevede Eventyr, at Man snart gjennemskuede ham, og ikke gjerne gav sig af med ham. Snart fandt han ogsaa i den nye Skole en føielig og dygtig Dreng, der hjalp ham med hans Arbejder, men, da han ikke kunde vedligeholde god Forstaaelse med sine Kammerater, fordi han stedse søgte at ophøje sig og nedsætte de Andre, kom disse hans Bedragerier snart for en Dag, og han blev Gjenstand for almindelig Foragt.

Snart fandt hans Meddisciple, hvoraf ingen kunde udstaae ham, en Leilighed til ret at ydmyge og bestæmme ham, og Man lod den ikke gaae ubenyttet hen. Martin, som gjerne tilskrev sig alle Færdigheder, Talenter og Fuldkommenheder, havde ofte pralet for de Andre af, at han endogsaa kunde skrive Vers, og derfor besluttede de ret at bestæmme ham ved deres Directors nær forestaaende Fødselsdag,

idet de bade ham at forfatte et Digt i Anledning af denne Høitidelighed.

Et Dieblif sølte den Forsængelige sig smigret ved dette Forlangende af sine Kammerater; thi det faldt ham ikke ind at ane noget Skjelmeri derunder; men snart indfandt der sig dog nogle smaa Betænkkeligheder hos ham, hvorfra han dog skulde tage de forlangte Vers, da han selv ikke kunde forfatte dem. Gode Raad vare nu dyre; men Versene maatte skaffes tilveie, da han nu engang havde lovet at levere dem, og derfor pønsede han baade Dag og Nat paa, hvorledes han skulde bringe dem istand. Ja, han begyndte endogsaa at anstrænge sig med selv at forfatte dem; men Naturen havde egenfindigt negtet ham Digtertilent, og, hvormeget han end anstrængte sig, bragte han kun noget usselt Tvi tilveie.

I denne hans store Forlegenhed faldt det ham ind, at han havde hørt tale om en Leilighedsdigter, der skulde boe i Byen og forfatte Digte for en ringe Betaling. Han vidste hemmeligt at faae at vide denne Musernes Gindlings Bolig, begav sig derhen og erfarede, at denne Apollos ophøiede Son logerede i et lidet Værelse i fjerde Etage.

Næsten med Grefrygt og hemmelig Gysen steg han op ad de mange Trapper, stod derpaa et Die-

blif stille udenfor Døren, og fattede endeligen Mod til sagte at banke paa.

„Kom ind!“ raabte nu en noget snoblende Stemme, og Martin aabnede Døren, i hvilken han beskeden blev staaende; thi han havde virkelig gjort sig en høi Forestilling om en Digter. Men denne forsvandt snart, da han saa for sig en liden, næsten ganske hentorret Mand i en smudsig, pjaltet Slaabrok, og med en endnu smudsigere Nathue paa sit Hoved, der i hans egen Indbildning snart skulde befrændses med Laurbær. Paa Næsen bar han et Par grønne Briller, om Livet et gammelt Stykke falmet Løi, som traadte istedetfor et Belte, og paa Fodderne et Par Tofler, der ikke gav Abu Kasans noget efter i Henseende til Bodningerne paa dem; om den øvrige Deel af hans Begeme var bedækket eller ei, kunde Martin ikke afgjøre, da den Ophoiede holdt Slaabrokken fast sammen.

„Hvad staaer til Deres behagelige Tjeneste?“ spurgte Digteren, idet han rejste sig og bukkede dybt for den meget fint klædte Martin; thi i Almindelighed blev hans Musetempel kun besøgt af Rudske, Tjenere, Syepiger og Tjenestepiger, fordi kun Mennesker af denne Klasse bestille Digte.

„De er Digter?“ spurgte Martin, som havde kastet sine Blikke rundt om i det usle, smudsige Kammer.

„Til Deres Tjeneste, min smukke, unge Herre,” sagde den Lille, idet han skod Bryttet i Veiret saa meget, som hans krumme, boiede Figur kun tillod det. „Af hvad Slags befaler De? Thi jeg, jeg forfatter Alt, hvad De forlanger, og i ethvert Slags Versemaal; ja jeg skriver endogsaa Hexametre, uagtet de ere forbandet vanskelige, som De maaskee selv veed, og derfor ogsaa maae betales dyrere.”

„Vi Disciple ønske at faae et Digt i Anledning af vor Lærers Fødselsdag, og det et ret smukt,” svarede Martin; „det skal derfor ikke komme mig an paa en Mark meer eller mindre.”

„Oh, saa skal De blive herligt hjulpen, unge Herre; altsaa Disciple, der vilde lykønske deres Lærer i Anledning af hans Fødselsdag?”

„Ja, saaledes forholder det sig.”

„Og er der nogle særegne Omstændigheder i den Anledning at omtale?”

„Ingen uden at vi ønske ham Lykke, Held og Velsignelse.”

„Det forstaaer sig af sig selv,” sagde den Lille, og tilføiede derpaa: „Naar ønsker De at faae det?”

„Om muligt, inden tre Dage,” var Martins Svar.

„Na, De kan gjerne hente det i Morgenstunden! Digtet skal blive paa tyve Vers, og ethvert

Bers koster een Mark; det bliver 3 Rbd. 2 Mk., ikke sandt?"

„Jo vist," stammede Martin, hvem Udgiften var vel stor; „men kunde ti ikke være nok?"

„Kun ti Bers! Hvad tænker De paa, unge Herre? Ti Bers! Tyve maa det være, naar det skal gjøre nogen Effect; tro mig kun; jeg forstaaer mig derpaa!"

„Nu vel, saa lad det blive ved de tyve Bers; men jeg beder Dem, ret smukke, ret ophøjede maae de være!"

„Kogebue og Schiller skulde ikke have kunnet gjøre dem bedre; stol De kun derpaa."

„Jeg anbefaler mig."

„Lev vel, naadige, unge Herre, og stol De kun paa mig."

Martin gif, og, skjøndt de 3 Rbd. 2 Mk. laae ham tungt paa Hjertet, da han var noget gierrig, hvor det kom an paa Udgifter for Andres Skyld, trøstede han sig dog ved den Udsigt, at blive anseet af sine Meddisciple som en fortrinlig Digter og at skulle indhøste som Løn deres Beundring.

Alt den næste Aften, saasnart Skoletiden var forbi, gif han atter til sin Digter, modtog Digtet, betalte Pengene, og ilede tilbage paa sit Bærelse for at affkrive det og for den følgende at kunne overrække sine Kammerater det som sit eget Værk. Alt dette

skete, og Martin antog en høitidelig Mine, da han overleverede dem det ziirligt affrevne Digt.

Det gik fra Haand til Haand; men, da det kom til Edvard, gjennemlæste han det vel tre Gange, og hvidskede længe med sin Sidemand, Gustav, medens begge af og til saae hen til Martin og smilede polist. Snart blev der hvidsket i hele Kredsen, og Martin sad der, som om han var solgt og forraadt; thi Alles Blikke henvendte sig mod ham, indtil Læreren's Indtrædelse og Underviisningens Begyndelse gjorde Ende paa hans piinlige Forfatning, i det Mindste for Diebliffet; thi han var ikke ganske vel tilmode ved denne Sag.

1

3.

Da Timen var ude, trængte den skjelmste Edvard sig hen til ham, og sagde:

„Digtet er smukt og brav langt, Martin; har Du selv forfattet det?“

„Hvo ellers?“ svarede Martin, smigret ved Rosen over Digtet, der dog virkeligen var høist middelsmaadigt.

„Jeg troer ikke, at disse Vers ere af Dig selv,“ tog Gustav Ordet; „de ere for smukke, for correcte dertil.“

„Oh, kunde jeg ikke gjøre bedre Vers, da saae det galt ud!“ forsikrede Martin med Frækhed.

„Jeg var kunns ikke ret oplagt; ellers skulde de være blevne bedre.”

Edvard gav nu de Øvrige et Bink, og Man trængte ikke videre ind paa Martin, der, fornoiet over at være kommen for saa godt Kjob derfra ved sin Vogn — det var i det Mindste hans Tanke — forlod Skoleværelset.

„Det er en kostelig Spøg!” begyndte nu Edvard, da Martin havde bortfjernet sig. „Netop de selv samme Vers — kun med nogle faa Forandringer, aspæssede efter Omstændighederne — har vor gamle Kudsk overrakt min Fader paa hans Fødselsdag, og, da jeg spurgte den gode Gamle om, hvo der havde forfattet dem, sagde han mig aabenhjertigt, at han havde bestilt dem hos Versemageren E., der boer i N....gade og gjør Vers for Penge. Jeg vædder paa, at Martin ogsaa har taget sin Tilflugt til ham, for at gjælde for os som en Digter, og, forat I kunne overbevise Eder om, at jeg taler Sandhed, skal jeg i Morgen medbringe vor Kudskes Vers, eller rettere Versemager E.'s.”

Dette Forslag blev antaget, og virkeligen bragte Edvard den næste Morgen efter Løste Digtet, der fra Begyndelsen til Enden var Martins saa ligt, som det ene Og det andet; kun i Midten fandtes der nogle andre Vers, der havde Betydning paa Disciplenes Forhold til deres Lærere.

Men da der dog reiste sig Tvivl hos Nogle om, at Martin skulde have kunnet være saa uforskammet at udgive en Andens Arbejde for sit og anmasse sig et Talent, han ikke var i Besiddelse af, foreslog Edvard, efter Skoletiden at gaae lige hen til den gamle Versemager og udspørge ham, for at blive vis i Sagen.

Som sagt, saa gjort! Den Gamle lod sig, uden at ane noget Ondt, udfritte af de skjelmste Dreng, der kom til ham under det Paaskud, at de gjerne vilde have en Forandring gjort ved eet af hans Vers, og vor Pralers Hemmelighed, som han troede at have forbaret saa vel, var nu kundbar for Alle, eller i det Mindste for Disciple.

Skjelmerne besluttede at drive Spogen til det Yderste og skaffe sig ret mange Loier med den forgivne Poet; de forskaffede sig derfor hos en Gartner et Par Laurbærgrene, hvoraf de bandt en Krands, som de derpaa overleverede paa et Nrk reent Papiir til vor Martin.

„Hvad skal dog det betyde?“ spurgte han, halvt smigret, halvt forvirret over dette Optin.

„Den, som Wre, Wre,*”) svarede Edvard gravitetisk. „Vi have ved en lykkelig Hændelse opdaget

*) Rom. 13, 7.

hos Dig et stort, sjældent Talent, og bringe Dig herved efter Fortjeneste vor Hyldest."

"Jeg troer, I vil have mig til Bedste," sagde Martin, hvem Spøgen allerede flet ikke mere behagede.

"Det skulle vi aldrig fordrifte os til," gjensvarede Edvard, der vedblev at vise sig alvorlig; "Din Hævn vilde jo ogsaa blive frygtelig; thi saa vilde Du fælde den Gne med Epigrammets Pile, en Anden med tordnende Octaver, en Tredie vel endogsaa med Hexametrets svære Skjts. Nei, vi frygte for Hævnen af forbittede Digtere, og ønske derfor ogsaa at leve i Fred med Dig, Du som allerede har naaet de største Digtere, og engang vil overgaae alle."

Nu kunde Skjelmerne ikke dye sig længere, men brast ud i en hoi Skoggerlatter; og vor Pralhans var tilmode, saaat han ønskede sig hundrede Mile borte.

"Hvor meget koster da Digtet?" spurgte nu Gn.

"Na, Digte af den Slags blive betalte i Alenvis!" sagde en Anden.

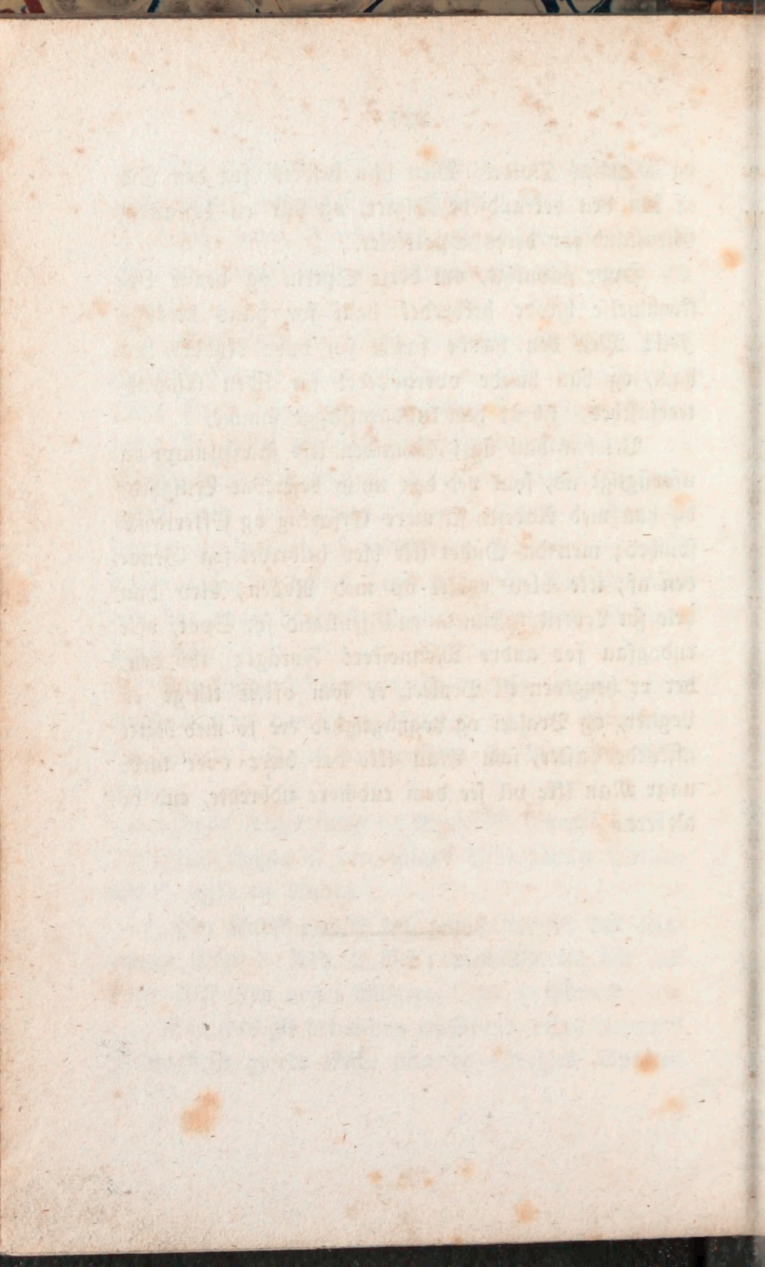
"Vor Rudsk betalte den gamle L. for det selv samme Digt 3 Rbd. 2 Mk.; men Martin har vel faaet Affkriften noget billigere," mente Edvard.

Saaledes gik det endnu en Stund, indtil Læserens Indtrædelse gjorde Ende paa de Dvriges Spotten

og Martins Qvide. Men han kaldtes fra den Tid af kun den bekrandsede Digter, og var en bestandig Gjenstand for deres Spotterier.

Hvor gavnligt, om dette Optrein og denne Beskæmmelse havde helbredet ham for hans hæslige Feil! Men den havde fæstet for dybe Rodder hos ham, og han havde overhovedet for liden Charakterfasthed, til at han kunde aflægge samme.

Vel bar han sig i Fremtiden ikke saa plump og uforsigtigt ad, som ved den nylig beskrevne Leilighed, da han med Alene fik mere Erfaring og Gfærtænk-
somhed; men da Ondet ikke blev helbredet fra Grunden af, ikke blev rykket op med Roden, blev han hele sin Levetid igiennem en Gjenstand for Spot, ofte endogsaa for andre Menneffers Foragt; thi den, der er hengiven til Praleri, er som oftest tillige en Løgner, og Praleri og Løgnagtighed ere to med Rette affkydede Laster, som Man ikke bør bære over med, naar Man ikke vil see dem endmere udbredte, end de alt ere.

Indhold.

	Side
I. Den Forsvundne. En Fortælling . . .	1.
II. Reisen til Slaraffenland. Et Eventyr. .	51.
III. Anton. En Fortælling.	99.
IV. Hytten i Dalen. En Fortælling. . . .	129.
V. Dumhed og Uvidenhed. En Fortælling. .	161.
VI. Leontine og Marie. Eller: Alt er ikke Ulykke, som synes det. En Fortælling. .	181.
VII. Den beskæmmede Praler. En Fortælling.	205.

